

Ord på veien

1

Babas foredrag
i India - I

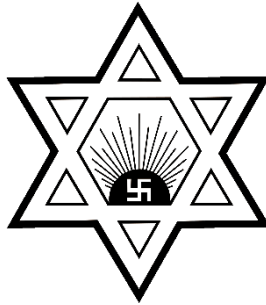
Shrii Shrii Anandamurti

ANANDA MARGA

Ord på veien 1

Babas foredrag i India - 1

Shrii Shrii Anandamurti
Ananda Marga

Ananda Margas emblem (ovenfor) kalles *Pratik* på sanskrit. Den nedadpekende trekanten betegner bevissthet, den oppadpekende betegner energi. I emblemet er de to i balanse. Den oppadstigende solen betegner framgang, og svastika betyr varig seier. Ordet svastika kommer fra sanskrit: *su* «god», *asti* «eksistens», *ik* «varig» og *á* hunkjønnsendelse: *suastiiká*. For at noen skal kunne eksistere på en god måte, må de overvinne utallige utfordringer, så svastika betyr varig seier. Svastika er et svært gammelt symbol.

Ord på veien 1: Babas foredrag i India - 1
Shrii Shrii Ánandamúrti

Oversatt til norsk av Prabhákar
anandamargaforlag.no
Omslagsbilde av Saragnzalez/ Freepik

Alle rettigheter: Ananda Marga Pracaraka Samgha
© 2020 Ananda Marga Pracaraka Samgha

Den fremste leveregelen

De som utøver sádhaná to ganger daglig vil i dødsøyeblikket bli fylt av tanken på den Høyeste Bevissthet. De er garantert frigjøring. Derfor må alle Ananda Margier gjøre sádhaná to ganger hver dag. Dette er den fremste leveregelen.

Uten Yama og Niyama blir det umulig å utøve åndelig meditasjon. Å følge Yama og Niyama er dermed også en essensiell leveregel. Å meditere uten å leve moralsk er det samme som å velge å leve i forfall og lidelse.

For at ingen skal være nødt til å lide slik, for at alle skal kunne nyte den evige velsignelse i ly av Den Høyeste Bevissthets kjærlighet, er det enhver Ananda Margiis plikt å lede andre på den åndelige vei. Å lede andre på den sanne vei er også en del av sádhaná.

- Shrii Shrii Ánandamúrti

Oversetters forord

Aller først litt om hva slags litteratur dette er. Når Baba (se Kort om forfatteren) ga foredrag var det kun Ananda Margiier (se ordlista bak i boka) til stede, ingen utenforstående. I oversettelsen har vi dermed ikke gjort noe spesielt for å tilrettelegge stoffet for allmennheten. Vi har kun søkt å gjengi på norsk mest mulig klart og tydelig det Baba sa til de han var sammen med.

Baba brukte ofte ord på sanskrit. Slike vers, setninger og ord på sanskrit forekommer nå og da gjennom kapitlene. Hvis du ikke får så mye ut av å lese dem, kan du bare hoppe over for å konsentrere deg bedre om den norske teksten. Ord og vers på sanskrit er satt i parentes og i kursiv første gang de opptrer i kapitlet—etter at de er oversatt. Baba gjorde omvendt; sanskrit kom først. Vi har gjort det sånn for å øke lesbarheten.

Ord og vers på sanskrit som ikke ble forklart der og da, er oversatt ved hjelp av Babas utlegninger i andre verker. Ytterligere oversettelser og forklaringer er å finne i ordlista bak i boka. Bruk den!

Fotnoter er oversetterens.

Denne serien med Babas foredrag oversatt til norsk kom i gang etter at boka *Ide og Ideologi* først ble utgitt på norsk. Med disse bøkene utgir vi på norsk samtlige foreliggende foredrag som Baba ga på engelsk. Så lenge det ikke dukker opp ytterligere materiale som opprinnelig ble gitt på engelsk, vil oversettelse av annet materiale måtte bli utført av noen, eller i samarbeid med noen, som kan hindi eller bengali. De foreliggende oversettelsene fra hindi og bengali til engelsk er glimrende, og Baba brukte gjerne en del engelsk selv når Han ga foredrag på hindi eller bengali. Retningslinjen er like fullt at oversettelser skal skje direkte fra originalspråket.

Kapitlene i *Ide og ideologi* (1959) ble omhyggelig redigert av Baba selv etter at han hadde gitt foredragene som ligger til

grunn for boka. Kapitlene i den foreliggende serien er derimot uredigerte; alt er som han sa det der og da, og hvert foredrag er datert og stedfestet.

Materialet i denne første delen av serien tar til rundt midten av 1960-tallet. I denne perioden vokste Ananda Marga for alvor fra å være mye en lokal åndelig bevegelse sentrert rundt Babas hjemsted Jamalpur, til å bli en stor og kjent sosial-åndelig bevegelse i hele India. Et betydelig antall medlemmer kom fra middelklassen, mange med fremstående stillinger i offentlige etater og myndigheter. Ananda Margiienes kompromissløse holdning mot kastevesenet, korrupsjon, kommunisme og kapitalisme skaffet etter hvert organisasjonen mange fiender. I den følgende tiden, med forfølgelse og myndighetenes fengsling av Baba (1971-78) og tusener av margiier under den store unntakstilstanden (1975-77), ble Ananda Marga spredd verden over.

På denne tiden fantes det knapt medlemmer av Ananda Marga utenfor India. Dermed var det minimalt behov for at Baba skulle snakke på engelsk generelt. De fleste foredragene fra denne perioden ble derfor gitt på hindi og bengali, foruten i Sør-India der han alltid talte på engelsk. Likevel ga Baba foredrag på engelsk også i Nord-India i denne perioden. Dette skjedde først og fremst da han formulerte og foreleste om den sosialøkonomiske teorien Prout, men også ved en rekke andre tilfeller, som foredragene i denne serien vitner om.

En stor takk til Cintamani og Dayal som inspirerte meg til å gjenoppta dette oversettelsesarbeidet etter flere tiår, og til Suparna som oppmuntret det videre arbeidet. Mange takk til Kamaleshvar og Dayal som leste igjennom oversettelsene av foredragene i denne boka og kom med mange innspill før utgivelse.

Oslo, januar 2020

Kort om forfatteren

Baba ble født i 1922 i India der han levde til sin bortgang i 1990. I 1955 grunnla han organisasjonen Ananda Marga «for selvrealisering og tjeneste til verden». På 1980-tallet var Ananda Marga blitt en verdensomspennende bevegelse med fester i mer enn 160 land. Babas besøk til land utenfor India begrenset seg til to besøk på Filippinene i 1968 og 1969, og til et antall land i Europa, Midtøsten og Sørøst-Asia i 1979. Del 3 og 4 av *Ord på veien*-serien er fra reisene utenfor India.

Babas sivile navn var Prabhat Rainjan Sarkar, som han brukte når han utga litteratur om verdslige emner—yogisk helse; yogisk psykologi; sosialøkonomi; vitenskapelige emner som mikrovita, utviklingsteori, kunnskapsteori m.m., nyhumanisme; historie, filologi, estetikk, flora og fauna, jordbruk og hagebruk, leksikale verker, barnebøker, m.m.

Han brukte navnet Anandamurti i sin rolle som åndelig guru og forfatter om åndelige emner.

Baba var navnet tilhengerne brukte om han. På en rekke språk betyr baba «far», mens den opprinnelige betydningen av baba på sanskrit er «den næreste og kjæreste».

I sine roller som samfunnsguru og åndelig guru utviklet Baba et svært ideologisk rammeverk med en rekke originale teorier. Baba er kjent som en tenker med betydelig vekt på moralsk livsførsel og praktisk åndelig utøvelse. Hans foredrag og diktater (1955-90) er samlet i nærmere 200 bøker og samlinger.

En historie

I kjølvannet av en så ekstraordinær kjent person som Baba finnes det gjerne mange historier. Historiene fra Babas hendelsesrike liv og gjerning er svært mange, noe de mange bøkene om han vitner om.

I desember 1971 ble Baba fengslet på mordanklager. Han satt fengslet i nærmere 7 år til han ble renvasket og løslatt i august 1978.

Tidlig i 1973, da Baba satt i Bankipore-fengselet i Patna, Bihar, hadde en innledende rettsinstans underkjent anklagene mot han. Dette gjorde at den indiske sikkerhetstjenesten Central Bureau of Investigation (CBI) begynte å møte Baba i fengslet for å få fram en tilståelse med sikte på et forlik. Baba derimot sto på sitt—at han var uskyldig og at hele saken mot han var et ledd i forfølgelsen av han og organisasjonen.

CBI-direktøren med ansvar for sakene mot Ananda Marga het hr. Hingorani. En dag Hingorani kom ut fengselsporten etter et av sine møter med Baba ble han møtt av et ivrig pressekorps. Et av spørsmålene han fikk var: «Sir, vi har ikke hatt anledning til å møte Shrii Shrii Anandamurti, men du har møtt han flere ganger. Er han virkelig Gud i menneskelig skikkelse, slik folk sier?»

Hingorani svarte: «Hør her, jeg er verken troende eller har møtt Gud i mitt liv, som jeg skulle kunne sammenlikne Anandamurti med for å kunne mene noe om han virkelig er Gud. Men en ting kan jeg forsikre dere om; jeg har sett og kjent mennesker av alle slag ettersom det er min utdanning, jobb og profesjon.» Så tenkte Hingorani seg om før han fortsatte: «Han er ingen mennesketype jeg vet om. Han er definitivt ikke noe menneske. Utover dette får dere trekke deres egne konklusjoner.»

Fra Beacon of Hope for Suffering Humanity, av Garda Ghista

«P.R. Sarkar var en av Indias store moderne filosofer.»

Giani Zail Singh, Indias President 1982-1987

«Sarkars sosialøkonomiske teori er i høy grad overlegen Adam Smiths og Marx'.»

Johan Galtung

«På sitt vis er Sarkar mer enn den store historikeren Arnold Toynbees likemann. Ikke bare kaster Sarkar lys over den vekst og det uunngåelige fall som er forbundet med 'samle-kapitalismens' stadium i den samfunnsutvikling som nå har infisert Vesten så dypt, men han gir også kloke råd om hva som bør gjøres i stedet.»

Oliver W. Markley, professor i humanistisk vitenskap, University of Houston at Clear Lake

«Sarkar, som studerte og arbeidet praktisk og konkret med Indias fattige befolkning i mer enn 30 år, er svært viktig for alle som higer etter en frigjøring som begynner med økonomi og som åpner for en samlet personlig og sosial menneskelig tilværelse.»

Leonardo Boff, Brasils grunnlegger av frigjøringsteologi

Innhold

Gjør sinnet ditt lett.....	10
Den noumenale Skaperen.....	13
Utøver av det Store.....	19
Navn på den Høyeste.....	23
Gáyattrii-rytme og «Gáyattrii-mantraet».....	25
Det Kosmologiske System, Brahmacakra.....	30
Frelsens tilstand og hvordan den oppnås.....	37
Dharmas mark.....	51
Kjenn deg selv.....	55
Det blinde sinnet og samvittighet.....	59
Det forårsakende opphavet.....	65
Hvordan å korrigere syndere.....	77
De tre vesentlige faktorene.....	84
Hengivelse, den eneste vei til frelse.....	86
Den Høyeste og Hans navn.....	89
Den Høyeste Erkjennelse.....	93
Hvordan konsentrere seg.....	104
Rádhiká shakti.....	109
Det Høyeste Vesens storslagenhet.....	117
Ordliste.....	128

Gjør sinnet ditt lett

Intellektuelt sett kan mikrokosmoser deles inn i tre hovedsakelige kategorier: udyr, mennesker og guder. Også i vårt menneskesamfunn finner vi udyr i menneskelig skikkelse, vi finner mennesker i menneskelig skikkelse, og vi finner guder i menneskelig skikkelse.

Hva består vår åndelige meditasjon (*sádhana*) i? Hva er vår intuisjonsbaserte utøvelse? Åndelig meditasjon er en lang ferd fra stadiet av udyr til stadiet av menneskelighet og fra stadiet av menneskelighet til stadiet av guddommelighet. Og til slutt blir dette guddommelige vesenet ett med det Høyeste Store. Det særlige punktet der den guddommelige går opp i det Høyeste Store er slutt punktet for alle ferder i ens liv. Så dette er en ferd, noe dynamisk. I menneskelivet må en ikke støtte eller oppmuntre det statiske prinsippet. Dynamikk er menneskelivets lov og system.

I gammel tid levde det, som dere vet, en stor lærd (*pandit*) ved navn Rohit. Han var vel bevandret i alle skriftene (*shastraene*). Hva vil skrifter, shástra, si? *Shás* betyr å kontrollere og *tra* betyr frigjører. Det som gjør deg fri gjennom å styre alle dine aktiviteter—*ikke gjør det, gjør det*; med slik kontroll og styring—er skrifter. Det setter deg fri gjennom selvsuggesjon. Selvsuggesjon vil si mantra; gjentakelse av en åndelig formel. «Et mantra består av lyder som fører til frigjøring når de mediteres på» (*mananá tárayet yastu sah mantrah parikiirtitah*).

Så denne Rohit var vel bevandret i alle skrifter. Og da han hadde vendt hjem fra sin mesters hus, og faren spurte om hva han nå skulle gjøre her i verden, sa han: «Å, jeg har lest en mengde skrifter, og er kommet til at det ikke er nødvendig å

gjøre noen ting. Vi burde ikke jobbe, vi bør heller alltid holde på med å dyrke åndelig kunnskap.

Da sa faren hans: «Å Rohit, den som har framgang i livet, den som har utviklet den dynamiske kraften i kropp og sinn, er sannelig velsignet. Og den svettende kroppen til et slikt hardt-
arbeidende menneske er den vakreste kroppen som finnes. Den dampende kroppen har en sjarm som fascinerer alle, og Indra,* gudenes herre, forsøker alltid å knytte vennskapsbånd med et slikt menneske, med et slikt flittig menneske. Så Rohit, gå framover, gå framover, gå framover. Liv er en dynamisk kraft.

«Hvis en ikke gjør noe som helst, er uvirksom; hvis en er redd for å arbeide, da sover ens lykke. Hvis en sover intellektuelt eller fysisk så sover også ens skjebne. Men hvis en ønsker å gjøre noe vil også ens skjebne gå framover. Hvis en står stille, står også ens skjebne stille. Hvis en fortsetter videre framover fortsetter også ens skjebne framover. Så Rohit, gjør noe, gjør noe, gjør noe.

«Når du sover uvitenhetens søvn rår mørket (*Kaliyuga*) i ditt liv. Hvis noen føler at en bør gjøre noe er det demring (*Dvāparayuga*) i vedkommendes liv; og når en bestemmer seg for å gjøre noe står solen opp (*Tretāyuga*) i ens liv, og når en har begynt å gjøre noe, utøve åndelig meditasjon, råder det fullt dagslys (*Satyayuga*) i ens liv. Så Rohit, gjør noe, gjør noe. Livet er en uopphørlig innsats for å gjenopprette en ustadig balanse. Livet er en kamp. Liv er å gå fram. Liv er en dynamisk kraft.»

Så dette menneskelivet er en bevegelse fra det dyriske stadiet til det menneskelige stadiet, og fra det menneskelige stadiet til det guddommelige stadiet, og fra det guddommelige stadiet til å bli ett med det Høyeste. Dette er livet. Dette er den intuisjonsbaserte utøvelsen deres; dette er *sádhanáen* deres.

* Indra er en mytologisk kongeskikkelse; navnet betyr «energi».

Men dere vet, når dere skal gå raskt framover må sinnet deres også være lett. Hvis sinnet er tungt, kan det ikke bevege seg raskt. Hva er det som tynger sinnet? En mengde urenheter i tenkningen. Den Store Buddha sa:

«Fjern alt vannet fra kroppsbåten din; uten vann vil den bli fjærlett.

Gi avkall på alt som ligger foran deg, alt som ligger bak deg, og alt som finnes imellom; og nå fram til den andre siden av verden.»

(Sinca bhikkhu imam' nábam' sitta te lahu messati.

Muiṇca pure muiṇca pacchata majjhe muiṇca bhabassa páragú.)

«Du bør gjøre sinnet ditt lett. Du bør gi avkall på alle verdslige tanker, alle nedrige tanker, alle fordervende tanker, og gjøre deg lett.» Å gjøre seg selv lett betyr å befri seg fra alle urenheter. En magnet tiltrekker seg en jernklump, men hvis jernklumpen er full av urenheter er det ikke sikkert at magneten klarer å trekke jernet til seg. Så det Høyeste Selv, det Høyeste Store, trekker deg alltid til seg, men fordi du er så tyngt av verdslige urenheter blir du ikke tiltrukket av Han.

Så hvordan kan en befri sinnet sitt, hvordan kan en gjøre sinnet lett, hvordan kan en befri sinnet fra verdslige urenheter? Ved å tjene den lidende menneskeheten uselvvisk, uten hensyn til kaste, tro, religion eller kjønn. Som åndelige utøvere (*sádha-kaer*) må dere huske at *dharmaen* for deres liv er å bevege dere framover fra materie til abstrakt, fra abstrakt til sjel, fra sjel til den Høyeste Sjel. Dette er *dharmaen* for deres liv, og mens dere utøver denne *dharmaen* skal dere tjene hele menneskeheten uselvvisk. Ikke glem dette. Hvis dere lykkes i å tjene verden uselvvisk vil dere garantert gjøre framskritt i deres åndelige liv.

Shubhamastu—«Måtte dere lykkes».

Ukjent dato

Den noumenale Skaperen

Emnet for dagens foredrag er den noumenale Skaperen. Det grunnleggende Operative Prinsippet, *Prakrti*, er universets skaperkraft. Hvis en kaller Henne det Forårsakende Opphavet, bør den Transcendentale Erkjennelsen kalles den Noumenale Far eller den Noumenale Skaperen. Denne Noumenale Skapere er ikke bare den Høyeste Forårsakende Faktoren, men har også omdannet Seg til de objektivitetene som er Hans avkom. Dette Noumenale Vesenet er ikke bare det Høyeste Opphavet; Han er også det Høyeste Betraktende Vesen. Han er navet i dette Kosmologiske systemet. Han er dette roterende* universets sentrum.

Det Høyeste Opphavet har i Sin rolle som den bevitnete objektiviteten[†] tillat det Høyeste Operative Prinsippet å skape, å sende ut utallige bølger med utallige lengder i Sitt transcendentale legeme. Og den del av dette Opphavet som har oppnådd den opprinnelige statusen (kalt *parama pada*), er det Bevitnende Vesenet når Det er forbundet med skapelsen; og forblir utover det et ikke-bevitnende, ubundet, absolutt Vesen når Han er Seg Selv, Sitt opprinnelige Selv i Sin høyeste tilstand.

Så dette navet i det Kosmologiske systemet er det eneste vesenet som bevitner hvert eneste skapte vesen. Hvert eneste

* «Dette panoramiske universet er omkretsende; det roterer rundt sin egen kjerne, og kjernen, navet i universet vårt, beveger seg også, men ikke i rommet. Hvordan kan det være i bevegelse hvis det ikke beveger seg i rommet? Det kan være bevegelse uten forandring i rom hvis alt finnes i det indre.» Fra «Spirituality and This Panoramic Universe» i *Neohumanism in a Nutshell 2* og i *Subhāsita Samgraha 16*.

† Det er den Høyeste Bevissthet som Sin egen skaperkraft lar Seg omdanne til skapelse.

skapte vesen har, med eller uten eget vitende, tilbød Han, godtatt Han som den eneste gjenstand for ideasjon. Noen ideer bevisst på Han, andre ubevisst; noen på en positiv måte, andre på en negativ måte. Men Han er den Høyeste endestasjonen for alle ferder for alle skapte vesener. Derfor er det sagt:

«Alle enkeltvesener, alle enkelte strukturer, går rundt Kjernerbevisstheten i den Kosmiske Skapelsessyklusen. Denne kretsen deres vil fortsette så lenge de tror at de er atskilt fra sin Skaper. Når de blir ett med Kjernen vil de bli udødelige.»

(*Sarvājīve sarvasamīthe brhante tasmin hamśo bhrāmyate Brahmācakre;*

Prthagātmanāmaprētarāiṅca matvā jūstāstatastenāmrtatvameti.)

«Alle, levendegjorte eller ikke-levendegjorte, med eller uten eget vitende, går rundt Han.» De må gå rundt Han, det er ikke noe alternativ for skapte vesener. Og hvert eneste vesen beveger seg rundt Han med sin bestemte psykiske føde. Hr. X dyrker Han i form av penger, hr. Y dyrker Han i form av sosial status, en annen i form av berømmelse, en annen igjen ut fra å ha arvet eiendom, og så videre. Disse dyrker Han uten å vite det. Så det er sagt at hvert eneste vesen går rundt Han med sin egen karakteristiske psykiske føde (*pabulum*). Og summen av alle disse *pabula* er det Høyeste Vesen. Derfor tillegges den åndelige aspiranten Brahmas tilstand* til alt en har med å gjøre eller kommer i kontakt med—til ethvert uttrykk i dette universet bestående av de fem naturelementene.†

Hvis en person tenker «dette er penger» når en er i kontakt med penger, begår vedkommende en grov handling. Den som gjør det forgrover sitt psykiske legeme. Men hvis en tillegges tingen Brahmas tilstand, når en kommer i kontakt med penger

* Å tillegges noe Brahmas tilstand innebærer å la seg fylle av åndelig bevissthet når en har å gjøre med noe fysisk eller psykisk.

† De fem naturelementene eter (rom), luft, ild, flytende og fast materie.

eller andre verdslig ting, fylles vedkommende av Ånd, og den handlingen vil ikke være annet enn intuisjonsbasert utøvelse, åndelig meditasjon (*sádhaná*).

«De mange vesenene som går rundt det Høyeste Navet har ikke felles fysisk struktur (kropp); de utgjør en mengde strukturer med en mengde mentale drivkrefter» (*sarvájiive sarvasamsthe brhante tasmin hamso bhrámyate Brahmacakre*). Det finnes ikke to identiske fysiske skikkelser. De ulike psykiske drivkreftene gjør at de fysiske strukturene, de fysiske rammeverkene, heller ikke er like. En geits psykiske drivkraft er ikke den samme som et menneskes. De psykiske drivkreftene til hr. X, en mann, og hr. Y, en annen mann, er heller ikke like. Og derfor har de ikke samme fysiske struktur. Og når en persons psykiske drivkrefter blir ett med det Høyestes psykiske drivkraft behøver vedkommende ikke lenger noen fysisk struktur, en blir ett med det Høyeste. Skjønner dere?

Sarvájiive sarvasamsthe brhante tasmin hamso: «Dette enkelte vesenet (*hamso* betyr enkeltvesen, *jiiva*) *bhrámyate Brahmacakre*, går rundt det Kosmologiske Navet i dette Kosmologiske systemet.» Skjønner dere, alt er systematisk her i universet. Ingen kan fungere uten et system. I vårt sosiale liv, i familielivet, overalt finnes det et system; og det må finnes et system. Den som går imot systemet bryter den sosiale loven, hvilket kalles mangel på disiplin. Det er mangel på disiplin i vårt kollektive liv i India i dag, og derfor er faren for sosialt forfall overhengende. Skjønner dere?

Så, *hamso*. I det minste systemet, i atomets system, finnes det en kjerne og elektroner; elektroner som går rundt kjernen. I romsystemet er jorda kjerne og månen går rundt jorda, rundt denne kjernen. I solsystemet er sola kjerne og en mengde planeter går rundt den kjernen. Det råder orden og system. Og i dette umåtelige Kosmologiske systemet er den Høyeste Bevissthet (*Parama Purúsa*), den Noumenale Far, kjernen, og enkeltvesenene går rundt Han.

«Og de vil fortsette med å gå rundt Han» (Prthagátmánám preritárañca matvá justastatastenámrtatvameti)—i hvor mange år? Hvorfor går de rundt Han? Fordi de har glemt den høyeste sannhet at de er ett med Navet. Og uten at de blir befridd fra denne uvitenheten må de fortsette å gå rundt Han.

Prthagátmánám preritárañca matvá. Átmánam, det vil si selv, det enkelte vesen, og preritárañca, dets sentrum. Det betyr at det Høyeste Navet er sentrum. «Jiiva og Shiva er det samme»—denne ideen hjelper den enkelte (jiiva) til å bli ett med det Høyeste (Shiva). Og, «vi er ulike; vi er to vesener»—denne ideen tvinger den enkelte til å gå rundt det Høyeste Navet. Hva er deres åndelige meditasjon? Med åndelig meditasjon befri dere dere fra denne uvitenheten, fra denne uvitenhetens søvn.

Der det finnes en eller annen form for system finnes det en kjerne i midten, og andre ting, andre vesener, går rundt den kjernen. To krefter er virksomme der, to aktive krefter, to operative krefter. Den ene kraften er den konsentriske, sentripetale kraften, og den andre er den sentrifugale, eksentriske kraften. En er sentrumsøkende, går mot sentrum, og den andre går bort fra sentrum. Disse to kreftene fungerer også i dette Kosmologiske systemet.

La oss først se på den eksentriske kraften. Den eksentriske kraften kalles *avidyá shakti*. Denne uvitenhetskraften virker på to måter på den enkelte. Den ene er åndelig-psykisk og den andre er psykisk-fysisk. Den eksentriske kraftens åndelig-psykiske påvirkning på det menneskelige vesen, på den enkelte vesen, kalles børtstøtende kraft (*viksépa shakti*). Viksépa vil si at «noe eller noen driver bort fra sentrum», at vedkommende øker sin avstand til navet. Denne kraften, som støter og slynger bort, får en person til å holde seg vekk fra Faren.

Og en annen innflytelse er psykisk-fysisk. Den psykisk-fysiske påvirkningen kalles tildekkingskraft (*ávaranii shakti*). På

sanskrit betyr *ávaraná* å tildekke. Det betyr at en forsøker å dekke over øynene sine for ikke å se det Store. Ideen er at en ikke ønsker å se det Store og derfor dekker over øyene sine. Det er som en hare som tenker at ettersom den dekket over øynene med ørene sine og ikke lenger kan se jegeren, så vil heller ikke jegeren kunne se den. Dette er virkningen av tildekkingskraften på det enkelte sinn. Når noen gjør noe samfunnsfiendtlig, begår en synd, er vedkommende influert av denne mørkekraftens tildekkende kraft. Vedkommende tenker: «Det jeg gjør her blir ikke bevitnet av den Høyeste Far.» Slik virker den tildekkende kraften.

Påvirkningen av den konsentriske kraften, *vidyá* shakti*, har også to virkninger. Den ene er den oppvekkende samvittighetskraften (*samvit shakti*), den andre er den gledefylte ledsagende kraften som motiverer en til å ville gjøre noe praktisk for å oppnå åndelig oppfyllelse (*hládinii shakti*).

En fordervet person, en degenerert person begynner med ett en vakker dag å tenke: «Hva har jeg gjort her i livet? Jeg er blitt gitt en menneskelig struktur, en menneskekropp, et menneskesinn, en menneskesjel, men jeg har ikke brukt den strukturen. Hva har jeg gjort? Jeg har misbrukt mitt menneskelige potensial.» Denne ideen skapes av den konsentriske kraften. Dette er fysisk-psykisk. Tildekkingskraften var psykisk-fysisk, men denne kraften er fysisk-psykisk—går fra det fysiske mot den mentale verden. Denne samvittighetskraften skaper en trang i menneskesinnet til å gjøre noe nobelt, til å gjøre intuisjonsbasert meditasjon. «Nå må jeg ikke kaste bort tiden min. Jeg må gjøre noe edelt, noe konkret.» Etter det, hva gjør en da? Vedkommende mottar Hans nåde (*krpa*). Og en får muligheten til å kjenne til, å gjøre, å utøve intuisjonsbasert meditasjon.

Så hva er neste fase? I den neste fasen blir en hjulpet, en får hjelp fra den konsentriske kraften i form av den gledefylte

* Vidya på sanskrit har å gjøre med det norske *viten* og *vis*.

motiverende kraften, energien som hjelper, som driver, som styrer den enkelte mot den høyeste lykksalighetens verden. Dette er den gledefylte ledsagende kraften som får en til å ville gjøre noe praktisk for å oppnå åndelig oppfyllelse. Denne kraften kalles også tilbedelseskraft (*rádhiká shakti*), og det Høyeste Navet kalles *Krsńa*. Tilbedelseskraften hjelper den enkelte med å komme i kontakt med det Høyeste. Da forenes *Krsńa* og *Rádhá*.*

Så det er alle menneskers oppgave—ethvert individ i menneskelig skikkelse sin oppgave—å oppmuntre denne gledefylte ledsagende kraften og motvirke de bortstøtende og tildekkende kreftene. Dere må huske at ingenting forblir skjult her i universet, alt er offentlig.

Så dere er alle åndelige utøvere, og min instruks til dere er at dere ikke må kaste bort et eneste øyeblikk; og dere må gjøre deres beste for å oppmuntre og styrke den gledefylte ledsagende kraften deres, og kjempe mot den umoralen som reiser seg mot dere i form av bortstøtende kraft og tildekkende kraft. Vær ett med din gledefylte ledsagende kraft.

Fred være med dere.

Ukjent dato, DMC, Karnataka

* *Krsńa* og *Rádhá* er skikkelser i indisk mytologi og poesi. Deres kjærlighetsforhold formidler intens hengivelse.

Utøver av det Store

Et svært populært navn på det Høyeste Kognitive Prinsipp er *Kṛśṇá*. Hva betyr ordet *Kṛśṇá*? *Kṛśṇá* er navet i dette Kosmologiske systemet. Han er navet i dette Kosmisk-psykiske systemet. Med Sin konsentriske kraft trekker Han alle til Seg. Denne konsentriske kraften kalles *Vidyámáyá* på Sanskrit. Så, «Han som tiltrekker Seg alle; den mest attraktive, den store sjarmøren. *Kṛśṇá* betyr den store sjarmøren, Han som sjarmorer hele universet.

Et annet populært navn er *Náráyána*. *Náráyána* er et svært populært navn på vår Herre. Ordet *nára* betyr tre ting på sanskrit. En betydning er *niira*, vann. En annen betydning er hengivelse. Dere kjenner *rśi Nárada*? *Nárada* betyr «han som sprer *nára*»—*nára-da*. Så den andre betydningen er hengivelse, *bhakti*. Og den tredje betydningen er det Kosmiske Operative Prinsipp. *Ayana* betyr tilflukt eller tilholdssted. Så *Náráyána* betyr «det Kosmiske Operative Prinsippets tilflukt». Den skaperkraften kan være i sin grunnleggende tilstand, i sin opprinnelige tilstand, i sin vibrerende tilstand, men Han er det Operative Prinsippets tilflukt. Han er *Náras ayana*: *Nárasya ayana ityarthe Náráyána*. Det Kosmiske Kognitive Prinsipp er det Transcendente Vesenet, og det Kosmiske Operative Prinsipp er Hans iboende prinsipp. Det Kosmiske Operative Prinsipp, skaperkraften, er ikke et transcendent vesen, det er et iboende prinsipp. Så det Kosmiske Transcendente Vesenet er *Náráyána*—«Prakrtis tilfukt, det Operative Prinsippets tilholdssted.» Derfor kalles Han *Náráyána*.

Et annet populært navn er *Mádhava*. Også *Mádhava* betyr *Náráyána*. Ordet *má* har to betydninger. En betydning av *má* er

indriya—motoriske eller sensoriske organer. En annen betydning av *má* er det Operative Prinsipp. Og *dhava* betyr styrer, eier eller husbond. Så *Mádhava* betyr Styrer av det Kosmiske Operative Prinsipp—skaperkraftens styrer. Med det betyr *Mádhava* og *Náráyána* det same.

Et annet populært navn er *Iishvara*. En betydning av *Iishvara* er Kontroller—«Den som styrer hele universets fungerende virksomhet er *Iishvara*». En annen betydning av *Iishvara* er «Den som har *aeshvarya*». *Aeshvarya* vil si visse okkulte krefter. Den som har utviklet visse okkulte krefter er *Iishvara*. Og en annen betydning av *Iishvara* er: «Den som forblir uanfektet av verdslig smerte og lidelse, av handlinger, og som forblir upåvirket av uforløste *samskáraer*, av reaktive momenta, er *Iishvara*» (*kleshakarmavipakásháyaperáramstáha Purúsavishésa Iishvarah*).

Og et annet populært navn er *Bhagaván*. *Bhagaván*—*bhaga* + *matup* (første person entall) = *Bhagaván*. *Bhaga* betyr:

«*Bhaga* er samlebetegnelsen for *aeshvarya*, *viirya*, *yasha*, *shrii*, *jiṅána* and *vaerágya*.»

(*Aeshvaryaiṅca samagraiṅca viiryaiṅca yashasah shriyah*;
Jiṅána vaerágyayoshca tu sánám bhaga iti smrtam.)

Så *Han* som har disse seks kvalitetene er *Bhagaván*, eieren av *bhaga*; og *bhaga* er disse seks kvalitetene. *Bhagaván*.

Et annet navn, som ikke er mye utbredt, er *Svádhá*. *Svádhá* betyr «*Han* som ledes av *Sin* egen lov, *Sitt* eget system, *Sin* egen grunnlov.» *Han* som er skaperen av systemet, *Han* som er skaperen av grunnloven, og *Han* som er den første til å følge den grunnloven er *svádhá*. Det persiske ordet for *Svádhá* er *Khudá*. Et selvstendig vesen, som ikke er ledet av noe ytre, er *Svádhá*.

På den åndelige utøvelsens vei (*Sáadhaná Márga*) kalles åndelige aspiranter for «utøver av det Store» (*Brahma sádha*). Hvorfor brukes denne betegnelsen, utøver av det Store, om åndelige

aspiranter? Selv om Kosmisk Bevissthet, det Kognitive Prinsippet, er gjenstand for alle åndelige aspiranters ideasjon, blir en utøver likevel kalt for utøver av det Store. Åndelige aspiranter kalles utøvere av det Store—hvorfor? Det Store (Brahma) er fellesbetegnelsen for det Kosmiske Kognitive Prinsipp (bevissthet; Puruśa) og det Kosmiske Operative Prinsipp (skaperkraft; Prakṛti). Selv om det Kognitive Prinsipp er gjenstand for ideasjon, kan ikke en åndelig aspirant holde seg borte fra denne verden bestående av de fem grunnleggende naturelementene. En kan ikke holde avstand til dette observerbare universet. En mentale struktur er også et uttrykk for den Makropsyriske streben. Så en vil måtte komme i kontakt med det fysiske. Men i det en kommer i kontakt med det fysiske, vil en der og da naturlig nok la fysiske ting fylle sin ideverden; og hva vil skje når noe fysisk er gjenstand for ideasjon? En vil slynge seg selv bort fra universets nav. Denne slyngingen bort fra universets midtpunkt er ensbetydende med negativ innadrettet prosess.* En åndelig utøver (śādhaka), en åndelig aspirant, har ikke anledning til dette. Så når en kommer i kontakt med noe som helst her i denne verden bestående av de fem grunnleggende naturelementene, må vedkommende tillegge de tingene det Stores vesen.† Slik tillegging av det Stores vesen redder en fra fall.

Menneskelige lengers er trefoldige (fysiske, psykiske og åndelige), så en vil komme i kontakt med fysiske ting, og en vil måtte tillegge de fysiske tingene det Stores vesen. Og de fysiske tingene er ikke skapt enten av det kognitive prinsippet eller av det operative prinsippet, men av dem begge. De to har sammen skapt dette universet. Så i det en tillegger noe det Stores vesen, må en tenke på skaperkraften også. Derfor kalles ikke en

* «Negativ innadrettet prosess» vil si at en er i den levende verden (ikke i den ikke-levendegjorte verden av stein, metall, osv.) men går i negativ retning—fra subtilt mot grovt.

† Som noe «skapt av bevissthet», og ikke bare som «bevissthet» eller bare som «skapt».

åndelig aspirant for utøver av bevissthet (*Puruśa śádhaka*) eller utøver av skaperkraften (*Prakṛti śádhaka*); en kalles utøver av det Store (*Brahma śádhaka*). Og ettersom dere alle er åndelige aspiranter, vil jeg at dere skal være utøvere av det Store, og livet deres bør være en ordentlig tilpasning av de fysiske lengslene deres, de intellektuelle lengslene deres, og de åndelige lengslene deres. Livet deres bør være et balansert liv—det bør være ordentlig tilpasning mellom verdslighet og åndelighet.

Kalyánamastu (La det råde velferd).

7. desember 1964, Salem

Navn på den Høyeste

Ráma. Rotverbet, grunnverbet, er *ram*. På Sanskrit betyr *ram* å nyte, å fryde seg. Grunnverbet *ram* + endelsen *ghaiṇ* danner ordet *Ráma*. *Ráma* betyr «kilde til nytelse». Det yogier har glede av er *Ráma*—*Rámante yoginah yasmin*. Her betyr «glede» overjordisk salighet, overjordisk lykksalighet. Dette er betydningen av ordet *Ráma*. *Ráma* betyr den Høyeste Bevissthet.

Det neste ordet er *Shiva*. Også *Shiva* betyr Bevissthet. I eldre tid, for om lag 7.500 år siden, levde det en stor, stor yogi i India ved navn *Shiva*, eller *Sadáshiva*. Han bevarte bestandig Sin åndelige enhet med det Høyeste Kognitive Prinsipp, med det Høyeste Selv. Hans enhet med det Høyeste Selv ble aldri forstyrret av verdslige vibrasjoner. Den var uopphørlig, uten opphold. Og derfor aksepterte andre yogier Han som gjenstand for sin tilbedelse, og Han ble *Maháyogi*. Så på nyere sanskrit brukes ordet *Shiva* også i betydningen Kosmisk Bevissthet, i betydningen Kosmisk salighet i betydningen tilværelsens evige hav. Så *Shiva* betyr også Kosmisk Bevissthet.

Og det tredje er *Mahádeva*. *Deva*—dette universet er blitt liknet med et hjul, det Kosmologiske hjulet, det Kosmisk-psykiske hjulet. Og navet i dette hjulet er den Høyeste Bevissthet (*Puruśottama*), kjernen i dette hjulet er den Høyeste Bevissthet. Og eikene—dette hjulet har utallige eiker—hva er disse eikene? Eikene er forskjellige vibrasjoner, ulike vibrerende lyder, ulike vibrerende lys. Så disse eikene, disse vibrasjonene, disse utallige vibrasjonene, kalles *deva*. *Deva* betyr guddommelig vibrasjon; guddommelig stråleglans. Og *Mahádeva* er den Høyeste *Deva*; dette navet i hjulet, denne kjernen i dette Kosmologiske systemet, er *Mahádeva*. I *Shiva Stotram* er det sagt:

«Å Maheshvara, jeg vet ikke Hva du er. Jeg kjenner ikke Dine hemmeligheter. Men uansett hvilken form Du kan finnes i, så hilser jeg Deg.»

Tava tattvam'na jánámi kiidrsho'si Maheshvara;

Yádrsho'si Mahádeva tadrsháya namo namah.

«Å Mahádeva, jeg kjenner ikke til hvordan Du er, det Du er, for et individ med sin begrensede hjerne kan ikke fatte disse tingene.» Derfor sier den åndelige utøveren (sádhaka): *Tava tattvam'na jánámi, Aham' Tava tattvam'na jánámi, Aham' Tava tattvam'na veda*—«Jeg vet ikke hvordan Du er, hva Du er, men jeg bøyer meg for Deg. Jeg vet ikke hva Du er, men hva enn Du er, bøyer jeg meg for dette Deg.» *Yádrsho'si Mahádeva tadrsháya.*

Dette er betydningen av Mahádeva. Så Mahádeva betyr den Høyeste og Guddommelige Stråleglans; universets Høyeste Årsaksgivende Faktor. Ikke det Forårsakende Opphavet, men den Årsaksgivende Faktoren.

8. desember 1964, Salem

Gáyattrii-rytme og «Gáyattrii-mantraet»

I eldre tider regnet man at innvielsesprosessen hadde to stadier. Det første var innvielse ifølge den vediske retningen (*vaedikii diiksá*), og det andre var innvielse i tantra (*tántrikii diiksá*). Det viktigste mantraet i vedisk innvielse var «Gáyattrii-mantraet». Ånden i vedisk innvielse var å be til Gud om å komme på den rette vei, lykksalighetens vei; og ånden i tantrisk innvielse var å gå den veien. I den første fasen ba aspiranten Gud om å vise vei, og i den andre fasen skulle utøveren (*sádhakaen*) gå den veien. Og dette «Gáyattrii-mantraet» var det viktigste mantraet i vedisk innvielse.

Så hva betyr *gáyattrii*? Det er en vanlig feil å si at dette mantraet er *Gáyattri*-mantra. *Gáyattrii* er nemlig ikke navnet på et mantra, men på en versrytme (*chanda*). Vedaene har sju standard verserytmer: *gáyattrii*, *usníik*, *tristúp*, *anusúp*, *jagati*, *brhatii* og *paunkti*. Så *gáyattrii* er en versrytme, ikke et mantra. Og dette særlige mantraet i vedisk innvielse var komponert i *gáyattrii*-rytmen. Det særlige med *gáyattrii*-rytmen er at den består av tjuefire stavelser. Diktskriving fordrer versrytme, og her skal det være tre linjer med åtte stavelser i hver linje—tre ganger åtte, tjuefire stavelser. Hvert eneste mantra i vedaene har tre nødvendige faktorer, tre krav. Disse tre kravene er versytme (*chanda*), en dikter (*rsi*), og en guddom (*devatá*).

Mantraet står i en versrytme. I dette tilfellet er mantraet satt i verserytmen *gáyattrii*. «Det som kan bringe en på frigjøringens vei gjennom resitasjon er *gáyattrii*»: *Gáyantamí tarayet*

yastu gáyattrii. Grunnverbet *gæ* + *shatr* = *gáyat* pluss grunnverbet *trae* + *da* + hunkjønnsendelsen *uniip* blir til sammen *gáyattrii*. Følger dere med? Versrytmen her er *gáyattrii*, så den neste nødvendige faktoren er en guddom, og til slutt en dikter.

Mantraet utformes rundt et bestemt ord for en guddom. I dette mantraet tiltales Gud med ordet *Savitá*: *Tat Savitur varényam*. *Savitá*. Derfor er det offisielle navnet på dette mantraet *Savitr Rk*. Ordet *Savitá* er brukt for Gud i dette mantraet.

Og den tredje viktige faktoren er en dikter, en *rsí*. *Rsí* vil si den som komponerte mantraet. Vi sier ikke «den som skrev mantraet» for de vediske *rsíene* var analfabeter, de kunne ikke skrive. Det vediske folket fra Sentral-Asia som kom til India var analfabeter, de hadde ikke skriftspråk. De lærte å skrive av den innfødte befolkningen i India, av dravidene. Sanskrit har ingen egen skrift. Sanskrit skrives på forskjellige skriftspråk i ulike deler av India. I Bengal, Assam, Manipur og Tripura skrives det på bengalsk. I Nord-Bihar skrives det på *maethili*, i Orissa på *utkali*. I Andhra er det *telegu*. I Madras er det *grantha*. For å standardisere sanskritutdanningen brukes *devanagari* i lærebøkene på universiteter og høyskoler. *Devanagari* er ikke skriftspråket for sanskrit.

Så samtlige vediske *rsíer* var analfabeter. De komponerte disse salmene, de vediske hymnene, og disiplene deres lærte ved å høre gjennom øret—*shruti*—og derfor kalles vedaene for *shruti*. Så dikteren av et mantra kalles på vedisk for en seer-poet: *drasía rsí*: grunnverbet *drsh* + endelsen *trc* (i første person entall). *Drasía* betyr seer—den som så sannheten er seeren av et mantra. Så hvert eneste vedisk mantra har en seer. *Rsí* betyr «kultivert menneske».

Rsí *Vishvamisra* var seerpoeten som komponerte dette mantraet. Verserytmen for mantraet er *gáyattrii*. Det er hentet fra den tredje *mandálaen* i den tiende *adhyaya* av *Rgveda*.

Versytmen er gáyattrii, gruddommen is Savitá, navnet på verset er Savitr Rk, og dikteren er Vishvamitra.

Og jeg har allerede fortalt dere at gáyattrii-rytmen har tre linjer. Det opprinnelige mantraet er:

*Tat Savitur varenyam,
Bhargo devasya dhiimahi,
Dhiyo yo nah pracodayát.*

Onm̐ bhúr bhuvah svah onm̐ ble lagt til senere og er ikke en del av det opprinnelige mantraet. Den første linjen i mantraet er Tat Savitur varenyam.

Først av alt, mantra—hva betyr mantra? «Den sammensetningen av lyder som fører til frigjøring når den mediteres på er mantra» (*mananát tárayet yastu*). Manana vil si å resitere i det indre; snakke i det indre, snakke mentalt. Mananát tárayet yastu—ved å resitere i det indre—tárayet yastu—det som frigjør—er man-tra. *Man + traē + dá*—dá er endelsen på sanskrit.

Så den første linjen er Tat Savitur varenyam; den andre linjen er bhargo devasya dhiimahi, og den tredje linjen er dhiyo yo nah pracodayát. Den første linjen er Tat Savitur varenyam. Den andre linjen er bhargo devasya dhiimahi (her kan dere telle): *bhar - go - de - vas - ya - dhii - ma - hi* - åtte stavelser. Og den tredje linjen er *dhi - yo - yo - nah - pra - co - da - yát* - åtte stavelser. Men den første linjen er (tell igjen): *Tat - Sa - vi - tur - va - re - nyam* - sju stavelser. Og dikterne sier at når det er konflikt mellom grammatikk og versrytme så vinner versrytmen og ikke grammatikken. Så den uttales slik: *Tat - Sa - vi - tur - va - re - ní - am*. Åtte stavelser. Så den korrekte uttalen av mantraet er:

Onm̐ bhúr bhuvah svah onm̐
Tat - Sa - vi - tur - va - re - ní - am -
(ikke varenyam, men va - re - ní - am -)
Bhargo devasya dhiimahi

Dhiyo yo nah pracodayát oṃm.
Henger dere med?

Så har vi oṃm (aum). Hva mener vi med oṃm?

Der det skjer en handling skapes det bestemte vibrasjoner. For hver eneste handling finnes det tilsvarende vibrasjoner, en tilsvarende lyd. Dere går—en khaṭ-khaṭ-khaṭ-khaṭ, ṭap-ṭap-ṭap-ṭap lyd oppstår. Den lyden er den vibrerende lyden av det å gå. Dere ler—lyden há-há-há-há oppstår, så lyden há-há-há-há er det vibrerende uttrykket for det å le. Den vibrerende lyden av en handling kalles dens grunnlyd, dens akustiske rot. Så há-há-há-há er grunnlyden til det å le, og khaṭ-khaṭ-khaṭ-khaṭ er grunnlyden til det å gå. Denne grunnlyden eller akustiske roten kalles for *bijja* (frø) *mantra* på sanskrit. Da universet ble skapt av det Makrokosmiske Selv, oppsto det en bestemt bølge i det Makropsykiske legemet—«jeg vil skape noe». Dette ønsket oppsto, og denne psykiske handlingen kom helt klart fra en psykisk lyd i det Høyeste Selvets sinn. Så grunnlyden til ønsket i sinnet til Makrokosmos om å skape framkalte lyden aaaa-a-a-a-a-a. A er skapelsens grunnlyd. Grunnlyden til det å skape er a—henger dere med? Der det skjer en handling finnes det vibrasjon, og der det finnes vibrasjon finnes det lyd. Da det Makrokosmiske Selv skapte dette universet, i den fasen av skapelsen oppsto det en bestemt vibrasjon i Dets sinn, og den vibrasjonen framkalte en bestemt lyd. Den lyden av skapelse er a. A er skapelsens grunnlyd, a er skapelsens frømantra.

Og den første lyden av skapelse, a, er den første bokstaven i den tantriske bokstavrekken (*varṇamālá*). A. Hva er den første bokstaven? A. A er den første bokstaven i den indisk-ariske skriftspråket. På hebraisk og gresk er alpha den første bokstaven, og på arabisk er aliph den første bokstaven.

Så etter skapelsen må dere ivareta den skapelsen, dere må opprettholde skapelsen. Etter at et barn er født, må dere ivareta det; så denne ivaretakelsen er den andre fasen, og den

vibrerende lyden av det å ivareta er *u*. Uuuu. Så *u* er grunnlyd for ivaretakelse.

Og etter skapelsen, i den siste fasen av det psykiske systemet, kommer ødeleggelsesfasen. Etter skapelse og ivaretakelse vil det skje ødeleggelse. Og ødeleggelsens grunnlyd er *ma*. *Ma* er frømantra for ødeleggelse—*ma* er frømantra for oppløsning (*sarvalaya*), *ma* er frømantra for resirkulering (*pranásha*). Så *ma* er frømantra for ødeleggelse.

Så hele det Høyeste Selvs funksjonelle virksomhet representeres av tre lyder: *a*, *u* og *ma*—*a-u-mmm*. Så den aktiverte Bevisstheten representeres av lyden *ooon̄m̄*. Og denne *on̄m̄* kalles *pranáva*.

Dette mantraet begynner med lyden *on̄m̄*: *On̄m̄ bhúv bhuvah svah*. *A* står for frembringelse, skapelse; *u* står for ivaretakelse, virksomhet; og *ma* står for ødeleggelse. Frembringelse (*Generation*), virksomhet (*Operation*) og ødeleggelse (*Destruction*). Den første bokstaven i generation er *g*, den første bokstaven i operation er *o*, og den første bokstaven i destruction er *d*. G-O-D: God.

8. desember 1964, Salem

Det Kosmologiske System, Brahmacakra

Emnet for foredraget vårt vil være det Kosmologiske System, *Brahma Cakra*.

Overalt i dette observerbare universet ser vi at det er et system. De mektige Himalayafjellene følger et bestemt system. Det minste lille fysiske uttrykk følger også et bestemt system. Overalt råder det system, en bestemt orden. Ingenting kan gjøres på en uryddig måte.

Den minste ting som kan sees av det menneskelige intellekt, om ikke av menneskelige øyne, er atomet. Og i atomet råder det også er bestemt system, atomsystemet, der kjernen står i sentrum og elektronene går rundt den kjernen. Dette er atomsystemet. Disse systemene kalles *cakraer* på sanskrit. Så navnet på atomsystemet på sanskrit bør være *páramánávik cakra*.

Jorda følger også det samme systemet. I dens romsystem ser vi at jorda står i sentrum og rundt den kjernen går månen. Det er det samme systemet. Dette kan kalles *párthiva cakra*. Det ene er atomsystemet *cakra*, det andre er jordas romsystem.

Det neste større *cakraet* eller større systemet er solsystemet; sola er kjernen og en rekke planeter går rundt den sola. Det samme systemet.

Og det største *cakraet*, det største systemet, er *Brahma Cakra*, det kosmologiske systemet. I det kosmologiske systemet er den Høyeste Bevissthet (*Puruśottama*) kjernen. Navet i det kosmiske hjulet er den Høyeste Bevissthet og en mengde levende enkeltvesener (*jiivaer*) går rundt denne Høyeste Bevisstheten. Det samme systemet. Så dette kosmologiske

systemet, eller denne kosmologiske ordenen, kalles Brahma Cakra på sanskrit.

Nå er det to krefter som virker i dette cakraet eller i disse cakraene. Den ene er den eksentriske kraften og den andre er den konsentriske kraften. På sanskrit heter denne eksentriske, sentrifugale kraften *Avidyámáyá* eller *avidyá shakti* (uvitenhetskraft), og den konsentriske, sentripetale kraften kalles *Vidyámáyá* eller *vidyá shakti* (opplysningskraft). Begge er *Máyá*. Både konsentrisk og eksentrisk, *vidyá* og *avidyá*, er uttrykk for den samme *Máyá*, den samme skaperkraften. Og Kjernen er den skaperkraftens overhode (*svámii*). De levende vesenene går rundt kjernen den Høyeste Bevissthet drevet av disse to kreftene, og når de er i balanse, når det er balanse mellom opplysningskraften og uvitenhetskraften, vil radien i det enkelte vesenets sirkel verken øke eller minske.

Uvitenhetskraften, sentrifugalkraften, uttrykker seg på to måter. Den ene kalles bortstøtende kraft (*viksépa shakti*), og den andre tildekkende kraft (*ávaránii shakti*). Den bortstøtende kraften villeder og driver den enkelte bort fra dens kjerne. Det vil si at tilbøyeligheter slynger et vesen bort fra sin kjerne; fordervende ideer, fordervende tilbøyeligheter driver en bort fra sitt sentrum. Så disse fordervende ideene eller tilbøyelighetene utgjør den bortstøtende kraften. Klart? Det enkelte vesenet slynges vekk fra den Høyeste Bevissthet av verdslige tilbøyeligheter.

Og det andre uttrykket for *avidyá shakti* er tildekkende kraft (*ávaránii shakti*). På sanskrit betyr *ávarána* å tildekke. Denne kraften er som et svart teppe mellom den Høyeste Sjel (*Paramátma*) and den enkelte. Og på grunn av denne mørkekraften, denne tildekkingskraftens svarte teppe, kan ikke de levende vesenene se det Store. De tenker at «Hva vi enn gjør så er det ingen som ser det, ingen kan se det»—«jeg gjør alt mulig i hemmelighet, ingen vil se meg.» Tilstanden til en som begår en

syndig handling (*pápa*) er som for en kanin som er forfulgt av en jeger. Det sies at når en kanin eller en hare blir jaget dekker den til øynene sine med ørene, og tenker at «etttersom jeg ikke ser jegeren så ser heller ikke jegeren meg.» Dette er tilstanden til en som er påvirket av denne mørkekraften. Bortstøtingskraften gjør at en beveger seg bort fra sin Herre, og tildekkingskraften gjør at en ikke kan se sin Herre.

Et slikt forledet og villedet vesen vet ikke at det er påvirket av tildekkingskraften. Men synet til denne personens Herre forblir upåvirket av den tildekkende kraftens ugjennomtrengelege mørke. Hans synskraft kan trenge igjennom dette svarte teppet. Vedkommende som begår udåder og synder i hemmelighet tror at handlingene han eller hun begår vil forbli skjult for alltid.

Dette er uvitenhetskraftens to uttrykk: bortstøtingskraften og tildekkingskraften.

Så har vi opplysningskraften, den konsentriske, sentripetale kraften, kraften som er rettet mot navet i bølgen. Et menneske som går i opplysningskraftens bane vil naturlig nok få lengden av sin radius redusert, radien i den Store skapelsessyklusen. Radien vil fortsette å minske. Denne opplysningskraften innvirker også på enkeltindividene, på mikrokosmosenes sinn på to måter.

Det første av disse uttrykkene kalles samvittighetskraften (*samvit shakti*). Samvit betyr åndelig oppmerksomhet, åndelig oppvåkning. Et menneske som driver med dårlige ting føler plutselig at «Nei, jeg burde ikke holde på med disse tingene. Fra nå av bør jeg være et godt menneske.» En slik ide oppstår plutselig i sinnet. Dette, denne endringen i den mentale tendensen, fremkalles av opplysningskraftens samvittighetskraft. Skjønner dere? Derfor kalles den for samvittighetskraft (*samvit shakti*). «Nei, heretter må jeg være et godt menneske. Nei, heretter må jeg være en spiritualist. Jeg må ikke oppmuntre en eneste fordervende ide.» Samvittighetskraft.

Og det andre uttrykket til opplysningskraften er hládinii shakti. Etter at et menneske har bestemt at «Heretter vil jeg være et godt menneske, heretter vil jeg være en åndelig utøver (sádhaka), får vedkommende den Allmektige Herrens nåde (krpá). (Jeg vil si noe om nåde etterpå.) Og etter å ha mottatt Hans nåde via et eller annet medium blir vedkommende innviet. Etter innvielse må vedkommende bevege seg på den åndelige vei. Den bevegelsen langs den åndelige vei fremkalles av den gledesfylte motivertende kraften.

Denne motiverende gledekraften (hládinii shakti) kalles også for *rádhiká shakti* på sanskrit. Rádhá vil si åndelig utøver, en «som glemmer seg selv» (som gjør *árádhana*). En som glemmer seg selv i åndelig forstand kalles for Rádhá i Vaesnáva-filosofi. Og den Høyeste Bevissthet (Puruśottama) kalles for *Krsná*. Rádhá beveger seg mot *Krsná*. Så denne gledesfylte motiverende kraften blir kalt *rádhiká shakti*. Forstått?

I en bestemt shloka sies det:

«Alle enkeltvesener, alle enkelte strukturer, går rundt Kjernebevisstheten i skapelsens Kosmiske Syklus, Denne roteringen deres vil fortsette så lenge de tror at de er atskilt fra sin Skaper. Når de blir ett med Kjernen vil de bli udødelige.»

(*Sarvájīve sarvasamśthe brhante tasmin hamśo bhrámyate Brahmacakre;*

Prthagátmánam preritáraiṅca matvá justátatate-námrtatvameti.)

Ájīiva. *Ájīiva* betyr sysselsetting, virksomhet. Her vil *ájīiva* si mental virksomhet, mental objektivitet, mental føde.

I dette Kosmologiske Systemet går alle de levende vesenene rundt denne Kjernebevisstheten eller *Krsná*, de kretser rundt denne Høyeste Bevisstheten (Puruśottama) med sine respektive fysiske strukturer og mentale objektiviteter, med sine egne mentale lengsler—de går rundt den Høyeste Bevisstheten. Hvert eneste vesen beveger seg sånn [viser at avstanden er

konstant]. Hvis et menneske oppmuntrer uvitenhetskraften, vil avstanden minske. Hvis et menneske oppmuntrer opplysningskraften vil den bli større, da vil den øke.

Med ulike skikkelser og med ulike mentale lengsler (Sarvájiive sarvasamsthe), en mengde skapninger kretser om den Høyeste Bevissthet.

Tasmin hamso bhrámyate Brahmacakre. Hamso vil si et enkelt vesen, jiiva. Og Prthagátmánám preritáraĩça matvá. Hvorfor kretser de rundt den Høyeste Bevissthet? Fordi de bærer på en antakelse om at de er atskilt, de har en følelse av å være atskilt fra sin Kosmiske Herre. De tror at de er vesener som er atskilt fra den Høyeste Bevissthet. De kjenner seg ikke ett med den Høyeste Bevissthet og derfor kretser de rundt den Kjernen. Og når de begynner å innse at de ikke er atskilt fra det Navet i hjulet, reduseres avstanden, og ved hjelp av opplysningskraften skjer foreningen. Og den foreningen er Rádhá og Krsńas enhet. Skjønner dere?

«De føler at de er atskilte fra det Navet, og derfor kretser de rundt»—prthagátmánám preritáraĩça matvá.

Juśtastatastenámrtatvameti. Jeg sa nettopp at samvittighetskraften (samvit shakti) vekkes ved Hans nåde. Så hva er nåde? Her sier den vise som komponerte verset (rsien) at «hjulpet av Ham blir en ett med sin Kjerne»—foreningen inntreer og en oppnår udødelighet.

Dødelighet og udødelighet. Denne bevegelsen rundt Kjerne finner sted innen de tre grunnleggende relative faktorene. Og de tre grunnleggende faktorene er romfaktoren, tidsfaktoren og den personlige faktoren. Det finnes tre grunnleggende faktorer i alle relativitet, i den relative verden, og disse tre grunnleggende faktorene er tid, rom og person. Tidsbinding, rombinding og personlig binding. Levende vesener beveger seg i disse tre faktorenes verden. Og denne bevegelsen forårsaker naturlig nok visse endringer i sinnet og kroppen deres; og denne forandringen, denne omdanningen, denne forvandlingen

kalles død (*márána*). Hva er *márána*, hva er død? Død vil si forandring. Død er ikke annet enn endring. Barndom ledet til oppvekst—barndom døde; av oppvekst kom det ungdom—oppveksten forsvant; så død betyr forandring. Død er ikke annet enn endring. Når et gammelt menneske dør og en baby fødes skjer det også en endring. Men der det ikke er noen forbindelse mellom det foregående stadiet og det påfølgende stadiet kaller vi det for fysisk død. I slike tilfeller, når et gammelt menneske dør og en ny baby innfinner seg og sitter i morens fang, kan vi ikke se forbindelsen. Og derfor sier vi «Det gamle mennesket er død.» Dette er også en helt vanlig endring. Henger dere med?

Men der det ikke skjer noen bevegelse—vi sier at alt og alle som går rundt Kjernen beveger seg i tidens, rommets og personens verden, men Kjernen selv beveger seg ikke gjennom tid, sted og person. Den er hinsides tidens, rommets og personens verden. Det styrer tid, sted og person. Og derfor gjennomgår den ingen omdanning, det blir ikke forvandlet. Derfor er den hinsides livets og dødens kretsløp, hinsides livets og dødens rekkevidde. Hinsides alle bekymringer og lidelsers omfang. Derfor er det at når en er forskanset i det høyeste sentrumet er en etablert hinsides liv og død. En er etablert i *amrtatva*, i udødelighet.

Nå er det sagt i dette verset: «Hjulpet av Deg.» Det vil si «etter å ha mottatt Hans nåde.» Hva er nåde?

Gud kan ikke være det minste partisk. Gud har den samme kjærlighet til hver eneste skapning her i universet, til alle levende og ikke-levendegjorte ting. Guds nåde og Guds barmhjertighet regner like mye på alle, på hver eneste ting. Gud skjenker Sin barmhjertighet like mye til alle, like mye til syndere og dydige. Men folk flest merker det ikke, de føler ikke at de mottar Guds nåde. Hvorfor føler de ikke det? Den nåden, den barmhjertighetens vann, regner like mye på hver eneste skapning, men folk flest føler ikke at de blir gjennombløte av det hellige vannet. Hvorfor? Fordi de holder en paraply av

selvopptatthet over hodene sine, derfor blir de ikke gjennombløte. Og hva er *sádhaná*? Dere må fjerne den paraplyen over hodene deres og bli dyvåte av det hellige vannet. Dere må fjerne hatets paraply, dere må fjerne sjenerthetens paraply og bli gjennomvåte av det vannet; og da vil dere føle at dere mottar Guds nåde. Det er derfor det kalles nåde [*kr* står for «å gjøre» og *pá* for «å få»—«mediter og motta nåden»] Det finnes nåde, men dere vil oppleve den som et resultat av *sádhaná*. Og når dere fjerner den paraplyen vil dere få riktig ledelse, og da vil dere bli ledet av den gledefylte ledagende kraften, av den tilbedende kraften. Da vil dere komme i kontakt med lyden Hans av ankelbjeller (*núpura dhvani*). Dere vil komme i kontakt med *Krś́nas* fortryllende fløyte.

Hva er den fløyten? Den er *oṅḿkára*, skapelsens grunnlyd, aum. I den første fasen kommer utøveren i kontakt med en sitrende lyd, som lyden av sirisser. Ja. Og på det andre stadiet kalles det for *núpura dhvani*—en *jhum jhum jhum jhum jhum jhum jhum jhum* lyd—sånn. Den kalles *Krś́nasya núpura dhvani*. På det tredje stadiet er det som lyden av en fløyte, og kalles for *Krś́nasya bānsharii dhvani, muralii dhvani*. Dere vil høre disse lydene både i det indre og i det ytre. Gjennom *sádhaná*en deres vil dere komme i kontakt med disse lydene.

Så *Rádhá*, utøveren, ble gal da hun kom i kontakt med den besettende lyden av *Krś́nas* fløyte. Hun ble gal. Og den galskapen, den åndelige galskapen, er frambragt av hva? Den gledefylte ledsagende kraften. Og med den kraften ble *Rádhá* og *Krś́na* ett. *Rádhá* ble forenet med den Kosmiske Høyeste Bevissthet—med den Høyeste Bevissthet som er navet i dette Kosmologiske Systemet, Brahma Cakra.

9. desember 1964, Salem

Frelsens tilstand og hvordan den oppnås

Emnet for dagens foredrag er frelsens stilling og hvordan den oppnås. Frelse er, som dere vet, varig frigjøring. Spørsmålet om frigjøring oppstår bare der det hersker bundethet. Der det ikke finnes bundethet oppstår heller ikke spørsmålet om å kjempe for frigjøring. Så la oss se på hva en åndelig aspirants bindinger er.

I den Makropsyriske strebens verden finnes det tre slags bindinger: 1) fysisk binding, 2) intellektuell binding, 3) åndelig binding. I fysisk bundethet er det tre bindende faktorer, tre grunnleggende relative faktorer: tid, sted og person—bundet av tid, bundet av sted, og bundet av person.

På det fysiske plan må en gå inn for å overvinne disse faktorene, og denne kampen begynte allerede i den menneskelige sivilisasjons morgen, og denne kampen bidrar til at den menneskelige sivilisasjon går fremover.

På oksekjerras tid tok det lang tid å reise fra Madras til Salem, men med oppfinnelsen av lokomotivet ble tiden kortet ned. Mennesket overvant i noen grad tidsfaktoren. I flyets tidsalder er den blitt enda mer overvunnet, og i raketts tidsalder enda mer, men selv med raketter tar det fremdeles noe tid—ned til en brøkdel av et sekund. Så denne tidsfaktoren kan aldri overvinnest helt. Det samme er tilfellet med de to andre faktorene—personbundethet og stedsbundethet. Så på det fysiske plan er frigjøring rett og slett umulig. Dermed oppstår heller ikke spørsmålet om varig frigjøring.

Så har vi intellektuell bundethet. Hva består intellektuell binding i? Sett at du har et spørsmål i tankene. Inntil du får en tilfredsstillende løsning, et tilfredsstillende svar, er du intellektuelt bundet, og i det du får et tilfredsstillende svar løses du fra denne intellektuelle bindingen og blir fri. Men i neste øyeblikk dukker et annet spørsmål opp. Igjen er du intellektuelt ufri. Igjen vil problemet bli løst og du blir frigjort. Så dere ser at på det intellektuelle plan er det mulig å oppnå frigjøring, men ikke varig frigjøring; varig frigjøring er umulig. Skjøner dere? Varig frigjøring er mulig bare på det åndelige plan. Hva er åndelig bundethet? Det er et faktum at hvert eneste vesen i dette observerbare universet er en del av det Kosmiske Selv, av det Høyeste Kognitive Prinsipp. Dette er et velkjent. Men likevel føler ikke en utøver (sádhaná) denne enheten med sin Herre. «Når jeg er ett med Han, hvorfor føler jeg ikke denne enheten med Han?»—dette trøbbelet, denne smerten, denne sjelekvalen er vedkommendes åndelige ufrihet; «når vi skulle vært ett, og jeg burde føle at vi er ett og når jeg ikke føler det i praksis»—dette er bundetheten. Dette er det som kalles åndelig bundethet.

Med sádhaná, med intuisjonsbasert utøvelse, blir en identifisert med universets Høyeste Styrrer. Hva skjer da? Vedkommende oppnår frigjøring og den frigjøringen er varig. Så frigjøring er oppnåelig bare på det åndelige plan og den frigjøringen er varig. Frelse oppnås med andre ord kun på det åndelige plan. Så hva er denne følelsen av atskilthet? Selv om en hengiven og vedkommendes Herre er to vesener, er de i bunn og grunn ett; og likevel råder denne følelsen av atskilthet. Og som jeg allerede har fortalt dere er dette ikke annet enn Májás skapelse. Etter som atskillelsen er forårsaket av Májá må en utøver som ønsker enhet med sin Herre overvinne Májá; det er ingen annen utvei. Den Store Krsná sier:

*Daevii hyesá guńamayii mama Májá duratyayá;
Mámeva ye prapadyante Májámetám taranti te.*

Denne *Máyá* er et kvalifiserende prinsipp som Jeg har. Hun er mitt egenskapsgivende, attributterende prinsipp. Hun er min kjennetegnskapende kraft og hun er svært vanskelig å overvinne (*duratyayá*). Det er svært vanskelig å overvinne denne *Máyá*, men den som forskanser seg fullt og helt i Meg kan overvinne denne *Máyá*; det finnes ingen annen utvei. En vil måtte overgi seg for den Allmektiges alter, det er ingen annen måte å overvinne *Máyá* på. Dette universet er en *máyáisk* skapelse. Hva er *Máyá*? *Máyá* er det operative prinsippet, skaperkraften, og i praksis er det ingen forskjell på det kognitive prinsippet og *Máyá*. Der det finnes Kognitivt Prinsipp (bevissthet) finnes det også Operativt Prinsipp (skaperkraft). De kan ikke atskilles. På sanskrit kalles dette *avinábhávii*.

Yátha shivah táthá shaktih
Yátha shaktih tathá shivah
Nányorantaraḿ vidyēt
Chandra candrikayor tathá.

Den ene kan ikke eksistere uten den andre. Man kan ikke atskille månelysset fra månen; og på samme måte kan man ikke skille *Máyá* fra det Kognitive Prinsippet. Der det Operative Prinsippet har avstedkommet noe abstrakt eller skapt noe konkret, kalles det bestemte Operative Prinsippet, som fungerer der innen omfanget av noe skapt, for Kreativt Prinsipp eller *Máyá*. Så *Máyá* er en særlig tilstand av Prakrti, av skaperkraften. I vedaene er det sagt:

Ksáraḿ Pradhánam Amrtaksáraḿ harah
Ksáratmanáviishate deva ekah
Tasyábhidhyánát yojanád tattvabhávát
Bhúyashcánte Vishvamáyá nivrttīh

Når denne *Máyá* skaper noe, får vi denne observerbare verden. Denne verden, eller denne verdslige forvandlingen av det

kognitive prinsippet, kalles fordreid (*ks'ara*). Det synes som om det Kognitive Prinsipp er blitt forvandlet til en mengde vesener. Jeg sa «synes som», for i realiteten er Bevissthet et umuterende vesen. Det gjennomgår ingen forandring, men som et resultat av forskjellighet, som følge av en viss vibrerende bølge fra det Operative Prinsipp, synes det som om en mengde ting er skapt. I virkeligheten er mangfoldet her i verden ikke annet enn resultatene av diverse funksjonelle bølger som strømmer fra en bestemt tilstand av det kognitive prinsippet. Denne bestemte tilstanden av det Kognitive Prinsipp kalles Bevissthet med egenskaper, betinget Bevissthet. Det er denne egenskapgitte bevisstheten som kalles fordreid, og som følge av denne altformerende Májás behendighet finner vi en mengde vesener her i denne kvalifiserte bevisstheten. Så i den observerbare verden er det Operative Prinsippet, det Kreative Prinsippet, Májá den dominerende faktoren—ikke det Kognitive Prinsipp, og derfor kalles skaperkraften i denne observerbare verden også for Májá og for *pradhána*. Pradhána betyr viktig, framtreddende. I denne vår verden er Skaperkraften (Prakrti) mer framtreddende enn Bevissthet (Puruśa). Den forekommer derfor å være viktigere enn bevissthet og derfor kalles hun i denne observerbare verden for Májá, og også for *pradhána*.

Lord Kśrńa sier: Mameva ye prapadyante Májámetám taranti te. De som mediterer på Meg, blir i stand til å overvinne Májá. De som mediterer på Meg—mediterer på hvem? Mediterer på det fordreide eller ufordreide? Det omdannede universet, det omdannede Høyeste er fordreid. Det fordreide bør så absolutt ikke være gjenstand for ideasjon, for hvis noe fordreid aksepteres som gjenstand for ideasjon vil vedkommendes hele identitet, sinn, sjel og kropp nødvendigvis bli omdannet til det vedkommende ideerer på. Fordreid vil si denne observerbare verden—land, penger og en mengde andre verdslige saker og ting. Hvis noe slikt fordreid godtas som gjenstand for ideasjon, som ideasjonsobjekt, vil sinnet naturlig nok også bli slik. Så det

fordreide bør ikke være gjenstand for ideasjon, og en bør ikke befestes seg i det fordreide. Det Kognitive Prinsipp kalles fordreid når det synes å være fordreid, mens så lenge det forblir upåvirket av *Mayá* kalles det ufordreid og er det bevitnende motstykket til det fordreide.

En del av det Kognitive Prinsipp er blitt omdannet til denne observerbare verden og en annen del forblir forbundet med det fordreide og kalles ufordreid. Noe er fordreid, degradert, forvandlet, omdannet, og noe er ufordreid og opprettholder sin opphøyde posisjon, sin opphøyde stilling.

Kśāram Pradhānam: Det fordreide (*kśāra*) bør ikke være gjenstand for ideasjonen deres. *Amrtakśāraṇi Haraḥ*: Ufordreid (*akśāra*) er hva? Det ufordreide er udødelig, *amṛta*. Men bør det ufordreide godtas som gjenstand for ideasjonen deres? Nei, og selv ikke når ufordreid ikke er blitt fordreid. Det ufordreide er ikke bundet av skaperkraften, men har likefullt et transaksjonsbasert forhold til det fordreide. Den er ikke omdannet til fordreid, men har et transaksjonsbasert forhold til det fordreide—den bevitner det fordreides funksjoner og er dermed nært forbundet med det fordreide. Ettersom det ufordreide har et transaksjonsbasert forhold til det fordreide kan det ikke anses som den Høyeste ubetingete Bevissthet. Så dette ufordreide bør heller ikke godtas som gjenstanden for ideasjon.

Amrtakśāram Haraḥ. Det ufordreide er udødelig (*amṛta*). Dette ufordreide er også udødelig ettersom det ikke gjennomgår noen endringer. Det som gjennomgår forvandlinger, som endres, er dødelig (*mṛta*), og det som ikke gjennomgår noen forvandling, som ikke går gjennom tid, sted og person, er udødelig.

Dette ufordreide kalles også for *Hara*. Hva betyr *Hara*? På sanskrit betyr *harāna* å stjele, å ta bort. Han som tar bort alle syndene dine, Han som tar bort alt ditt mørke og besvær, er *Hara*. Han er *Hara* fordi Han tar bort alle dine synder, alle dine tilbøyeligheter. En kan ikke oppnå frelse uten å komme i

kontakt med denne Hara. Vedkommende vil måtte gå igjennom Haras verden for Hara er den mest sublime tilstanden av Hans Kognitive Selv. Derfor var det i gammel tid et system, eller snarere en tradisjon for åndelige aspiranter å resitere et mantra, som i sin tid var et høyt elsket mantra: Hara Hara Vyom Vyom.

Tenk på den Hara, tenk på den Hara, Han vil ta bort alle dine synder—mediter på den Hara! Hara Hara Vyom Vyom! Vyom er den mest subtile formen for materie. Eter kalles *vyoma*; det vil si at sinnet ditt bør gå fra grovt til subtilt. I den fysiske verden vil det tenke på *vyoma*, og i den åndelige verden vil det tenke på Hara. Hara Hara Vyom Vyom, Hara Hara Vyom Vyom! Men denne Hara bør ikke være din gjenstand for ideasjon etter som det har et transaksjonsbasert forhold til det fordreide.

Kśarátmánávīshate deva ekah: Nå befinner begge disse to motstykkene—det fordreide og Hara, det bevitnete motstykket og det bevitnende motstykket—seg innen dette kosmologiske systemet. Gjort-delen og den bevitnende delen. Gjort jeg og seer-jeg, og disse to delene, den omdannede delen og den bevitnende delen blir styrt av ytterligere et vesen, et tredje vesen. Fordreid var det første vesenet—bevitnet del, Ufordreid var det andre vesenet—bevitnende del, og det tredje vesenet kalles i tantra for «verken ufordreid eller fordreid»—*Nirakśara*. Her betyr ikke *Nirakśara* analfabet. *Nirakśara* er det tredje vesenet som styrer disse to vesenene. Hva er *Nirakśara*? *Nirakśara Brahma* er det styrende punktet her i universet, *Puruśottama*, *Kśńa*, *Parama Puruśa*, *Parama Shiva*. En vil måtte akseptere den *Parama Shiva*, den *Parama Puruśa*, den *Puruśottama* som sin eneste gjenstand for ideasjon.

Kśarátmánávīshate deva ekah: det tredje vesenet styrer både fordreid (*kśara*) and ufordreid (*akśara*): *tasyābhidyānāt yojanād tattvabhāvat*. Så hva må en foreta seg i forhold til det tredje vesenet, i forhold til den *Puruśottama*, hva må en gjøre? *Tasyābhidyānāt*: en må gjøre *abhidyāna*. Hva er *abhidyāna*?

Abhidhyána har to stadier. Det første stadiet kalles *prañidhána* og det andre stadiet kalles *anudhyána*. Hva er *prañidhána*? Menneskesinnet har en mengde tilbøyeligheter. Ifølge yogaskriftene har menneskesinnet ett tusen tilbøyeligheter. Femti tilbøyeligheter styres av femti sentrale kjertler og bikjertler og kan styres i ti retninger. Disse retningene er øst (*purva*), vest (*pashcima*), nord (*uttara*), sør (*dakshina*), opp (*urdhva*) og ned (*adhah*). Disses retningene kalles *pradisha* og de fire hjørnene nord-øst (*ishan*), nord-vest (*vayu*), sør-øst (*agni*) og sør-vest (*naert*) kalles *anudisha*. Seks *pradisha* og fire *anudisha* blir ti retninger. Hver tilbøyelighet kan styres i ti retninger og hver tilbøyelighet kan fungere i det indre så vel som i det ytre; dere kan stjele i sinnet deres, dere kan stjele fysisk! Dere kan gjøre noe galt mentalt, dere kan gjøre noe galt fysisk. Hver eneste tilbøyelighet kan gjøres i det indre så vel som i det ytre. Så $50 \times 10 \times 2 = 1000$. Så det er ett tusen tilbøyeligheter. Nå styrer den øverste kjertelen direkte og indirekte disse tusen tilbøyelighetene; så denne øverste kjertelen, kjent som hypofysen (konglekjertelen), kalles *sahasrara cakra* på sanskrit; cakraet, plexuset, som styrer tusen tilbøyeligheter. Henger dere med?

Så hva er *prañidhána*? *Prañidhána* vil si å bringe alle de tilbøyelighetene til et bestemt punkt, at hele mikrokosmosets ektoplasmiske struktur skal rettes mot et bestemt punkt og fra det punktet skal resultatet beveges fram mot det Kosmiske Selv. Denne bevegelsen av det samlede resultatet kalles *prañidhána*. *Pra - Ni - Dhá - Lyuá* = *Prañidhána*. *Prañidhána* er et substantiv på sanskrit. Dette er den psykologiske utlegningen av *prañidhána*. Men den praktiske siden av *prañidhána* er: i *prañidhána* må det være mental rytme som går parallelt med den akustiske rytmen (lyden av mantra). Der det kun er akustisk rytme kalles det *japakriyá*, og der den akustiske rytmen går parallelt med den mentale rytmen kalles det for *prañidhána*. Anta at du sier *Ráma, Ráma, Ráma, Ráma*—det er *japakriyá*.

Som dere vet, er det tre slags japakriyá. Ráma, Ráma, Ráma—denne lyden kalles *vácanika japa*, å gjøre japakriyá høyt og tydelig. Så er det en annen form for japa: Ráma, Ráma [hvisker lavt]; du sier lyden og du hører lyden med de fysiske ørene dine, men andre vil ikke kunne høre det. Det kalles *upamsu japa*, og den tredje er å gjøre japakriyá mentalt og du vil høre den japakriyá med de mentale ørene dine, men ikke med de fysiske. Dette kalles *mánasika japa*. Mánasika japa er den beste formen for japa. Men på den åndelige utøvelsens vei (*sádhaná marga*) er ikke japakriyá mye til hjelp for utøveren når det kommer til å oppnå frelse, og derfor er det sagt i tantra:

*Uttamo Brahmasadbhávo Madhyamá Dhyána-dháráná
Japastutih syadadhámá Múrtipujá dhamádhamá.*

Den beste prosessen er ideasjon på Brahma (*Brahma Sadbháva*). Nest best er konsentrasjon (*dháráná*) og meditasjon (*dhyána*). Tredje best er å gjenta mantra (japa) og lovsynging (*stuti*), mens å tilbe gudebilder (*múrtipujá*) er det verste av det verste (*dhamádhamá*). Hva dreier dette seg om? I japakriyá er det kun akustisk rytme, som jeg nevnte i forbindelse med Ráma, Ráma, Ráma. Men i Pranídhána samsvarer—går denne akustiske rytmen parallelt—med den mentale rytmen. Mentalt sier dere Ráma, Ráma, Ráma og det må være en akustisk rytme: Ráma, Ráma, Ráma, slik, og mentalt tenker dere på også på Ráma; at parallelliteten, samsvaret, må ivaretas. Ellers kan det skje i japakriyá uten slikt samsvar at mens dere gjentar ordet Ráma, Ráma kommer stavelsen *Rá* først og dere tenker på den neste stavelsen *ma*. Ráma! Og når dere ytrer stavelsen *ma* tenker dere på stavelsen *Ra*. Her følger *ra* etter *ma* og snart kan istamantraet deres bli *Mara* («død») og ikke Ráma («det mest gladelige, strålende vesenet»). Så det er helt nytteløst å gjøre sånn japakriyá. Uten samsvar—parallellitet—med den mentale

bølgen blir det fruktesløst og der det er samsvar mellom den akustiske rytmen og den mentale rytmen kalles det *Prānidhāna*. Ananda Margas Iishvara *Prānidhāna* [første leksjon i meditasjon] er ikke *japakriyā*; den heter *pranidhāna*. *Prānidhāna*-aspektet hører til fokusert meditasjon (*dhyāna*) og ikke til gjentakelse av mantra (japa). Henger dere med? Så det første er *prānidhāna* og den andre er *anudhyāna*. Fokusert meditasjon omfatter to prosesser—konsentrert fokus (*dhāraṇā*) og meditasjon. Når dere i den mentale verden forsøker å holde på noe som finnes i det ytre, kalles det konsentrasjon (*dhāraṇā*). Så i *dhāraṇā* er det en statisk kraft, *dhāraṇā* har et statisk utgangspunkt. Men når noe beveger seg og den bevegelsen godtas av deg som den er, kalles det for *dhyāna*. Så meditasjon har en dynamisk kraft. Det å meditere (*dhyānakriyā*) er som når en heller melasse; det er en kraft der, det er bevegelse i melassen, men den ser ut til å stå stille. Det å meditere er sånn. Henger dere med? «Strømmer uopphørlig som olje» (*taela dhara vat*).

Hva er *anudhyāna*? Både *prānidhāna* and *anudhyāna* hører til *dhyāna*, til *abhidhyāna*. *Tasyābhidhyānāt*. Jeg sa *abhidhyāna*. *Abhidhyāna* vil si at du har godtatt det Høyeste Selv som din gjenstand for ideasjon, men sett at din egen Høyeste ikke vil vite av deg, sett at du er en synder og din egen Høyeste ikke ønsker at du skal oppnå Han, da vil Han forsøke å stikke ifra deg, men i så fall må du jakte på Han mentalt. Denne jaktingen din kalles *anudhyāna*. Du må si: «Å min Høyeste, det er godt mulig at jeg er en synder, men jeg vil ikke gi slipp på Deg, jeg må få fatt i Deg.» Når denne mentaliteten er aktiv, er det *anudhyāna*, jakting. Så uten å jakte vil en ikke kunne oppnå Han.

Det neste er *yojanāt*. *Yojana* betyr enhet med Han. Det endelige målet for en utøver er å bli ett med Han. Det er to grunnverb på sanskrit for denne foreningen—*yuj* og *yunj*. *Yuj* + *ghaiṅ* = *yoga*. *Ghaiṅ* er endelsen som skaper substantivet. Sånn får vi ordet

yoga, og *yunj + ghain* blir også yoga. Den første formen for yoga betyr addisjon, å legge sammen, og den andre formen *yunj + ghain* = yoga betyr forening. Å legge sammen og å forene er to forskjellige verb. Ta for eksempel en håndfull sand pluss en håndfull sukker. De kan legges sammen, men de to tingene—sand og sukker—vil bevare sine respektive identiteter. Men sett at det dreier seg om vann og sukker, hva skjer da? De blir ett. Slik er det med forening. Så det er forskjell på å føre sammen og forene. Sistnevnte, *yunj + ghain* = yoga, er en åndelig utøvers yoga, ikke sand-og-sukker yoga. Utøverens yoga med det Største er vann-og-sukker yoga. Så *yojanát*. Ånden i åndelig utøvelse (*sádhaná*) er å få seg selv forent med navet i dette universelle kretsløpet, ikke lagt sammen, men forent; og som jeg har fortalt dere må dere fjerne denne selvopptatthetens paraply over hodene deres for at den foreningen skal kunne skje.

Nå innledes denne utøvelsen, som er utøvelse for fullstendig sammensmelting, forening, i fryktsom kjærlighet. Det må finnes kjærlighet. Uten kjærlighet kan det ikke skje forening. Så det må være kjærlighet, men det begynner med fryktsom kjærlighet og ender med fryktløs kjærlighet, og rommet mellom fryktsom kjærlighet og fryktløs kjærlighet er rommet for utøvelse.

Hva er *sádhaná*, åndelig utøvelse? *Sadhaná* er omdanning av fryktsom kjærlighet til fryktløs kjærlighet. Henger dere med?

Hva er kjærlighet? Ingenting her i universet kan forbli atskilt fra andre vesener. Hver eneste ting tiltrekker seg andre. Denne tiltrekningen er et naturlig fenomen. I dette universet er frastøtning unaturlig, tiltrekning er naturlig. Så vi kan si at frastøtning er negative tiltrekning, men tiltrekning er ikke negativ frastøtning. Denne tiltrekningen kalles *ákarsána* på Sanskrit. Når denne tiltrekningen er for det ikke-udelte*, for penger, familie, land, kalles det *káma*; når det er for det udelte vesenet

* For det hele, integrale, altomfattende, altgjennomstrømmende vesenet.

kalles det prema, og den mentale tendensen i káma, den mentale tendensen i tiltrekning for noe ikke-udelt, kalles ásakti på sanskrit og den mentale tendensen i tiltrekning for det Udelte Vesenet kalles bhakti. Henger dere med? Det transaksjonsbaserte forholdet i káma, det vil si i tiltrekning av et ikke-udelt vesen, kalles kommers eller forretninger (*vyavasáya*). Gi meg tjue kroner så skal jeg gi deg salt for tjue kroner. *Vyavasáya* (bytte og transaksjonsbasert forhold) i prema, i tiltrekning av det Udelte Vesenet, kalles *sevá*. Ånden i *sevá* er å gi alt og ikke ta noe som helst til gjengjeld. Følger dere med? *Yojanát*. Jeg sa at det begynner med fryktsom kjærighet og ender i fryktløs kjærighet, og prosessen med å forvandle fryktsom kjærighet til fryktløs kjærighet kalles *sádhaná* (intuisjonsbasert utøvelse).

Alt her i universet frykter Han. Midt på dagen sier en gutt, en ultramoderne ung mann: «Å, jeg tror ikke på Gud.» Og sent på kvelden på gravlunden der han er alene vil han si: «Å Gud, redd meg, Du vet at jeg tror på Deg, du vet at jeg elsker Deg, redd meg, jeg måtte bare redde prestisjen min sammen med min venn. Det er derfor jeg sa det og det.» Så alle frykter Han. Derfor står det i skriftene:

Bhiiśamád váyu pavate bhiiśodeti súrýah
Bhiiśasmádagñishcendraeshca mrtyuhdhávati Pancamah
Tasmáducyate bhiiśánámiti.

I frykt for Han blåser vinden. Vinden blåser fordi vinden er redd for Han. Vinden kan ikke si: «Nei, jeg vil ikke blåse.» Vinden må blåse fordi den frykter Han, i frykt for Han. *Bhiiśodeti súrýah*: Sola stiger opp akkurat når den skal i frykt for Han. Så sola kan ikke si: «Nei, nei, jeg ønsker å stå opp i sør!» Nei, sola kan ikke si det. Sola vil måtte lyde ordrer. Så den er redd for Han og solen gjør sin plikt. Hvorfor? I fryktsom kjærighet. Intuisjonsbasert utøvelse begynner med fryktsom kjærighet.

Bhiiśasmádagnishcendrashca: Ilden brenner, hvorfor? I frykt. Den må brenne. Den kan ikke gi slipp på sine brennende egenskaper. Den må brenne, hvorfor? Den frykter Han. *Indra* betyr energi som virker i materie. Energi fungerer alltid i materie, og den energien som fungerer i materie kalles *indra* på sanskrit mens energi som fungerer utover materie kalles *bala*. Det er forskjell på *bala* og *indra*. Når kraften som virker utenfor materie over ytre press kalles den *bala*. *Indra*, det vil si mekanisk energi, elektrisk energi, magnetisk energi, må agere i overensstemmelse med et visst system, en viss lov. Den må det fordi den frykter Han. *Mrtyurđhāvati Pancamaha*: Og dødsguden, den grufulle døden, er redd for Han. Den må vise seg for en døende person til rett tid. Døden kan ikke si «Nei, jeg vil ikke til hans eller hennes dødsleie.» Den kan ikke si det, den må pent gå for døden er redd for Han og det er grunnen til at Han kalles *mryturmrtyu*. Han er dødens død, *mrtyu* sin *mrtyu*. *Bhiiśānamiti*— på grunn av denne fryktsomheten kalles Han for *Bhiiśāna*. Et navn på Gud er *Bhiiśāna* ettersom alle frykter Han. Alle innleder sin åndelige utøvelse i fryktsom kjærlighet, men den samme utøvelsen ender i fryktløs kjærlighet fordi uten at en blir fryktløs kan en ikke bli ett med Han. I frykt vil en forsøke å holde seg på avstand av Han. Så til slutt må en bli fryktløs.

Yojanát Tattvabhāvát. *Tattvabhāvát*: På sanskrit betyr *tat* det, og ved å legge til endelsen *tva* er det blitt et abstrakt substantiv. *Tattva* betyr «dethet», noe som har med *Det* å gjøre. Det vil si *Brahma* på Sanskrit. *Brahma* er intetkjønn. Den Høyeste Bevissthet, *Parama Puruśa*, det vil si det Kognitive Prinsipp, er hankjønn, og *Paramá Prakrti*, skaperkraften, er hunkjønn og *Brahma* er intetkjønn. *Dethet* vil si noe som har med *Brahma* å gjøre—*tattvabhāvát*. Det betyr at når dere gjør noe verdslig må dere tillegge det mentale objektet deres Guddommelighet—det *Stores Vesen*. Det er dette som kalles *Tattvabhāvát*. *Yojanát Tattvabhāvát*—hva er det dere må gjøre? *Jakte, anudhyāna!* Hva

fører yojanát til? Dere vil bli ett med Han. Tasyábhidyánát Yojanát Tattvabhávát. Bhúyáshcánte Visnumáyá Nivrttih: Og hva blir resultatet? Dere vil bli frigjort fra Visnumáyá.

Hva er Visnumáyá? Når det Største utvider Seg ved hjelp av Máyá, når Han ved hjelp av det Operative Prinsippet, skaperkraften, øker omfanget av Sin gjennomgripende, kalles det Visnumáyá. Visnumáyá er altgjennomgripende og det Største kalles Visnú. Visnú betyr allestedsnærværende. Så ved hjelp av Visnumáyá utvider Han seg.

Så har vi Yogamáyá. I siste fase av det Kosmiske Psykiske systemet, når utøveren ved hjelp av den gledefylte ledsagende kraften (hládinii shakti) berører føttene til den Høyeste Største, Krsná, er det máyá som sørger for den forbindelsen, og på det stadiet kalles máyá for Yogamáyá. Yoga betyr forbindelse; Yogamáyá, Visnumáyá, og så Máhamáyá. Den Májá som det Største har uttrykt Seg som denne verden—det Største har skapt denne verden av mangfold—kalles Máhamáyá. I den ytre Máhamáyá, og også i den indre kan dere skape gjenspeilinger av denne ytre verden. I det ytre kom du i kontakt med rasagolla [en søtsak] og i det indre vil du også skape rasagollaen og hvor er den rasagollaen i det indre? I det ytre har du sett en rájá (konge) og i det indre blir du selv en rájá og nyter den posisjonen. I det indre gjør du dette. Unektelig, så denne indre gjenspeilingen av det Máhamáyiske ytre blir utført av deg. Følger dere med? Denne indre skapelsen deres er en gjenspeiling av den ytre verden, fordi en indre projisering av dette ytre fysiske gjøres av din máyá og den individuelle máyáen din kalles anumáyá. Så dere ser at máyá i en bestemt fase er Visnumáyá, i en annen fase er det Yogamáyá, i en annen fase er det Máhamáyá, og i din egen fase er hun anumáyá. Og fellesbetegnelsen for alle disse fasene er Vishvamáyá.

Så ved å tillegge alle fysiske og mentale ting det Stores vesen (tattvabhává), i enhet med Han (yojanát), ved å bringe alle de tilbøyelighetene til et bestemt punkt og videre til den Høyeste (prañidhána), ved å jakte på den Høyeste (anudhyána)—hva skjer? Nå er enheten med Han etablert og når den er etablert blir du løst fra Vishvamáyá. Så en utøvers utøvelse består i å utføre disse tingene: tattvabhávát, prañidhána, anudhyána og til slutt yojanát. Slik oppnår en frelse, og frelse er bare mulig på det åndelige plan. På de fysiske og intellektuelle planene kan en ikke oppnå frelse. På de fysiske og intellektuelle planene kan en oppnå frigjøring, men en kan ikke oppnå varig frigjøring på de planene. Det er bare mulig på det åndelige plan.

9. desember 1964 DMC, Salem

Dharmas mark

Dere vet at livet er en uoppørlig kamp, en strid mellom den onde kraften og den gode kraften, vidyá shakti and avidyá shakti. Disse to motstridende kreftene er aktive i menneskesinnet. En åndelig utøver (*sádha*) vil oppmuntre den guddommelige kraften, og en som ikke utøver åndelighet vil oppmuntre den onde kraften. Denne striden kalles krigen mellom *devaer* og *asuraer*; *devásura samgráma*. Denne store striden har pågått siden uminnelig tid; og derfor kalles åndelig utøvelse, åndelig *sádhaná*, for *sádhanásamara*. *Sádhaná* er en kamp, *samara*. *Samara* betyr krig, strid.

Vi får bildet av dette i *Bhagavad Gíita*. I første strofe står det:

Dhrtarástra uváca:

Dharmaksetre Kuruksetre samaveta yuyutsavah;

Mámakáh Pándaváshcaeva kimakurvata Sainjaya?

«Dhritarastra sa.» Hvem er Dhritarastra? *Dhrta* betyr styrende, styrende vesen, og *rástra* betyr struktur, rammeverk. Og hvem er det som styrer din fysiske struktur? Sinnet ditt. Det er på grunn av sinnet, fordi sinnet finnes, at en kropp henger sammen. Hvis sinnet forlater kroppen vil kroppen brytes ned, falle fra hverandre; dens strukturelle solidaritet vil gå tapt. Så hvem er Dhritarastra? Han som kontrollerer *rástraen*, han som styrer den fysiske kroppen; sinnet. *Dhrtarástra uváca* betyr «sinnet sier» — «spørsmålet oppsto i sinnet, i menneskesinnet.» Skjønner dere? Dhritarastra sa: *Dharmaksetre Kuruksetre samaveta yuyutsavah; Mámakáh Pándaváshcaeva kimakurvata Sainjaya?* Dhritarastra spurte Sainjaya: Disse to motstridende kreftene, min side og Pandus side, er samlet på Dharmaksetra,

Kuruksetra, for å slåss mot hverandre. Og etter at de samlet seg der, hva gjorde de, Sainjaya, fortell meg det.

Hvorfor spør Dhritarastra Sainjaya? Fordi Dhritarastra ikke kan se. Sinnet kan ikke se; sinnet er en blind kraft. Dhritarastra var blind. Dere vet at Dhritarastra var blind, for sinnet er blindt, sinnet er en blind kraft, sinnet kan ikke se uten skjelneevne, uten samvittighet. Sinnet kan ikke se uten bistand fra *viveka*. *Manah* kan ikke se uten hjelp fra *viveka*. *Manah*, det blinde sinnet, spør *viveka* (*viveka* er *sainjaya*: *sam - ji + al*) om hvordan kampen mellom godt og ondt går. *Sainjaya* vil si skjelneevnen. Evnen til å skjelne mellom godt og ondt kalles *viveka*—og dette er *sainjaya*. Det blinde sinnet spør *sainjaya*—sinnet spør skjelneevnen: Min side (det blinde sinnets side) og Pandus side—hva gjorde de etter at de hadde samlet seg på Dharmaksetra, Kuruksetra?

Så hvem hører til «min side», altså Dhritarastras side? Hvem støtter Dhritarastra? Hvem støtter det blinde sinnet? Nå vet dere at det finnes ti organer i menneskekroppen: øye (*cakśuh*), øre (*karná*), nese (*násiká*), tunge (*jihvá*), hud (*tvak*), stemme (*vák*), armer/hender (*páni*), ben/føtter (*páda*), avføring (*páyú*), og kjønnsorgan (*upastha*). Dette er menneskekroppens ti organer. Fem av dem er sanseorganer og fem er motoriske organer. Øye, øre, nese, tunge og hud er sanseorganer, og stemme, hender, føtter, avføring og kjønnsorgan er motoriske organer; til sammen ti organer. Og hvert organ kan fungere i ti retninger. Så sinnets agenter kan operere i ti ganger ti retninger, i hundre retninger. Så Dhritarastra hadde ett hundre agenter, ett hundre sønner. Disse ett hundre sønnene utgjorde Dhritarastras side. De går inn for materialisme, de er den onde kraften.

Og *Pándaváshcaeva*. Hvem er det de kjemper mot? Mot *Pandavaene*. Hva vil *pándava* si? På sanskrit betyr grunnverbet *pañd* åndelig kunnskap, sentient kunnskap. *Pándita* vil si den som har fått åndelig kunnskap, den som har ervervet seg

sentient kunnskap. *Paṇḍá* betyr «jeg er Brahma». Denne faste besluttsomheten, denne tilstanden av «jeg – Brahma», denne faste besluttsomheten kalles *paṇḍá*. Og en som har ervervet seg *paṇḍá* kalles *paṇḍita*—og den som ønsker å få denne kunnskapen kalles *paṇḍu*—og *paṇḍava* betyr «som har med *paṇḍu* å gjøre». Stadiene dere må gå gjennom i den åndelige utøvelsen deres er *paṇḍava*. I åndelig *sádhana* skal dere heve kulakuṇḍaliniien deres, «den oppkveilte slangen», fra *múládhára cakra* til konglekjertelen, hypofysen. Og i denne forhøyelsesprosessen må denne oppkveilte slangen, denne kulakuṇḍaliniien, gå gjennom fem sentrale pleksi. Disse fem viktige pleksiene er *múládhára cakra* (jord-pleksus), *svádhisthána cakra* (flytende-pleksus), *maṇipúra cakra* (ild-pleksus), *anáhata cakra* (luft-pleksus), og *vishuddha cakra* (eter-pleksus).^{*} Disse fem pleksiene styrer det fysiske, kontrollerer den fysiske verden. Sahadeva [den yngste av Pandava-brødrene] står for *múládhára cakra*, Nakula står for *svádhisthána cakra*, Arjuna står for *maṇipúra cakra*, Bhima står for the *anáhata cakra*, og Yudhisthira [den eldste av Pandava-brødrene] står for *vishuddha cakra*. Og over sistnevnte finner vi sinnet [i *ajina* (utt: «aggya») *cakra* hvis styringspunkt er mellom øyebrynene]. Når kulakuṇḍaliniii når hit [peker på punktet mellom øyebrynene] oppnår vedkommende den betingete tilstanden, *savikalpa samádhi*. Så for å oppnå denne tilstanden av betingethet må *jiiva shakti* (den enkeltes kraft), den slumrende guddommeligheten, gå gjennom disse fem stadiene. Så disse fem stadiene er de fem pandavene, *pañca paṇḍava*.

Så på den ene side har vi denne kulakuṇḍaliniii som går gjennom de fem cakraene; på den andre side Dhritarastras ett hundre representanter. De kjemper mot hverandre. Denne kampen er *sádhana*-kampen. Og hvor finner kampen sted? På Dharmaksetra, Kuruksetra. Hva er dharmaksetra? Den fysiske

^{*} Eter vil si rom.

kroppen deres er dharmakṣetra. Uten denne fysiske kroppen kan dere ikke utøve dharma. Når dere har forlatt denne fysiske kroppen vil dere ikke lenger kunne utøve dharma, utøve dharma śádhaná. Så den fysiske kroppen deres—denne kroppen—er dharmakṣetra. Denne kampen finner sted i denne kroppen. Og Kurukṣetra? Kuru betyr, på sanskrit, «gjør»—i bydende form, imperativ, andre person entall, av grunnverbet *kr*. Kurukṣetra vil si området som hele tiden sier: «Kuru, kuru, kuru...gjør noe, gjør noe, gjør noe, gjør noe!» Kṣetra-kuru—«handlingsområdet». Så Kurukṣetra—dette universet er Kurukṣetra, denne verden er Kurukṣetra. Og kroppen deres er Dharmakṣetra. Og denne krigen mellom pandavaene og kauravaene, de ett hundre kauravaene og de fem pandavaene, finner sted i denne Dharmakṣetra og i denne enorme Kurukṣetra.* Denne striden er uopphørlig! I ens eget liv, når pandavaene seirer, vil dere oppnå frelse, men i det felles livet vil det aldri komme til frelse, det vil bare fortsette ... I ditt individuelle liv vil du gjøre śádhaná og oppnå frelse. Og med den åndelige kraften deres, med den intellektuelle kraften deres, med den fysiske kraften deres vil dere tjene samfunnet, må dere uselvisk tjene den lidende menneskeheten.

10. desember 1964, Salem

* Kṣetra betyr jorde, eng, mark; slagmark.

Kjenn deg selv

*Svadeham arāṇīm kṛtvā prāṇavamācottarāraṇīm;
Jiṇānanirmathanābhyāsat pāśham dahati paṇḍitah.*

«En åndelig aspirant brenner repene til sine bindinger (*pashaer*) ved å bruke kroppen som friksjonsfjøl (*arani*) (som trefjøla som en trepinne snurres mot for å få ild) og *mantra* som snurrepinne. En aspirant kjerner åndelig og verdslig kunnskap for å skille det åndelige fra det verdslige (på samme måte som å kjerne fløte skiller smør og kjernemelk).»

Hva bør en pandit gjøre? Den vise (*rṣi*) sier at en pandit bør bruke kroppen sin som friksjonsfjøl.

Svadeham. *Sva* betyr ens, *deha* betyr kropp. Sanskrit har flere ord for kropp—*deham*, *shariiram*, *kāyam*, *tanu*—mange ord. Men de betyr ikke det samme. *Tanu*—grunnverbet *tan* betyr å utvide seg; *tanu* betyr «den som hele tiden utvider seg»; å utvide seg er den det gjør, å utvide seg er dets særtrekk. Fra spedbarnsalderen til 39 år kalles kroppen for *tanu*. I inntil 39 år fortsetter kroppen å vokse enten i det indre eller i det ytre. Etter 39 setter forfallet inn, kreftene avtar. Så etter 39 kalles kroppen *shariira*. Forfall (*shiirṇā*) er dens natur (*svabhāva*). Så etter 39 kalles kroppen *shariiram*. *Shariiram* betyr det som forfaller. Et annet ord er *kāyam*. Grunnverbet er *ci*, endelsen er *ghaiṇ*. *Ci* betyr å utse, å velge, å plukke ut. I kroppen finnes det oksygen, nitrogen, hydrogen, gull, jern, kvikksølv og en mengde andre faktorer og elementer. Så denne kroppen består av en mengde ting. Derfor kalles den for *kāyam*. *Kāyam* betyr sammensetning. Og her i dette verset (*shloka*) er ordet *deha* brukt. Her er grunnverbet *dih*. På sanskrit betyr *dih* å utsmykke, å pynte. Så *deha* betyr det en

ønsker å holde pyntet, det en dyrker. En person med et stygt utseende går også inn for å stille og pynte kroppen sin. Så den kalles deha. Et menneske er mest bundet til sin deha—ikke til tanu eller shariiram eller káyam, men til deha. Så her har den vise brukt ordet deha og ikke shariiram eller káyam.

Svadeham arañím krtvá—Den åndelige aspiranten bør bruke sin deha som friksjonsfjøl (*aráni*). Aráni betyr «tre brukt som brennstoff». I gamle dager fantes det ikke fyrstikker. De brukte friksjon for å tenne opp ild. Det største trestykket, friksjonsfjøla, kaltes aráni og det mindre stykket som ble brukt som snurrepinne kaltes *uttaráráni*. Så her sies det at aspiranten bør bruke sin deha, den gjenstanden vedkommende er aller mest knyttet til, som friksjonsfjøl, og prańava, det vil si sitt Íśta mantra, som snurrepinne. Skjønner dere? Ens fysiske kropp, ens deha, bør hele tiden være i kontakt med ens Íśtamantra.

Svadeham arañím krtvá prańavam ca uttararánim—bruke prańava, bruke Íśta mantra, som uttararáni. Så hva er den bakkenforliggende betydningen? Hva vil dette si? Menneskekroppen har en bestemt rytme; hver eneste menneskekropp har sin bestemte rytme. Og den rytmen skapes av vedkommendes reaktive drivkrefter (*samśkara*). Så den rytmen skiller vedkommende fra alle andre ting her i universet. To personers reaktive drivkrefter er ikke like. Så en bestemt persons grunnleggende rytme er kun hans eller hennes. Og jeg sa nettopp at Íśtamantra skal brukes som snurrepinne. Íśtamantraet har en bestemt akustisk rytme. Hvert enkelt mantra har sin egen akustiske rytme. Så den åndelige aspirantens egen rytme må hele tiden være i kontakt med Íśtamantraets gjentagende rytme. En sádha, en åndelig utøver, bør alltid gå inn for å tilpasse sin grunnrytme til rytmen i gjentagelsen av mantraet. Og når denne tilpasningen er innarbeidet oppnås den høyeste tilstanden av betinget forening. Og dette er hans eller hennes mål. Svadeham arañím krtvá prańavam ca uttararánim. Hvorfor bør prańava

brukes som snurrepinne? Det er nå klart forklart. Og hva skjer da? En pandit løser bindingene ved å kjerne kunnskap; ved å skille det åndelige fra det verdslige (*jinānanirmathanābhyāsat pāsham dahati pāndītah*).

Jinānanirmathana. Ordet *jināna* [utt: gyan], kunnskap, betyr faktisk «subjektivering av ytre objektiviteter». Kunnskap—den faktiske betydningen av termen kunnskap er subjektivering av ytre fysiske omstendigheter, av ytre forhold. Her foreskriver den vise (*rṣi*, dikteren av shlokaen eller verset) *jinānam nirmathanam*. *Nirmathana* betyr å kjerne. Vi får smør ved å kjerne rømme. Nå finnes det en mengde ting i denne *jinānam*, i kunnskap—det finnes navn, det finnes berømmelse, det finnes penger, fast eiendom, en mengde ting. Ved å kjerne denne kunnskapen skiller den åndelige aspiranten sjel (*ātman*), den grunnleggende substansen (*mūlavastu*), fra urenheterne, fra de verdslige urenheterne. Du må skille ånden og urenheterne ved å kjerne kunnskap. Og derfor er det nødvendig å kjerne. Og denne kjernen gjøres ved å—hva? Ved å snurre (*gni, gharsanakriyā*) pinnen mot friksjonsfjela. *Jinānanirmathanābhyāsat pāsham dahati pāndītah*.

Hva blir resultatet av friksjonen, friksjonen mellom friksjonsfjela og snurrepinnen? Det oppstår ild. Så hva skjer som følge av denne friksjonen? Det oppstår jo åndelig ild, det skapes *sādhanāgni*, og hva vil den *sādhanāgnien* avstedkomme? Alle urenheter i sinnet vil fordufte, vil bli utryddet, og den som gjør dette er en *pāndīta*.

Ordet *pāndīta* kan kun brukes om en åndelig aspirant og ikke om andre. For *pāndā* vil si selvrealisering. *Pāndā* betyr «subjektiv virkelighet». *Pāndā* vil si å kjenne navet i dette Kosmologiske systemet. Og den som har ervervet seg *pāndā* er en *pāndīta*. Hvis en går inn for å bli en *pāndīta* må en kjenne seg selv.

«En som har forstand eller intelligens til å vite at 'jeg er Brahma' er en paṇḍita» (*aham'Brahmásmiiti buddhih támitah práptah paṇḍitah*). «Jeg er det karakteristiske selvet»—denne høyeste virkeliggjøringen kalles paṇḍá. Og den som har virkeliggjort denne paṇḍá, den som har fått denne paṇḍá, er en paṇḍita. Dere er alle sammen åndelige utøvere. Jeg vil be dere om å lyde denne befalingen fra den vise, som jeg også foreskriver, og bli paṇḍiter.

Shubhamastu, måtte dere lykkes.

18. november 1965, Ernakulam

Det blinde sinnet og samvittighet

Nå skal jeg si noe om Gud (*Bhagaván*) and Hans kvad (*Giitá*).

Navnet på skriftsamlingen er *Shriimad Bhagavad Giitá*, etter som det er Guds kvad. *Yá Bhagavatá giitá sá Giitá*; «Det som ble kvedet—sunget—av Bhagaván er *Giitá*»: Kvedet er Guds uttrykk.»

Hva er Bhagaván? Bhagaván betyr «den som har bhaga». På vedisk betyr ordet bhaga tre ting. En betydning er gudommelig stråleglans. En annen er primær årsak. Den tredje betydningen er:

*Aeshvaryaiṅca samagraiṅca viiryaiṅca yashasah shriyah;
Jiṅána vaerágyayoshca tu sánám bhaga iti smrtam.*

Her betyr ordet bhaga en samling av seks egenskaper. Hva slags egenskaper er dette?

Aeshvaryaiṅca samagraiṅca—«alle de okkulte kreftene samlet». Hva er *aeshvarya*? *Aeshvarya* betyr okkult kraft. Den som har okkult kraft kalles *Ishvara*. Så en av egenskapene er okkult kraft.

Den andre er *viiryam*, stamina, tæl. Og den tredje er *yasha*—anseelse.

Den fjerde er *shrii*. *Shrii* betyr sjarm. Som dere vet, betyr *shrii* «aktiviserende sjarm». Ikke bare vanlig enkel sjarm, men aktiviserende sjarm. *Sha*—bokstaven sha (retrofleks s) er det muterende prinsippets grunnlyd. Og lyden *ra* er grunnlyden for energi. Sha pluss ra er lik shra. I hunkjønn blir det *shrii*. Sha står for det muterende prinsippet, og ra står for energi; og *shrii* betyr «aktiviserende sjarm», «sjarm som aktiverer». Og derfor brukes *Shrii* for navnet i India.

Så den første tingen er okkult kraft, den andre er stamina, den tredje tingen er anseelse, den fjerde er aktiviserende sjarm, og den femte er åndelig kunnskap, *jinānam*.

Den sjette er *vaerágyam*, forsakelse. Ikke akkurat forsakelse; å forbli upåvirket av de attraktive fargene her i universet er *vaerágya*. *Rága* betyr farge.

Kombinasjonen av alle disse seks attributtene kalles bhaga, og den som har denne bhaga, den som har disse seks egenskapene, kalles Bhagaván, Gud. Med *sádhaná* kan en vanlig person bli Gud—etter å ha ervervet seg bhaga, disse seks attributtene.

Yá Bhagavatá giitá sá Giitá: «Kvadet er Guds uttrykk.» Kvadet er appellen, Kvadet er kampsignalet fra den Høyeste Veilederen. Yá Bhagavatá giitá sá Giitá. Så dette er det guddommelige signalet. La oss nå se på hva som er dets ånd. Ånden i Giitá er at en må marsjere, må fortsette framover mot sitt åndelige mål ved å tilpasse indre trang og ytre fysiske ting på en ordentlig måte. Men dere vet jo at den ytre verdsligheten hele tiden forsøker å forderve en åndelig utøver, så vedkommende vil måtte kjempe en uopphørlig kamp mot disse fordervende faktorene. I Giitá er Guds system å slåss mot fordervende faktorer, å bekjempe indre og ytre fiender. Dette er ånden i Giitá, og kvadets ånd er blitt framstilt, ordentlig framstilt, i dens første vers. Hva er det som sies i det første verset?

Dhrtarástra uváca:

Dharmakṣetre Kurukṣetre samavetaḥ yuyutsavaḥ;

Mámakāḥ Pándavaśhcaeva kimakurvata Sainjaya?

Dhritarastra sa: «Å Sanjaya, nå som mine barn og Pandus barn har samlet seg på Dharmakṣetras slagmark, på Kurukṣetra, oppsatt på å slåss, hva skjer?»

Dette verset representerer hele betydningen av Giitá.

Dhrtarástra uváca: «Dhritarastra sa.» Hvem er Dhritarastra? Rástram dhrtam yena sah Dhrtarástrah: «Han som holder den

strukturelle solidariteten.» Ráśtra betyr struktur, rammeverk—*dhāncá* på hindi. Så ráśtra betyr struktur, og dhrta betyr holder—den som holder, som ivaretar, den strukturelle solidariteten er Dhrtaráśtra—ráśtram dhrtam yena sah Dhrtaráśtrah. Så hvem er det som ivaretar den strukturelle solidariteten i den menneskelige struktur? Sinnet. Fordi sinnet finnes blir denne strukturelle solidariteten ivarettatt. Når sinnet forsvinner vil de forskjellige delene falle fra hverandre, kroppen vil gå i oppløsning. Så sinnet, Dhritarastra, kaller på Sanjaya.

Nå vet dere at sinn uten samvittighet er en blind kraft. Dhritarastra var blind; Dhritarastra var født blind, *janmāndha*. Dhritarastra kunne ikke se. Den blinde Dhritarastra sa—det blinde sinnet sa (Dhrtaráśtra uvāca betyr: «Det blinde sinnet, blindt menneskesinn, sinnet til en som ikke utøver åndelig meditasjon, sinnet til en som ikke aspirerer til åndelighet, sa») —Dharmakṣetre Kurukṣetre samavetá yuyutsavah—Dharmakṣetre Kurukṣetre: «på dharmas mark, på universets mark») yud-dhártham: «for å føre krig», samavetáh: samlet seg», mámakáh: «mitt folk», (*mamapaksīyáh*: «min side») Pándavāshcaeva (Pándavá + ca + eva = «og Pandavaene») *kimakurvata*: «hva gjorde?». *Bho Sainyaya kathaya aham śhrnami*: Å Sanjaya, fortell, la meg høre».

Dharmakṣetre. Hva er dharmakṣetra? Hva er dharma? Grunnverbet *dhr* pluss endelsen *man* blir dharma. Dharma betyr «karakteristikk»; dharma betyr egenskap; dharma betyr naturlig trekk. Og hva er det karakteristiske ved et menneske, hva er dets naturlige trekk? Å gå mot det Høyeste Vesen—å hige etter glede. Å hige etter glede er det naturlige for ethvert menneske. Og ettersom Han er kilden, Han er hjemmet, Han er det høyeste tilholdssted for alle gleder, er det å hige etter Han den sanne dharma. Og dharmakṣetra—en kan utøve dharma, hvor? Bare når en befinner seg i denne fysiske strukturen, i denne

menneskelige skikkelsen. Etter døden kan en ikke utøve dharma. Så denne menneskekroppen er dharmakṣetra.

Det blinde sinnet sa at i denne menneskekroppens dharmakṣetra, og på denne Kurukṣetra—på sanskrit betyr kuru å gjøre—imperativ, andre person—gjør, kuru: «Å menneske, gjør noe, gjør noe, gjør noe, gjør noe.» Denne kṣetra, marken, som alltid sier «gjør noe, du må gjøre noe, du vil måtte gjøre noe» er Kurukṣetra. Med andre ord er denne verden kurukṣetra. Kurukṣetra er ikke en by ved Delhi. Hele universet er Kurukṣetra. Her vil alle måtte gjøre noe, må gjøre noe. Så det er Kurukṣetra. Og dette universet gjør også noe; det er alltid i bevegelse. Et navn på dette universet er jagat: gam (grunnverb) + kvip (endelse) = jagat; jagat betyr «typisk i bevegelse». Et annet navn er saṃsāra: grunnverbet sr betyr å bevege, så saṃsāra betyr «å bevege seg av seg selv». Alt her er i bevegelse, så dette er Kurukṣetra—og dette universet byr deg alltid å gjøre noe.

Så det blinde sinnet spurte samvittigheten: «I denne uopphørlige verden (saṃsāra) av å måtte gjøre noe (kurukṣetra), og i denne menneskekroppen, dharmakṣetra, hvem sto fram, hvem samlet seg; min side og Pandus side, det var de to stridende partene. Hva gjorde disse to stridende partene?» Dette var spørsmålet.

Hvem var det det blinde sinnet spurte? Det spurte Sanjaya. Hva er sainjaya? Jeg sa nettopp at sinnet er en blind kraft, som ikke kan foreta seg noe uten hjelp av samvittigheten. Hva er samvittighet? Skjelneevnen. Sainjaya: sam + ji (grunnverb) + al (endelse) = sainjaya. Sainjaya betyr samvittighet, sainjaya betyr skjelneevne. Sinnet er en blind kraft, derfor spurte sinnet samvittigheten: «Hva gjorde de? Hva gjorde de to partene—min side og Pandus side?»

«Min side—māmakāḥ, mamapaksiyāḥ»—sa Dhritarastra, det blinde sinnet. Nå, hva er sinnets agenter? Sinnet sier «min side»—hvem er sinnets soldater, hvem er sinnets

representanter? Det finnes ti organer, og disse ti organene er sinnets representanter; disse ti organene er det blinde sinnets agenter. Fem ytre organer og fem indre organer: øyne (*caksúh*), ører (*karná*), nese (*násiká*), tunge (*jihvá*), hud (*tvak*), stemme (*vák*), armer og hender (*páni*), ben og føtter (*páda*), avføringsorgan (*páyu*) og kjønnsorgan (*upastha*). Dette er de ti organene; det er det blinde sinnets agenter. Og hvert eneste organ kan fungere i ti retninger. På sanskrit er det ti *dishaer*; seks kalles *pradisha* og fire kalles *anudisha*. Øst (*púrva*), vest (*pashcima*), nord (*uttara*), sør (*daksína*), opp (*urdhva*) og ned (*adhah*) kalles *pradisha*, og nord-vest (*iishána*), sør-vest (*agni*), sør-øst (*váyu*) og nord-øst (*naerta*) kalles *anudisha*. Til sammen ti *dishaer*.

Det er ti organer—ti agenter for det blinde sinnet—og hvert organ kan fungere i ti retninger. Ti ganger ti er ett hundre retninger. Sinnets agenter kan fungere i ett hundre retninger. Så det blinde sinnet har ett hundre agenter. Dhritarastra hadde ett hundre sønner—Duryodhana, Dushasana—ett hundre i tallet; ett hundre representanter for det fordervede sinnet, det blinde sinnet, det skjendige sinnet.

Og den motstående siden er de kjempende Pandavaene—Pándupaksíiyáh, Pandus agenter. Forstått? Pandus representanter. Og hvem er Pandus agenter? På sanskrit er *paná* et grunnverb; *paná* betyr selvrealisering. I går fortalte jeg dere hva *paná* betyr. En som er virkeliggjort er en *paná*; *paná* betyr selvrealisering. Så hvem er det som oppnår denne virkeligjøringen? Det er *sádhakaen*, den åndelige aspiranten. Og i selvrealiseringsprosessen vil en måtte opphøye sin guddommelighet som er i en grov form. Den slumrende guddommeligheten må opphøyes og bringes til *sahasrára cakra* for selvrealisering. Og i den prosessen, i denne marsjen mot det høyeste målet i åndelighet, vil den måtte gå gjennom fem stadier. For å oppnå *paná*, absolutt kunnskap, må en gå gjennom fem stadier—*muládhára*, *svádhishána*, *manípura*, *anáhata* og *vishuddha*. Dette er de fem

stadiene, de fem kontrollpunktene for de fem faktorene i denne vår verden bestående av fem elementer. Disse fem stadiene er pándus hjelpere; de bistår i virkeliggjøringen av det Høyeste Selv. Så de er pándavaer. Dette er de fem Pandavaene.

Så det pågår en indre kamp—kampen mellom den konsentriske tendensen og den eksentriske tendensen. Den utadrettete tendensen har ett hundre agenter, og den innadrettete har fem venner. Kampen inni deg er en strid mellom på den ene side de fem innadrettete vennene, og på den andre side ett hundre fordervende elementer. Denne striden er kampen på Kuruksetra. Det blinde sinnet spør samvittigheten: «Hva ble resultatet av den kampen? Å Sanjaya, å samvittighet, jeg vil vite det.»

Så i dette ene verset er ånden i kvadet ordentlig uttrykt. Og det er Guds system at en vil måtte kjempe denne striden med ordentlig mot og dyktighet. Og denne dyktigheten vil føre en til seier, og de fordervende elementene vil bli overvunnet.

Så dere er alle sádhaer, dere er alle åndelige aspiranter; jeg vil be dere om å følge, å holde ordentlig fast ved dette prinsippet. Vær modige og kjemp ordentlig mot de fordervende elementene; dere vil så garantert seire.

19. november 1965, Ernakulam

Det forårsakende opphavet

Emnet for dagens foredrag er det forårsakende opphavet.

«Det Høyeste Vesen som alt oppstår av, som alt finnes i, og som alt vender tilbake til, er Brahma. Den åndelige aspirantens oppgave er å kjenne Han.»

*(Yato vá imáni bhútáni jáyante yena játáni jivanti;
Yat prayantyaabhisamvishanti tad vijijnásasva tad Brahma.)*

Han er det Transcendentale Vesen. Han er det Høyeste Vesen. Han er skaperen av dette Kosmologiske systemet.

«Det er diskutabelt om tid, natur, skjebne, tilfeldighet eller de fem naturelementene, eller den enkelte bevissthet—noen av dem—er skapelsens endelige årsak. Selv samlet kan de ikke utgjøre skapelsens årsak, selv om den enkeltes bevissthet, sjelen (átman), er den katalyserende kraften. Den enkeltes bevissthet er ikke skapelsens årsak for den kan bli påvirket av dyd og udyd.»

*(Kálah svabhávo niyatiryadrcchá bhútáni yonih puruśa iti cintyá;
Samyoga esám na tvátmabhávád átmapyaniishah sukha-
duhkhahetoh.)*

Tidsfaktoren kan ikke være dette Transcendentale Vesenet, dette Kreative Prinsippet. Tid er ingen evig faktor. For hva er tid? Tid er mental beregning av bevegeligheten i handling. Denne mentale beregningen av bevegeligheten i handling innebærer at der det ikke finnes handling kan det heller ikke finnes tid. Jorda går rundt sola; det gir oss solåret, solmånedene, soldagen. Månen går rundt jorda; det gir oss månemånedene, måneåret, månedagen. Og solåret eller måneåret, soldagen eller

månedagen er mentale beregninger av bevegelsene deres. Der det ikke finnes handling finnes det heller ingen mulighet til å måle. Og der det finnes handling, men ikke noe personlig vesen, ingen personlig faktor for å måle bevegeligheten, kan det ikke finnes tid. Så tidsfaktoren er en relativ faktor; og dermed kan den ikke utgjøre det Forårsakende Opphavet; tid kan ikke være den Skapende Evnen. Så tid bør ikke være gjenstand for meditasjon. Tid bør ikke være din høyeste bestemmelse, Tid er ikke det Transcendentale Vesenet.

Neste punkt, *svabháva*, ens natur. Hva er *svabháva*? Dere kjenner jo til at på den funksjonelle siden av universet er den viktigste faktoren det Operative Prinsippet, skaperkraften. Så hva er det Operative Prinsippet? I en gitt tidsperiode kalles den bestemte stilen som følges av det Operative Prinsippet for natur. Så natur kan ikke være den Kreative Evnen. Noen sier: «Hele universet er skapt av naturen. Det er oppstått av naturen.» Nei, nei, nei. Natur kan ikke skape noe som helst. Natur er måten skaperkraften virker på. Praktis stil, stilen det Operative Prinsippet har, eller det Kreative Prinsippet har, kalles natur, *svabháva*. Så *svabháva*, eller natur, kan ikke være den Kreative Evnen. Ingenting kommer av natur; natur er funksjonsmåten. Det er på grunn av de villedende følgene av feilaktig materialistisk filosofi at folk sier at alt er skapt av natur. Det riktige er at denne naturen er skapt av det Operative Prinsippet.

Kála, *svabháva*, deretter *niyati*. *Niyati* betyr skjebne. Er skjebne en førende faktor? Nei, det er så langt fra noen førende faktor. Skjebne styrer ikke menneskets bevegelse. Hva er skjebne? Den er de ennå ikke uttrykte følgelige drivkreftene av dine foregående handlinger. Du har gjort noe godt eller dårlig, så du vil måtte gjennomgå følgene av dette, du må stå ansikt til ansikt med følgene. Og uten at kimen til reaksjonen er ordentlig gjengjeldt kan du ikke oppnå frelse, kan du ikke bli fri. Nå støter du på disse reaktive drivkreftene, disse uoppfylte reaktive

drivkreftene, i form av skjebne. Du gjorde noe ondt, og nå må du gjennomgå straffen. De reaktive drivkreftene tar form av straff.

Og vanligvis vil det et eller annet sted her på jorda eller på en eller annen planet finnes en bestemt struktur eller et bestemt forhold mellom stjernene og planetene. Såkalte astrologer sier at ettersom en ble født med månen og den og den stjerne eller planet i det og det stjernetegnet ble en født sånn og sånn. Nei. Fordi en begikk den og den handling ble en født i sånn og sånn kropp eller i det og det stjernetegnet. Det er på grunn av ens handlinger at en ble født på jorda og måtte gjennomgå sånn og sånn; ikke på grunn av stjernenes påvirkning. Skjønner dere? Disse handlingene brakte en person innen omfanget av det og det stjernetegnets og den og den planetens strukturelle begrensninger. Så stjernen styrer ikke noen; de opprinnelige handlingene styrer menneskene. Og der den opprinnelige handlingen ikke er kjent for en, men resultatet er kjent for en, blir resultatet erfart, og dere sier at det er skjebne. På sanskrit kalles dette også for *adrśta*—usett. Der en føler reaksjonen, der en bevitner reaksjonen, men ikke kan se den opprinnelige handlingen, kalles det *adrśta*, usett. En vet ikke hva den opprinnelige kriminelle handlingen som en begikk var, men en er drevet av reaksjonen. Så dere sier at «det er min blindsoner».

Så skjebne kan ikke være den styrende faktoren, kan ikke være den kreative faktoren, og dermed må heller ikke skjebne være gjenstand for meditasjonen deres, gjenstand for deres tilbedelse, eller gjenstand for deres dyrking. Menneskets bestemmelse styres ikke av skjebne. Ens bestemmelse skapes av vedkommende selv. Dere vil måtte kjempe mot bundethet; dere vil måtte kjempe mot skjebne og gjøre noe nytt i kraft av deres egen innsats.

Etter *kāla*, *svabhāva*, *niyati*: *yadrśchā*—tilfeldighet. Noen mennesker sier: «Det skjedde av seg selv, det bare hendte.» Bare for

å dekke over uvitenheten sin sier de at det skjedde helt tilfeldig. Vet dere, ingenting her i universet er tilfeldig. Alle hendelser har en eller annen årsak. Det kan være at vi kjenner årsaken eller ikke, men vi kan ikke bare for å skjule uvitenheten vår si at det er en tilfeldighet. Alt har en årsak. Ingenting er årsaksløst her i dette forårsakte universet.

Noen ganger hender det at årsak blir virkning på et øyeblikk; at tiden for omdanningen blir veldig kort. I slike tilfeller blir virkningen gjerne sagt å være tilfeldig. Men er den egentlig tilfeldig? Og noen ganger ser dere resultatet, men dere kjenner ikke årsaken; og også da sier dere at det skjer helt tilfeldig. Dere kjenner ikke årsaken så dere sier: «Det er en tilfeldighet, det er en tilfeldighet.» Nei, det er ingen tilfeldighet; alt er hendelse, virkning, noe som skjer. Så yadrchá betyr tilfeldighet. Tilfeldighet kan ikke være den virkelige årsaken, den forårsakende faktoren. Noe tilfeldig kan ikke være gjenstand for meditasjonen deres eller gjenstand for tilbedelse.

Kálah svabhávo niyatiryadrchá bhútáni... tid, natur, skjebne, tilfeldighet, materie ... Noen sier: «Vet dere, den første årsaken er materie—dette universet bestående av fem elementer* kommer av ádíbhúta, av den opprinnelige materien. Materie er den grunnleggende årsaken, materie er alt.» Hvis materie er alt, hvordan oppstår da det Forårsakende Sinnet av materie? Sinn står høyere og er hevet over materie. Så materie er ikke det første som ble skapt. Menneskelig intellekt, menneskets ånd, er mye høyere enn materie, så materie kan ikke være den grunnleggende årsaken. Materie kan ikke være det Forårsakende Opphavet. Og ved å tilbe materie vil en person bli omdannet til materie. En person vil bli degradert og først få status som dyr og til slutt som materie. Så materie kan ikke være din gjenstand for ideasjon.

* Eter (rom), luft, lys, flytende og fast materie.

... bhútáni yonih, puruśa iti cintyá «... materie, det enkelte vesen, den enkelte bevissthet—det er diskutabelt». Er individets sjel (jīvátman) den grunnleggende årsaken? Nei. Den enkeltes sjel kan ikke være den opprinnelige årsaken ettersom det finnes utallige enkeltsjeler. Hvert eneste vesen har en sjel. Og til og med materie har sin sjel. Materie erfarer ikke sin sjel fordi materie har et utviklet sinn, men sjelen finnes der. En bestemt enkeltsjel, et enkeltstående vesen kan ikke være hele universets høyeste opprinnelige faktor. Så den enkelte bevissthet, *yonih puruśa*, er ikke den forårsakende faktoren.

Vet dere, når et sinn, et mikrokosmos, har en god eller dårlig opplevelse virker dette inn på vedkommendes sjel. Sett at det foregår en fotballkamp. Det er to lag, og dere er tilskuerne. Dere er ikke spillerne, så kampresultatet vil ikke påvirke dere direkte, men likevel vil dere bli påvirket. På samme måte blir den enkeltsjelen påvirket av den glede eller sorg som det enkelte menneskesinnet erfarer. Sett at det finnes en rød blomst og et speil. Speilet har selv ingen farge, mens blomsten er rød, og når speilet stilles rett foran den røde blomsten blir det også rødt. På samme måte blir den enkeltes sjel påvirket av menneskesinnets gleder og sorger. Det vesen som blir påvirket av gleder og sorger kan ikke være det Forårsakende Opphavet, kan ikke være den opprinnelige årsak; og kan dermed ikke være gjenstand for deres ideasjon.

Samýoga ésám na tvátmabhávád átmápyaniishah sukha-dukhkahetoh—«heller ikke kombinasjonen av disse faktorene—kála, svabháva, niyati, yadrcchá— kan være årsaksfaktoren.» Hvorfor? Fordi vi finner feil og mangler i dem alle. Mangelfulle vesener kan ikke være den høyeste årsak for dette universet.

Så, er Prakrti den høyeste forårsakende faktoren, er det Operative prinsippet, skaperkraften, den høyeste årsaksfaktoren? Nei, på ingen måte. Når trekanten av prinsipper, trekanten av

grunnleggende prinsipper [sattvisk, rajasisk og tamasisk] kommer i ubalanse, mister den sin likevekt. Da kommer det følgende resultatet ut av et av hjørnene. Dette resultatet utgjør skapelsens første fase. Men det resultatet, den grunnleggende evnen, kan ikke gjøre noe konkret uten støtte av den Kognitive Evne. I den andre fasen, på det opphavelige plan, trengs denne kognitive evnens nærvær i enda større grad. Og på det endelige stadiet av skapelsen, med de vibrerende evnene, er den enda mer avhengig av Kognitivt nærvær. Så det Operative Prinsipp (mer kjent som skaperkraft når den er støttet av Erkjennelse, *Mahámáyá* på sanskrit) kan ikke være den kreative kraften, kan ikke være den Forårsakende Opprinnelsen. *Mahámáyá* kan ikke foreta seg noe om helst uten Shivas hjelp. Det er bare når Shiva (det Kognitive Prinsipp) gir Sin tillatelse at Hun kan gjøre noe. Så *Mahámáyá*, eller skaperkraften, er ikke det Forårsakende Opphavet; Shiva er den høyeste årsak.

«Skaperkraften (Pradhan eller Prakrti) er muterende, men Bevisstheten (Hara eller Puruśa) er udødelig og umuterende. Den eneste høyeste Deva kontrollerer både skaperkraften og den betingete bevisstheten. Ved å forbinde seg med det Høyeste (abhidhyána) og tilskrive alt en har med å gjøre Guds vesen (Tattvabháva) kan en overvinne den universelle *Máyá* (Vishvamáyá).»

(Kśaram Pradhánamamrtákśaram Harah kśaratmanáviishate

Deva ekah;

Tasyábhidhyánát yojanát Tattvabhávát bhúyashcánte Vishvamáyánivrttih.)

Skaperkraften er muterende (*Kśaram Pradhánam*). Prakrti, det Operative Prinsippet, er også kjent som *kśaram*. *Kśaram* betyr avtagende, minkende, som omdannes, ubestendig, forgjengelig. Prakrti, skaperkraften, er ikke noe transcendent, noe ufor-gjengelig. Hun må være i endring.

«Det som frigjør i kraft av et system for disiplin er skrifter»—*shásanát tárayet yastu sah shástrah parikiirtitah*. I skriftene er det sagt at skaperkraften minsker for hver dag og hvert øyeblikk som går (*nityanivrttá*). Hun dør ut, Hun blir omdannet til bevissthet; skaperkraften blir omdannet til bevissthet. Det er som smør i ild; smøret tilfører ilden energi, men blir selv omdannet til aske.

«Prakrti er muterende, men Parama Purusa er udødelig og umuterende» (*Ksaram Pradhánamamrtáksaram Harah*). Hara betyr Shiva. Shiva er den grunnleggende årsaken—den Høyeste Bevissthet, det Transcendentale Vesenet, den Høyeste Purusa, den Høyeste Erkjennelsen er det Forårsakende Opphavet, ikke det Operative Prinsippet.

«Hara er udødelig (*amrta*) og umuterende (*aksára*)» (*amrtáksaram Harah*). Hara: «Han som stjeler ens synder kalles Hara» (*Harati pápáni ityathe Harah*). På Sanskrit betyr *harati* å stjele. «Hara er Han som stjeler synd (*pápa*) fra deg.» Han stjeler noe fra deg og hva er det? Synd. Hara er udødelig og umuterende. Hara er uforgjengelig; det skjer ingen forandring med Han.

Og udødelighet. *Amrta* betyr udødelig. Vet dere hva død er? Død innebærer endring av form. En fem år gammel gutt blir en ung mann—så den guttens skikkelse døde. Den unge mannen ble gammel—skikkelsen til den unge mannen døde. Den gamle mannen døde og han kom hit igjen i form av en liten gutt—den gamle mannens kropp døde. Død vil si forandret form.

«På same måte som du bytter gamle klær med nye, bytter du den gamle kroppen og framtrer igjen her i verden med en ny kropp.»

Vásámsi jiirnáni yathá viháya naváni grhnáti naro'paráni;
Tathá shariiráni viháya jiirnányáni samýáti naváni dehii.

Dette er døden. «Denne Hara er umuterende og udødelig, blir ikke omdannet» (amrtáksaram Harah).

«Den udødelige og umuterende Deva styrer også den muterende Prakrti» (kśaratmanáviishate deva ekah). Men denne Hara er den Betingete Bevisstheten, Det Betingende Vesenet, det Betingete Vesenet. Hvorfor Betinget Vesen? På grunn av Dets nærhet til det Grunnleggende Prinsippet, det opprinnelige prinsippet, og også på grunn av Dets nærhet til det vibrerende prinsippet. Dere kjenner til at dette Grunnleggende Prinsippet kalles *Kaósíkii Shakti* eller *Mahásarasvatii* på sanskrit. Og det opprinnelige prinsippet kalles *Bhaeravii shakti*. Og det vibrerende prinsippet kalles *Bhavánii shakti*. Når Hara kommer i kontakt med det Grunnleggende Prinsippet er Han Bhaerava, og når Han er i kontakt med det vibrerende prinsippet er han Bhava. Så på grunn av Sin nærhet, ettersom Han er i nær kontakt med de kreative evnene, kan Han ikke være den høyeste faktoren selv om Han i utgangspunktet er det Høyeste forårsakende vesenet. Som Bhaerava har Han noe å gjøre med det skapte universet. Derfor er Han ikke da den Høyeste Lykksalighet selv om Han er det forårsakende Vesenet; Han er nå et betinget (*savishesá*) vesen, ikke det Ubetingete (*Nirvishesá*) Vesenet.

«Den udødelige og umuterende Deva kontrollerer også den muterende Skaperkraften» (kśaratmanáviishate deva ekah). Begge disse evnene, det Operative Prinsippet, Mahámáyá, og Hara er styrt av en tredje faktor, og den tredje faktoren er den høyeste faktoren, og den tredje faktoren er Puruśottama, navet i dette Kosmologiske systemet.

«Og for å bli fri, for psykisk-åndelig frelse, må en ideere på den tredje faktoren, og Han er Puruśottama» (tasyábhidhyánát yojanát tattvabhávát bhúyashcánte Vishvamáyánivrttih).

Hvordan kan en oppnå den høyeste tilstanden? Hvordan kan en befeste seg i den Høyeste Lykksaligheten? Tasyábhidhyánát—«gjennom abhidhyána på Han.» Tasya betyr Hans—

Hans abhidhyána. Hva vil abhidhyána si? Abhidhyána består av to faser: pranidhána og anudhyána. Pranidhána vil si å «trekke de mentale strømningene tilbake fra samtlige ting og lede den samlede styren til en ting.» Det kalles pranidhána. Dere kjenner til Iishvara pranidhána [første leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem]. Å trekke sinnet tilbake fra alle andre vesener og føre den mentale kraften til det Ene Vesenet er pranidhána. «Trekke seg tilbake fra alle andre vesener og gå mot *Visnú* er pranidhána» (*ananyámamata Visnórmamata premasaungata*).

Og anudhyána. Sett at en åndelig aspirant lider av et mindreverds-kompleks eller av et synderkompleks. «Jeg er en synder, jeg er en synder. Jeg er et degenerert menneske. Hvordan kan jeg oppnå den høyeste tilstanden?» Eller: «Jeg er et ordinært vesen, hvordan kan jeg bli ett med mitt Største?» Mindreverds-kompleks. På grunn av disse kompleksene får en person inntrykk av at det er en veldig utfordrende jobb for en selv å bli ett med det Største, å gå opp i Han.

Så hva er anudhyána? Anta at som en følge av ens tidligere synder så går ikke det Store med på å bli ett med vedkommende. Det kan være at det Store ikke oppmuntrer en til å bli ett med Han. Sånt kan skje. Men selv da, hvis en utøver anudhyána vil utøveren si: «Å Høyeste, det kan være jeg er en synder, jeg kan være en fordervet person, men jeg er fremdeles Din. Jeg er Ditt barn. Jeg vil ikke la Deg slippe unna. Jeg vil fortsette med å søke tilflukt i Deg inntil jeg blir ett med Deg. Jeg vil ikke la Deg slippe unna. Jeg er en synder, jeg er en synder, men likevel vil jeg ikke la Deg slippe unna for du er Faren til en synder!» [latter]

Denne åndelige psykologien kalles anudhyána.

Tasyábhidhyánát—pranidhánát og anudhyánát. «Med abhidhyána, gjennom forbindelse med det Høyeste, og med

Tattvabháva, halvmeditasjon* på det Høyeste mens en befinner seg i handling» (tasyábhidhyánát yojanát Tattvabhávát).

Hva er anudhyána og pranidhána? Den åndelige utøveren kommer i aller nærmeste kontakt med den Høyeste Bevissthet. I Rgveda er det sagt:

Bevisstheten kjenner til alt som skjedde i fortiden og alt som vil skje i framtiden. Den er Herre over alt, for Den har skapt alt.»

(Puruśa evedam' sarvam' yadbhútam' yacca bhavyam;
Utámrtatvasyesháno yadammenátirohati.)

«Denne Høyeste Bevissthet kjenner til alt, til hver eneste hendelse i universet.» Og for Han er det ingen forskjell på en dydig person (*punyaván*) og en synder (*pápii*). For den dydige og synderen er begge Hans barn, begge er Hans avkom. For Han er den Høyeste Skaperen, alle er Hans barn. Han kan ikke hate noen, selv om Han vet alt. Han vet hva du gjorde, for alt er i Hans sinn. Alt er en Makropsykisk streben.

Yojanát betyr «i kraft av din åndelige utøvelse (*sádhaná*)». Med *līshvara pranidhána* og *anudhyána* kommer du i nærkontakt med Han, og dette er *yojanát*. På sanskrit finnes det to verb som kan legges til grunn for *yojanát*. Det ene er *yuj* og det andre er *yujinj*. *Yuj* betyr å komme i nærkontakt samtidig som en bevarer sin individualitet. Det er som å blande sand og sukker. Sanden og sukkeret kommer nært innpå hverandre, men de bevarer sine individuelle identiteter. Og så har vi *yujinj*. *Yujinj* betyr ikke bare å komme i kontakt, men å bli ett med hverandre. Det ene er å legge sammen og det andre er forening. Grunnverbet *yuj* betyr å addere, og grunnverbet *yujinj* betyr å forene. Her vil *yojanát* si forening. Når en elv kommer i nær kontakt med havet finner foreningen sted, og slik *yojanát* er dannet av grunnverbet

* Halvmeditasjon vil si å la mantraet gå mens en gjør andre ting enn å sitte i meditasjon.

yuinj. På samme måte er det når en utøver kommer i kontakt med Han—det oppstår yojanát, en blir ett med det Høyeste Selv. La oss si at vedkommende heter hr. X. Hr. X var sitt lille jeg og Gud var hans større jeg. Hans lille jeg, X, blir ett med hans større jeg, Gud. Følger dere med? Det lille jeget blir ett med det større jeget.

Yojanát tattvabhávát. Tattvabhávát. På sanskrit betyr *tat* det. Her vil Det si den Høyeste Bevissthet (Parama Purúṣa). For den Høyeste Bevissthet, Paramátmá eller Parama Brahma er det vanlig å bruke Det som intetkjønn. Verken hankjønn eller hunnkjønn; intetkjønn. Så her er ordet Han ikke brukt, ordet Det er brukt. Tat betyr Det, og tva er en endelse som brukes for å danne et abstrakt substantiv; -het; så Tattva betyr Dethet. For eksempel mahattattva. Så Tattvabhávát—«en må etablere sinnet sitt i tanken om Dethet». Alt jeg ser—alt er Det; alt er Høyeste Bevissthet. Med konstant meditasjon, med konstant gjentakelse av ditt gurumantra—det du lærte i andre leksjon—gjør du Tattvabhávát. Å tillegge alt og alle det Stores (Brahmas) vesen er Tattvabhávát.

Så Tasyabhidyánát (prānidhánát og anudhyánát) yojanát Tattvabhávát!

«En kan overvinne Vishvamáyá, den universelle Máyas mektige fortryllelse» (Bhúyashcānte Vishvamáyānivr̥ttih). Den Høyeste Kreative Evnen kalles her Vishvamáyá. Når Hun virker innen omfanget av alle plan for uttrykk kalles Hun Stor Máyá (Mahámáyá), og når Hun virker på det fysiske plan kalles Hun for Vishvamáyá. Når en blir ett med det Forårsakende Opphavet, denne Forårsakende Evnen, den Høyeste Årsaken, hva skjer? Den uovervinnelige Máyá kapitulterer for vedkommendes. For en vanlig dødelig er denne Máyá uovervinnelig, veldig vanskelig å komme forbi. Den Store Kṛṣṇa sa:

*Daevii hyesá guṇamayii mama Máyá duratyayá;
Mámeva ye prapadyante Máyámetám taranti te.*

«Denne Min Májá.» Hvem sin Májá? «Min Májá,» sier den Høyeste. «Den er uovervinnelig, svært vanskelig å komme forbi.» Men, «den som har søkt tilflukt i Meg» (Mámeva ye prapadyante)—«Májá kapitulerer for vedkommende» (Májámetám taranti te).

Bhúyashcánte Vishvamáyánivrttih. For en som har søkt tilflukt, som har befestet seg, i Parama Purúsa, i den Høyeste Bevissthet, i den Høyeste Årsak, i den Høyeste Styrende Evnen i dette Kosmologiske systemet—hva skjer? Vishvamáyá kapitulerer for vedkommende. Hun eller han blir er fritt menneske, en *muktapurúsa*, en oppnår frelse. Nå er det svært vanskelig å bekjempe den overveldende virkningen av Mahámáyá på egen hånd. Det enkleste er å søke tilflukt i den Høyeste Bevissthet. Ettersom Májá er den Høyeste Bevissthets evne, vil Májá naturlig nok kapitulerer for vedkommende når en har søkt tilflukt i Bevissthet, og det gjør også Májá—kapitulerer for vedkommende.

Hvordan blir en ett med den Høyeste Bevissthet? Med *pranídhána*, med *anudhyána*, med *yojanát* og med *Tattvabhávát*. Og hvordan blir alle disse tingene, alle disse skattene—*anudhyána*, *pranídhána*, *yojanát* og *Tattvabhávát*—etablert? Ved hjelp av en eneste evne, som ikke er nevnt i denne shlokaen, og den evnen er hengivelse.

19 November 1965 DMC, Ernakulam

Hvordan å korrigere syndere

Nylig sa jeg noe til utøverne i Bangalore om *pápa* and *punýa* (synd og dyd), men her er jeg blitt oppfordret av en gutt om å si noe igjen om *pápa* and *punýa*, så jeg gjør som han sier.

Det er blitt sagt:

Unngå å være sammen med de onde og hensynsløse, vær sammen med de som gjør gode handlinger. Gjør gode handlinger døgnet rundt og husk det evige.»

(*Tyaja durjanasamársargam bhaja sádhusamágamam;*

Kuru punyamahorátram smara nityamanityatám.)

Tyaja durjanasamársargam—«Ikke være med i syndernes (*durjanaenes*) gjeng. Hold deg borte fra syndernes samfunn (*durjanasaunga*)».

Hva er durjana? Durjana er «en som forderver andres sinn». Dette et relativt begrep. Det kan hende at et menneske, hr. X, kan sies å være durjana for hr. Y, men ikke for hr. Z. Sett at den gode delen av hr. X, plussdelen, er ti grader og den dårlige delen, minusdelen, er tolv grader. Resultatet blir minus to grader; ti grader på plussiden og tolv grader på minussiden, så resultatet går i favør av minus. To grader minus blir resultatet. Derimot er en annen persons plusside femten grader og minussiden ti grader. I dette tilfellet er det fem grader overskudd på plussiden. Så denne personen har fem grader pluss, og den andre personen har to grader minus. Så når fem grader pluss-personen kommer i kontakt med to grader minus-personen vil resultatet gå i favør av fem grader pluss-personen. Med det vil den dårlige personen bli justert, korrigert. Vedkommende vil bli god når hun eller han kommer i kontakt med fem grader pluss-personen. Så for

den fem grader pluss-personen er ikke to grader minus-personen en durjana, ettersom sistnevnte ikke er i stand til å forderve han eller henne. Men for en som bare har en grad pluss kan to grader minus-personen virke fordervende—så for han eller henne er to grader minus-personen en durjana. Forstått?

Derfor, «unngå synderes selskap» (Tyaja durjanasamsargam). Så kommer spørsmålet om hvordan disse synderne kan korrigeres. Hvis alle sier: «Jeg vil ikke være sammen med syndere,» hvordan skal da disse synderne kunne bli bedre mennesker? Her bør du ikke ta kontakt på egen hånd; ta med deg to eller tre venner og så kontakter dere denne synderen sammen. Og de vennene dine bør være i pluss, ikke i minus.

Sett at du har en grad pluss, og en venn har to grader pluss; da vil det samlede resultatet deres være tre grader pluss; din ene grad og din venns to grader. Så med disse tre gradene pluss kan dere ta kontakt med denne minus to grader-personen. Vedkommende vil bli forbedret. I møte med deres forente styrke forblir ikke vedkommende en synder. Men hvis du går alene vil den personen garantert være en synder for deg. Forstått?

Så, «unngå dårlig selskap og vær sammen med de dydige» (tyaja durjanasamsargam bhaja sadhusamagamam). Den som øker farten i det sosiale framskrittet, som øker hastigheten i det åndelige framskrittet, i andres utvikling, er en sadhu.

«Vær sammen med de dydige» (bhaja sadhusamagamam). I gammel tid brukte en kommersiell kaste (samfunnsgruppe) tittelen Sadhu. Sadhu → Sahu → Sao (et moderne etternavn). Hvorfor? Intensjonen var at ved å bruke ordet sadhu, ville dette ordet virke som en påminnelse, for å minne dem på: «Du må bli en sadhu (en dydig person) og ikke en bedrager. Du skal ikke bedra folk—du må ikke drive med svart økonomi eller smugling—du er en sadhu.» Så personene i det samfunnet brukte tittelen Sadhu. Den endrete formen av Sadhu er Sahu, Sao. I Nord-India finner dere denne tittelen Sadhu, Sahu, Sao. Så, «du bør

alltid holde deg til folk som er gode mennesker. Du må komme i kontakt med gode personer»—bhaja sádhusamágamam.

Og «du bør gjøre godt døgnet rundt» (kuru puńyamahorátram). Så hva er puńyam? Hva er puńyam og hva er pápa?

Først, hva er *ahorátra*? Dette har med solmåten i indisk astronomi å gjøre. Solmåten og månemåten beregner ut fra henholdsvis solas og månens bevegelser.* I Kerala følger kalenderen den indiske solmåten. I Uttar Pradesh følger man det indiske månemåten. I Maharashtra det indiske månemåten. I Bengal og Kashmir det indiske solmåten. Så ifølge den indiske solmåten, solmåten i indisk astronomi, kalles 24-timersperioden fra en soloppgang til neste soloppgang for *ahorátra*. Fra soloppgang til solnedgang kalles *dinamána*, og fra solnedgang til soloppgang kalles *rátrimána*. *Dinamána* pluss *rátrimána* er *ahorátra*—døgnet rundt

Så «du må gjøre godt døgnet rundt.» Hva er puńya (dyd)? Den store Vyasadeva sier:

«I de atten puranaene (eldre skrifter), er to ordtak av Vyasa helt vesentlige: dyd (puńya) vil si å gjøre godt mot andre, og synd (pápa) vil si å skade andre.»

(*Astádashapuránesú Vyásasya vacanadvayam;*
Paropakárah puńyáya pápáya parapiidanam.)

«Når du hjelper samfunnets felles framskritt med din handling eller tanke, når du med din fysiske aktivitet eller med din ektoplasmiske aktivitet setter fart i samfunnets framskritt, da gjør du noe godt (puńyam). Og når du med din fysiske eller mentale handling setter det felles framskrittet tilbake, gjør du noe syndig (pápa). Skjønner dere? Å motarbeide fellesskapets

* Solkalenderen beregner antall dager ut fra jordas gang rundt sola mens månekalenderen regner ut fra månens gang rundt jorda.

interesse er syndig. Å øke hastigheten i det felles framskrittet er dydig.

Så synd (pápa) er et generelt begrep. Men pápa på sanskrit har også en særlig betydning. Hva er denne særlige betydningen? Jeg antar at forskjellen på synd og dyd er noenlunde klar. Da tar vi den særlige betydningen av pápa. Det finnes to slags synder. I det sosiale systemet finnes det visse regler for hva man bør (vidhi) og ikke bør (nisédha) gjøre. «Du bør gjøre dette, du bør gjøre dette, du bør gjøre ditt, du bør gjøre datt—dette er samfunnets bør. På Sanskrit kalles slike bør for vidhi. Og så har vi visse bør ikke—«Ikke stjel, ikke gjør sånn, ikke gjør ditt, ikke gjør datt.» Disse «bør ikke» kalles nisédha på sanskrit.

Hva om du bryter et bør, for eksempel «gi til de fattige,» tjen den lidende menneskeheten;» dette er bør—«Gjør dette»; positive befalinger med andre ord. Hvis du for eksempel bør bistå skrøpelige personer, men ikke bistår skrøpelige personer bryter du mot et bør. Å bryte mot et bør kalles *pratyaváya*. Hvis du ikke bistår et menneske i nød, bryter du et bør.

Å ikke gjøre noe du bør gjøre er en side av synd. Og hvis du begår noe du ikke bør—for eksempel «Ikke stjel», det er et bør ikke, men du stjeler, du begår et bør ikke—da begår du synd, og den slags synd kalles også for pápa på sanskrit. Dette er den særlige betydningen av pápa. Klart?

Begår noe en ikke bør og unnlater å gjøre det en bør: to slags synd. Og den særlige betydningen av synd er å ikke følge reglene for det en ikke bør gjøre, å la være å etterleve retningslinjene for ting en ikke bør gjøre.

Jeg antar at også dette ordet er kjent her omkring: forbryter (*pátaka*). Og det er tre slags forbrytere: den første er småforbryter (*pátaka*); den andre er alvorlig forbryter (*atipátaka*); og den tredje er storforbryter (*mahápátaka*).

Å begå en alminnelig ugjerning er småforbrytersk. Hvis en kan gjøre det godt igjen er det en liten forbrytelse. Sett at noen

stjeler. Sett at du stjal fem hundre. Det er småforbrytersk, etter som du kan, hvis du vil, betale beløpet tilbake og si: «Å kjære vene, tilgi meg.» Det er blitt gjort opp. Bot, soning (*práyashcitta*). «Beklager så mye, unnskyld meg, her er pengene dine.» Dette kalles småforbrytersk.

Men sett at du har kappet hånden av en uskyldig person. Er det da rom for bot eller soning? «Å, her har du hånden din, vær så snill å ta den igjen»— ? Nei, nei, du kan ikke gjøre opp for det du gjorde der. Det er en forbrytelse som ikke kan gjøres godt igjen. Slik ubotelig forbrytelse kalles alvorlig forbrytelse. Så en liten forbrytelse er det mulig å gjøre opp for, og i det den er gjort opp er du et fritt menneske. Men når det gjelder alvorlige forbrytelser så sier skriftene at den som begår sånt må ofre livet sitt for hele samfunnet, for å tjene samfunnet. Vedkommende har ingen rett til å leve i samfunnet. Hun eller han må tjene samfunnet utenfra, det er soningen. Dette er den foreskrevne soningen for en alvorlig forbrytelse.

Den tredje er store forbrytelser. Denne forbryteren begår også en alvorlig forbrytelse, men forskjellen er at virkningen av det som er begått gjentar seg. Sett at en korrump forretningsperson blander papayafro i svartpepper—vedkommende finner opp en ny form for forfalskning—papayafro. Andre forretningsfolk vil nå ta etter og dette vil skje igjen og igjen. Så den forretningspersonen som fant opp den kunsten er en storforbryter. Det vil si at virkningen er gjentakende; det vil fortsette i all evighet.

Skriftene fastslår at den fyllestgjørende soningen for en slik storforbryter er—hva? Det første er at vedkommende ikke har noen rett til å leve i samfunnet. Vedkommende må ofre alt for samfunnet og tjene samfunnet utenfra. Men det er ikke nok; det er jo sånn en soner alvorlige forbrytelser. Så hva må storforbryteren gjøre? Hun eller han må finne opp noe nytt og den oppfinnelse bør ha en gjentakende virkning. Virkningen av det en bringer inn som bot og soning bør være gjentakende. Fordi hans

eller hennes ugjerning hadde en gjentakende virkning bør vedkommendes gode gjerning også ha en gjentakende virkning.

Så denne siste er storforbryter.

I Bangalore fortalte jeg en historie. Historien er fra *Cháyá Rámáyána*: Helt mot slutten av kampen mellom Rama og Ravana, når Ravana blir slått—Ravana var en hengiven av Shiva—ba han til Shiva: «Å Herre, redd meg, jeg er døende, jeg er din hengivne, redd meg, redd meg.» Men Shiva hjalp han ikke. Da spurte Párvatii Shiva: «Ravana er vår hengivne, vær så snill og hjelp han.» Da sa Shiva: «Nei, jeg kan ikke hjelpe han, jeg ønsker å hjelpe han, men jeg kan ikke.»

Parvati sa: «Hvorfor? Du kan gjøre hva som helst, alt mulig, hvorfor kan du ikke hjelpe han?»

«Han er en storforbryter.»

Da sa Párvatii: «Nei, nei, han ar begått en alvorlig forbrytelse, han bortførte Sita. Det er en alvorlig forbrytelse, ikke en stor forbrytelse.»

Shiva sa: «Nei, han er en storforbryter.»

Párvatii spurte: «Å, hvorfor?»

Da sa Shiva: «Å bortføre en kvinne er en alvorlig forbrytelse. Men han bortførte ikke Sita som en tyv eller raner. Han kom forkledd. Han kom forkledd som en god person (*sádhu*). Det betyr at han skapte en veldig dårlig presedens og fra nå av vil ingen dame (*kulabadhu*) tro på det en i sølibat (*sannyásii*) sier. De vil tenke: 'Det kan være han er som Ravana; han kan også være en tyv—som Ravana.' Så han har satt et ordentlig dårlig eksempel og det vil ha en gjentakende virkning på hver eneste dame i samfunnet. Så Ravana er en storforbryter, handlingen hans har en gjentakende virkning. Så jeg kan ikke hjelpe han—hans eneste soning er å forlate samfunnet og ofre alt for samfunnet.»

Så småforbryter, alvorlig forbryter, storforbryter—alle disse tre er innen omfanget av synd (*pápa*); og å unnlate å gjøre det en bør og å unnlate å ikke gjøre det en ikke bør er to varianter av

synd generelt. Å ikke etterleve «bør» er *pratyaváya* og å ikke etterleve «bør ikke» er *pápa*. Det er alt jeg har å si.

20. november 1965, Ernakulam

De tre vesentlige faktorene

Et punkt, det vesentlige punktet som åndelige aspiranter alltid må huske, er at de er den Høyeste Skaperens avkom, og at den Høyeste Far er allmektig og allvitende. Så det må ikke finnes noe mindreverdskompleks i en åndelig utøvers sinn, det må ikke finnes noe fryktkompleks i en åndelig utøvers sinn, for åndelige utøvere er barn av den Høyeste Skaper, og det eneste målet for dem, en åndelig utøvers eneste mål, er den Høyeste Far. En åndelig utøver (*sādḥaka*) må gå inn for å bli ett med, snarere bli forent med den Høyeste Far; ikke sammen med, men forent med.

Dere vet at å samle og forene er to forskjellige ting. Når sand og sukker blir blandet sammen er den fysiske blandingen en enhet. Den er samlet: sand og sukker er samlet. Men når vann kommer i kontakt med sukker skjer det en forening. Vi får sirup (*sarvat*). I sirup finner vi ikke de enkelte bestanddelene sukker og vann. Så din forening med den Høyeste Far er ikke å være sammen eller samlet, men å være forent. Den høyeste foreningen er målet med livet deres, og marsjen deres mot Han bør skje gjennom tre vesentlige faktorer. Og de tre faktorene er ved overgivelse, åndelig spørring, og tjeneste (*praṇipāṭena, paripraśnena, sevayā*).

Hva er overgivelse (*praṇipāṭa*)? Overgivelse vil si å ofre seg selv som offergave på den Allmektiges alter. Folk ofrer offergaver for forfedrene sine—*pinḍam*. En utøver må ofre seg selv som en offergave på den Høyeste Fars alter. Vedkommende er selv offergaven på den Høyeste Fars alter. Dette er det som ligger i overgivelse. Skjønner dere?

Det andre punktet er åndelig spørring (pariprashna). Noen ganger stiller folk spørsmål bare for kunnskapens skyld, bare for å skape debatt, men dette er ikke åndelig spørring. Åndelig spørring vil si å vite hva en bør gjøre og hvordan en gjør det. Vedkommende er innstilt på å gjøre noe. Hun eller han er innstilt på å meditere, og med det for øyet ønsker vedkommende å vite hva som skal til og hvordan en gjør det. Den slags spørsmål kalles åndelig spørring. Åndelige utøvere har ingenting å gjøre med ordinære spørsmål (prashna). En åndelig utøver skal stille åndelige spørsmål—hva skal jeg gjøre, hvordan gjør jeg det. «Jeg er klar for å gjøre det. Jeg har ingenting med logisk filosofi å gjøre. Jeg ønsker å få noe gjort.»

Og det tredje punktet er tjeneste (sevá). Jeg har tidligere forklart hva tjeneste innebærer. Tjeneste vil si maksimal tjeneste til andre og minimal tjeneste til en selv. Og der tjenesten til en selv blir null, er en ved å bli etablert (*pratiśtha*) i sevá.

Så dere er kommet i kontakt med deres Høyeste Far gjennom disse tre tingene, gjennom disse mediene: overgivelse, åndelig spørring og tjeneste. Dere er alle åndelige utøvere, dere er alle åndelige aspiranter, og dere må gjøre dette. Og jeg vet for visst at dere vil lykkes i deres misjon.

20. november 1965, Ernakulam

Hengivelse, den eneste vei til frelse

Det er gjennom psykisk forvandling (metamorfose) at et mikrokosmos kan oppnå frelsens tilstand, og denne omdanningen kan bevirkes bare når mikrokosmoset godtar ett Altgjennomstrømmende Vesen som sin eneste psykiske føde. Det er mikrokosmosets særlige kjennetegn at det blir ett med inferensene* fra sin føde og tar til seg alle dens kvaliteter. Derfor er det sagt:

«Hvis selv de aller ondeste dyrker Meg med konsentrert sinn vil Jeg befri dem fra de tre bindingene (fysisk, mentalt og åndelig).»

*(Api cet sudurácáro bhajate mámananyabhák;
So'pi pápavinirmuktah mucyate bhavabandhanát.)*

Hvem er en sudurácára? Durácárii betyr «synder av verste slag», og sudurácára betyr «den synder som for sine synder hater selv av syndere»—syndernes synder.

Og hva er bhajana? Dere kjenner til at det finnes ulike former av ideasjonsprosessen. En slik form er bhajana. Når den åndelige utøveren tar i bruk alle sine sanse- og motoriske organer for å tjene sin gjenstand for ideasjon, kalles det bhajana. Hengivne synger sin Høyestes navn, og ørene deres hører den kiirtanen, den bhajanen; alle organene deres, alle de sensoriske og motoriske organene deres er opptatt med å tjene den Høyeste. Denne særlige typen ideasjon kalles bhajana. Her sier det Høyeste Selv at hvis selv en syndernes synder «ideerer på Meg» (gjør

* Inferens vil si *tanmatra*, Babas betegnelse på informasjonen som sendes ut fra ting og oppfattes av sanseorganene—lyd-, luft-, lys-, flytende og faste inferenser av elementene i tingene vi sanser. Inferenser, eller *tanmatra*, er små biter av bølgenene i materien.

bhajana) «med målrettet hengivelse» (med *ananyabháva* eller *ananyabhák;*)—hva vil skje da? «Selv den synderen, den syndernes synder, vil bli befridd for alle syndige bindinger» (so'pi pápavinirmuktah). «Jeg vil befri vedkommende for alle syndige bindinger».

Mucyate Bhava Bandhanát. Hva er synd (*pápa*) og hva er syndige bindinger (*bandhana*)? Dere vet jo at det finnes to store former for synd. Den ene er synd (*pápa*) i seg selv, og den andre er *pratyaváya*. I morallære finnes det ting en bør gjøre og ting en ikke bør gjøre. «Gjør følgende»—dette er ting en bør gjøre. «Ikke gjør dette»—det er ting en ikke bør gjøre. Ting en bør gjøre kalles *vidhi* på sanskrit, og ting en ikke bør gjøre kalles *nisédha*. Hvis en ikke følger prinsippene for ting en bør gjøre begår en *pratyaváya*, og hvis en unnlater å følge prinsippene for ting en ikke bør gjøre, begår en *pápa*. «Ikke stjel» handler om noe en ikke bør gjøre så hvis en stjeler begår en synd (*pápa*).

Dette begrepet *pápa* omfatter tre slags syndere. En er småforbryter (*pátaka*). Syndernes synder (*sudurácára*) er en storforbryter (*mahápatakii*); den verste typen synder er en storforbryter. Men småforbryter vil si å ganske enkelt unnlate å følge morallæren. Sett at en tilraner seg hundre kroner fra en annen. Den som gjør noe sånt begår en ugjerning. Men hvis vedkommende betaler tilbake det samme beløpet og offeret unnskylder tyven, da er synden, som er begått av tyven, nøytralisert.

Men *atipátaka* («hinsides ordinær ugjerning»; en som begår en alvorlig forbrytelse) kan ikke nøytraliseres; det finnes ingen soning for den slags synd. Sett at noen hogger hånden av en uskyldig person; vedkommende kan ikke gi tilbake hånden; det vil si at synden ikke lar seg sone. Her sier vi at vedkommende har begått en alvorlig forbrytelse.

Og storforbryter er en form for alvorlig forbryter der resultatet gjentar seg. Sett at et dårlig menneske, en korrumpert forretningsmann, oppdager en særlig måte å forfalske matvarer på.

Han oppdager for eksempel at svarte pepperfrø kan blandes opp med papayافرø. Her innfører han en særlig måte å synde på, og denne ugjerningen vil være gjentakende, ettersom andre forretningsfolk vil lære av han, slik at virkningen vil være gjentakende av natur. Den slags synd kalles en stor forbrytelse (*mahápataka*).

Så små forbrytelser kan sones, mens alvorlige forbrytelser ikke kan sones, og store forbrytelser, vet dere, er den verste formen for synd. Hvis en vil sone for en stor forbrytelse vil en måtte ofre livet sitt i tjeneste for hele universet.

Men her sier den Høyeste: «Hvis den synderen blant syndere»—den store forbryteren—«ideerer på Meg, da vil jeg hjelpe han eller henne, Jeg vil befri den personen for syndens bindinger.» Og «den personen blir fri for bhava» (*mucyate bhava bandhanát*). Hva er bhava? Bhava betyr «reaktiv drivkraft»; uoppgjorte samskaraer som forårsaker gjenfødelse. «Syndernes synder blir til og med befridd fra bhava»—det vil si at vedkommende oppnår den høyeste tilstanden. «Han eller hun blir ett med Meg.»

Dere er alle åndelige utøvere. Dere bør huske dette, dere må ikke glemme dette. Åndelig kunnskap (*jñána*), handling (*karma*), hengivelse (*bhakti*)—disse tre uttrykkene for menneskelig sentiment er nødvendige for åndens utvikling, for åndelig framgang. Uten hengivelse vil en ikke komme i kontakt med det Høyeste Selv. «Av alle veier til frelse er hengivelse den beste» (*moksákárána samagryám bhaktireva gariiyasii*).

Juni 1966, Madras

Den Høyeste og Hans navn

Det Kognitive Prinsipp er det ene vesenet, men folk gir Han en mengde navn ut fra det de ser i Han. En åndelig aspirant har ingenting å gjøre med å kranglingen eller kontroversen om storheten i disse mange navnene, ettersom den åndelige aspiranten vet at den indre ånden i alle disse navnene er den samme.

La oss nå ta disse navnene ett etter ett. Det mest populære navnet er *Náráyana*. Hva er den indre betydningen av *Náráyana*? Ordet *Náráyana* består av *Nára* + *Ayana* og den indre betydningen av *Náráyana* er den Høyeste Bevissthet, *Parama Purúsa*. Ordet *Nára* betyr tre ting på sanskrit. En betydning av *nára* er hengivelse (*bhakti*). Dere kjenner til at det levde en stor vismann, *Nárada*, hvis navn betyr den som gir hengivelse; *da* betyr giver, så *Nárada* betyr en som sprer hengivelse.

En annen betydning av *Nára* er vann (*niira*).

Den tredje betydningen er Høyeste Operative Prinsipp eller *Paramá Prakrti*, skaperkraften. Så hva betyr *Náráyana*? Noen ganger blir ordet *Prakrti* feilaktig brukt om «naturen». Vi sier at «det er helt naturlig». Men det er en grunnleggende forskjell på natur og skaperkraft. Natur er *Prakrtis* funksjonelle stil, *Prakrti* er ikke naturen. Så *Prakrti* har tilflukt i *Náráyana*, ettersom *ayana* betyr tilflukt. Så *Náráyana* betyr det Høyeste Operative Prinsippets tilflukt, som er skaperkraftens superstratum. Det er den Høyeste Bevissthet, det Høyeste Kognitive Prinsipp, som er det transcendentale og altgjennomstrømmende vesenet. Så *Náráyana* vil si den Høyeste Bevissthet.

Et annet populært navn er *Shiva*. *Shiva* og *Shakti* er de to aspektene av den samme virkeligheten. *Shakti* er ikke et atskilt vesen:

Shakti er det iboende prinsippet og Shiva den transcendentale. Shakti vil si skaperkraft. For enhver handling kreves det to prinsipper, et kognitivt og et operativt. Sett at du er en maskinoperatør, du styrer en maskin. Der er det også to prinsipper som er i gang. Du styrer maskinen ut fra det hjernen din sier. Så her virker denne kraften som regulerer maskinen som det kognitive prinsippet; forbindelsene, det vil si musklene som du styrer maskineriet med blir det operative prinsippet.

Dette universet er også skapt av prinsipper—det Kognitive Prinsipp, den Høyeste Bevissthet (Parama Purúṣa), og det Operative Prinsipp, den Høyeste Skaperkraft (Parama Prakṛti). Selv om dette høres tosidig (dualistisk) ut i teorien, er det i sin ånd enhetlig (monistisk). Fellesbetegnelsen på Shiva og Shakti er Brahma. Så her vil Shiva si dette kognitive prinsippet, som er Bevissthet (*Caetanya*), den Kosmiske Bevissthet. Nárāyaṇa vil si den Høyeste Bevissthet og Shiva betyr også den Høyeste Bevissthet, så det er ingen forskjell mellom Nárāyaṇa og Shiva.

La oss ta et annet ord, *Mádhava*. På sanskrit har *má* tre betydninger. En betydning av *má* er nei, som i *má gaccha*—ikke gå.

En annen betydning av *má* er organ—sensoriske og motoriske organer. Det er derfor tungen kalles *má*.

Den tredje betydningen av *má* er det Høyeste Operative Prinsippet—Lakṣmī, Paramá Prakṛti. *Dhava* betyr styrer, husbond. Derfor kalles en kvinne som har mistet mannen sin for *vidhavá*. En annen betydning av *dhava* er hvit. Så *Mádhava* betyr den som styrer skaperkraften. Hvem er det som styrer Prakṛti—det Operative Prinsippet? Det er den Høyeste Bevissthet. Så Nárāyaṇa, Shiva og *Mádhava* vil si det samme.

La oss ta enda et ord—*Ráma*. Betydningen av *Ráma* er *Rámante Yoginah Yasmin Iti Rámah*. Sanskritroten (grunnverbet) er *ram* som betyr å nyte den høyeste salighet. *Ram + ghaiṇ* = *Ráma*: den Høyeste salighets ly. Det er den Høyeste Bevissthet. Så en bør

ikke krangle om storheten i de ulike guddommenes forskjellige navn. Alle har den samme betydningen—den samme mening.

En annen betydning av *Ráma* er «det mest blendende, det mest glitrende vesenet» (*Rati Mahiidhara Ráma*). Alle aksepterer den Høyeste Bevissthet som det mest glitrende vesenet.

En annen betydning av *Ráma*: *Rávanásya Maranam iti Ráma*. Hva er *Rávana*? Dere vet at menneskesinnet har både subtile og fordervende tilbøyeligheter. Ettersom subtile tilbøyeligheter og tendenser er rettet mot Selvet, blir det ikke spørsmål om deres utadrettete uttrykk. Det er bare menneskesinnets forringende tilbøyeligheter som uttrykkes i ti retninger—øst, vest, nord, sør, nord-øst, nord-vest, sør-øst, sør-vest, oppover og nedover. *Púrva*, *pashcima*, *uttar*, *daksíná*, *urdhva*, og *adhah* kalles *Pradisha* på sanskrit, og *Ishána*, *Váyu*, *Agni* og *Naert*—disse fire hjørnene kalles *Anúdisha*. Seks *Pradisha* og fire *Anúdisha* utgjør til sammen de ti retningene som mikrokosmoser uttrykker forringende tilbøyeligheter i. Ettersom disse er rettet mot verdslige ting, kalles mikrokosmoset som ledes av fordervende tilbøyeligheter for *Rávana*. Derfor er *Rávana* fremstilt med ti hoder i hinduistisk mytologi. Så hva er oppgaven for en åndelig utøver for å bli åndelig opplyst? Utøveren må slåss mot *Rávana*, mot de forringende tilbøyelighetene som forårsaker illusjon og formørker menneskehetens åndelige visjon. Så for å bli etablert i den Høyeste Bevissthet må en korsfeste *Rávana*. Derfor er *Ráma* utropt til *Rávanásya Maranam iti Ráma* (*Rávanas* død er *Ráma*). Når *Rávana* dør kommer utøveren i kontakt med den universelle strømmen av guddommelig nektar. Da dør *Rávana* og *Rámas* herredømme blir opprettet. Så *Ráma* betyr den Høyeste Bevissthet—*Purusottama*. Derfor er det sagt at *Ráma* er *Rávanas* død. Hva er første stavelse av *Rávana*—*Ra*. Og hva er første stavelse av *Maranam* (å drepe)—*Ma*. *Rá+ Ma* = *Rama*, for når den åndelige utøveren ideerer på Han så dør *Rávana*.

Så Náráyána, Shiva, Mád hava, Ráma er alle en og samme ting. Men for en utøver er hans eller hennes Ísta Mantra det aller mest verdifulle. Ved hjelp av Ísta Mantra, med ens egen innprentning, vil en utøver oppnå opplysning.

1. august 1966 DMC, Madras

Den Høyeste Erkjennelse

Det Kosmiske Operativ Prinsipp, den Kosmiske Skaperkraften, det Forårsakende Opphavet, har tilflukt i det Transcendentale Vesenet, i den Høyeste Erkjennelse.

Nára har tre betydninger. En betydning av *nára* er *niira*, vann. En annen betydning av *nára* er hengivelse. Den vismannen hvis eneste oppgave var å spre hengivne budskap ble kalt *Nárada*; *da* betyr den som gir, og *nára* betyr hengivelse. Og den tredje betydningen av *Nára* er det Høyeste Operative Prinsipp, skaperkraften.

Og fordi det Høyeste Operative Prinsipp, eller *Nára*, har tilflukt i det Transcendentale Vesenet, den Høyeste Erkjennelse, kalles den Høyeste Erkjennelse *Naráyana*. *Nára* + *ayana* [tilflukt, ly] = *Naráyana*.

Den Høyeste Erkjennelse er et ubetinget vesen uten egenskaper, og det er det Operative Prinsippet som evner å gi egenskaper. Da det ikke fantes uttrykk, ingen manifestasjon, strømmet det teoretisk utallige ulike bølger av dette Høyeste Operative Prinsipp, men de kunne ikke skape noen geometrisk form. Og da den første geometriske formen ble skapt, i den første geometriske formen, i det Forårsakende Opphavet, fantes det mengder av bølger.

Alle de bølgene kan deles inn i tre hovedkategorier ut fra sin bølgelengde. Den mest subtile bølgetypen, de som går i nesten rette linjer, kalles for det rene, sattviske prinsippet. Den neste bølgetypen hører til det omskiftelige, rajasiske prinsippet, og den groveste bølgeformen hører til det statiske, tamasiske prinsippet. Så i den første formen, i den første geometriske formen, i skapelsens morgen, kan det ha vært mer enn en linje, men det

var kun tre prinsipper. Og til slutt, som følge av den gjensidige forvandlingen dem imellom, var det bare tre linjer, en trekant. Og dette er det som kalles trekanten av krefter.* Selv i denne trekanten av krefter foregikk det indre forvandlinger—rent (sentient) ble omdannet til omskiftelig, omskiftelig til statisk, statisk til sentient. Denne prosessen med indre forvandling kalles *svarúpa parináma* i skriftene.

Først bør dere vite hva skrifter er. «Det som frigjør gjennom disiplin kalles *shástra*, skrifter» (*shásaná táyayet yastu sah shástrah parikiirtitah*). *Shásana* betyr styrer, kontroller. Det som styrer aktivitetene dine for å støtte deg i din marsj mot det Høyeste Vesen er *shástra*. *Tra* betyr frigjører. *Shás* betyr å styre. Så i skriftene kalles denne indre gjensidige forvandlingen for *svarúpa parináma*. Denne første skapelsestrekanten er likevel en teoretisk skapelse. Her skaper ikke det Operative Prinsippet noe konkret. Det fantes i form av et skapelsesfrø og i den skaperkraften fantes det også Bevissthet. Men Den, den Kognitive evnen, bevisstheten, ble ikke uttrykt. I den trekanten av krefter kalles skaperkraften for *Prakrti* og ikke *Máyá*, for på det stadiet var Hun ikke i stand til å skape noe konkret. Skaperkraften i trekanten av krefter kalles *Kaosíkii Shakti* eller *Shivánii Shakti*, og Dens bevitnende motstykke, Erkjennelsen, kalles *Shiva*.

Som en følge av konstant indre gjensidig forvandling ble i neste fase kraft forløst fra et av hjørnene i trekanten, og dens frambrudd var startpunktet på første trinn i skapelsen. Der ble skaperkraften, *Prakrti*, virkelig kjennetegnet, og bevissthet, *Puruśa*, blir også kjennetegnet ettersom Den bevitner noe konkret. Dere vet at når energi plutselig blir utløst går dens bevegelse i rett linje, for så å begynne å bølge som følge av konflikt og samhörighet. Så den forløste kraften går i en rett linje med konkrete egenskaper.

* Se *Ide og ideologi* («Den utadrettede skapelsesprosessen og livsenergi») s. 11.

Skaperkraften i trekantform kalles det Grunnleggende Prinsippet. I denne andre formen, der den er rettlinjet, kan Hun kalles *Bhavánii shakti*, og i den kraften søker den påfølgende buen alltid å følge den foregående buen. Den påfølgende buen er lik, men ikke helt den samme, som den foregående. Sett at en mann er A. Sønnen hans er B. B er som A—B er også en mann, ikke en geit. Så kommer hans sønn, C. C er som B—han er også en mann, han er ingen hund. Den følgende bevegelsen er i en viss grad lik den foregående bevegelsen.

Denne prosessen som følger den foregående buen kalles *sadrsha parínáma* i skriftene. Sadrsha betyr liknende. Dere ser at det er nesten ikke forskjell på B og C; C følger B. Men det er et hav av forskjell mellom A og Å. Sett at A var et apemenneske i pliocentiden og Å er et menneske i våre dagers kentozoiske periode. Slik forandring finner sted i det vibrerende prinsippets rike (i verden). I vår filosofi kalles *Bhaeravii shakti* for urprinsippet (primordial principle), mens *Bhavánii shakti* kalles det vibrerende prinsippet.

Hvilken rolle spiller den Kosmiske Erkjennelsen? Den Kosmiske Erkjennelsen er hinsides omfanget av tid, rom og person, ettersom disse tre grunnleggende relative faktorene er skapt av det Operative Prinsippet, og det Operative Prinsippet er omgitt av Erkjennelse. Så den Kosmiske Erkjennelsen er hinsides det Operative Prinsippets rike, og med det hinsides tidens, rommets og personens rike. Det er ganske enkelt den bevitnende faktoren. Alt som skjer på det Operative Prinsippets arena bevitnes av Erkjennelsen. Derfor kalles Erkjennelsen for *jinána svarúpa*—kunnskapsvesenet—i skriftene.

Hva er menneskelig eksistens? Dette universet bestående av fem elementer er skapt i den utadrettede, sentrifugale fasen i det vibrerende prinsippets rike. Der det skjer en tilpasning av de fem grunnleggende faktorene, i dette universet bestående av fem elementer, finner vi liv. Liv oppstår i en egnet balanse eller

egnet tilpasning, egnet likevekt av de fem grunnleggende faktorene. Og der liv blir skapt, omdanner livet, eller det livgivende prinsippet, livskraften, som er drivkraften, noe av de fem elementære faktorene til noe mer subtilt. Dette mer subtile er ektoplasma.

Menneskesinnet har oppstått av fysiske faktorer. Ektoplasma skapes av fysiske faktorer. Menneskesinnet er knyttet til menneskekroppen. Dette universet bestående av fem elementer er skapt av det Kosmiske Sinn, av Makrokosmos, men mikrokosmoset, det enkelte sinn, oppsto av de fem grunnleggende elementene—eter, luft, lys, fast og flytende materie. Menneskesinnet oppsto ikke direkte fra Makrokosmoset; det oppsto av materie. Og materie oppsto av Makrokosmoset. Henger dere med?

Etter at den ektoplasmiske strukturen er skapt i levende vesener, tar den innadrettede fasen til. I den innadrettede fasen får vi ego, vi får intellekt, vi får intuisjon. Og den beste intuitive evnen, den beste skapelsen av intuitiv stamina, er erkjennelsesprosessen. Det kognitive sinnet prøver å uttrykke alle sine erfaringer, men klarer ikke å uttrykke sine erfaringer ordentlig.

Du kom i berøring med ild. Du sa «Au.» Dette au'et representerer ikke helt den følelsen du fikk da du kom borti ilden, men du prøvde å uttrykke det du erfarte i den berøringen med ordet «au». Henger dere med? Når dere kjenner glede, forsøker dere å uttrykke følelsen i sansningen med ordet «ah!» Men dette ah'et kan ikke uttrykke dybden i gleden deres. Og «uff» kan heller ikke uttrykke dybden i det ubehagelige. Men det er menneskelig å prøve å uttrykke sine sanselige eller psykiske følelser. Dette er det spesielle ved mikrokosmoset; og der begynner åndelig utøvelse (śādhaná).

Ettersom den Høyeste Erkjennelsen er hinsides de personlige, tidsmessige og stedlige faktorene, kommer Den ikke innen omfanget av noe akustisk uttrykk. Likevel prøver mennesker å uttrykke Den. Den Høyeste Erkjennelsen, Parama Purúṣa, kan

ikke uttrykkes, kan ikke ha akustiske uttrykk, lyd. Likevel prøver mennesker å uttrykke Den, om ikke annet så for å tilfredsstille seg selv. «Paramatma kan aldri bringes innen sinnets omfang» (*Paramátma kabhii ucchist' nahiin hue haen*). Den vediske vismannen sier om den Høyeste Bevissthet, den Høyeste Erkjennelsen:

«Det høyeste Ene Vesenet ligger skjult i de innerste gjemene i alle skapte vesener. Han gjennomstrømmer alt; Han er alle veseners innerste selv. Han presiderer over alle handlinger og er alle veseners endelige tilflukt. Han alene er Erkjennelse i form av det Bevitnende Vesen, hinsides alle kvaliteter eller kjennetegn.»

(*Eko Devah sarvabhútesú gúdhah sarvavyápii sarvabhúántarátma; Karmádhyaśa sarvabhúádhyásah sáksiicet kevalo nirgunáshca**).

Eko Devah—det Høyeste Ene Vesen. *Eka* betyr en. Når dere sier «en» er det en bestemt psykisk projisering, ikke sant? Når dere sier en er det en særlig psykisk projisering, og når ordet en brukes om noe bestemt kommer det innen omfanget av ditt psykiske legeme. Men Han er hinsides omfanget av tid, rom og person. Hvordan kan du bruke ordet en om Han? Du kan ikke det. Du kan heller ikke si «ikke en» eller «mange» om Han, for begrepet ikke en er bare nok en psykisk projisering. Men likevel sier vismannen «en». Fordi når sinnet blir ett, kommer en i kontakt med Han. Skjønner dere?

Dere vet at menneskesinnet har en mengde tilbøyeligheter. I menneskekroppen finnes det 50 hovedsakelige kjertler og bikjertler. Hormonene som skapes og utsondres av hver enkelt kjertel eller bikjertel som styrer en bestemt tilbøyelighet i menneskesinnet. Disse hormonene kalles *granthisudhá* eller *granthirasa* på Sanskrit. I menneskesinnet er det 50 uttrykk avhengig av hormonsekresjonen fra de femti hovedkjertlene eller

* Fra *Shvetáshvataropanisád*.

bikjertlene. Og dere vet at hver enkelt av disse tilbøyelighetene går i en bestemt bane med en bestemt bølgelengde når den uttrykkes. Bølgelengden til hat (*ghrńá*) er helt forskjellig fra bølgelengden til skam (*lajjá*) eller redsel (*bhaya*).

Hver enkelt tilbøyelighet har sin bestemte bølgelengde, og der et eller annet vibrerende uttrykk finner sted finnes det også lyd og farge. Så de 50 tilbøyelighetene kalles 50 farger (farge på sanskrit heter *varńá*). Så dette er de 50 fargene, og hver eneste tilbøyelighet, hvert enkelt uttrykk, har også sin lyd—akustisk uttrykk—så det er 50 lyder. Disse 50 lydene, disse 50 fargene er *a, á, i, ii, u, uu*, osv., og ettersom de har sine egne farger kalles de *varńámáńá*, en «samling farger».*

I den tantriske bokstavrekken (*varńámáńáen*) er *a* første bokstav. *A* står for tilbøyeligheten til å skape. Når du er i ferd med å skape noe, stråler en bestemt bølge fra sinnet ditt, og den utstrålte bølgen har en bestemt farge og lyd. Lyden av evnen til å skape er *a-a-a-a-a*. Først skapelse, så andre ting. Derfor er *a* den første bokstaven i den tantriske bokstavrekken. Hva er den første bokstaven i det gujaratiske språkets bokstavrekke?† *A*. Utmerket. Har dere forstått hvorfor *a* kommer først og ikke *á*?

Når disse tilbøyelighetene beveger seg mot en mengde jordiske og overjordiske ting, blir sinnet deres delt og ytterligere delt som et resultat av de indre splittende tendensene deres. Så hva er den åndelige utøvelsen deres? Dere må trekke tilbake disse uttrykkene, de 50 uttrykkene, og bringe dem til et bestemt punkt, og føre denne ene strømmen til det Høyeste Selv. Dere kan komme i kontakt med Han bare når de 50 uttrykkene blir ett. Så vismannen sier *Eko Devah*. Her er ordet «en» blitt brukt og ikke «flere». Skjønner dere? Utmerket.

Ser dere, menneskelig erkjennelse prøver å forklare Han. Men menneskenes språk klarer ikke å uttrykke Han ordentlig.

* *Varńámáńá* er sanskrit-alfabetet, bestående av 50 bokstaver.

† *Baba* var her i *Surat* i *Gujarat*.

Det er som med mystikk. Dere vet hva mystikk er? Mystikk er en uopphørlig innsats for å finne forbindelsen mellom det endelige og det uendelige. Det er en evig prosess. Det samme er tilfellet med disse tingene.

Så sier vismannen: *deva*. Hva er *deva*? Den Høyeste Erkjennelsen er navet i dette Kosmologiske systemet. Et atom har sin egen kjerne. Denne kjernen er navet i det atomet, i det minste atomære systemet. Og i romsystemet vårt er jorda navet og månen går rundt jorda. Dette er romsystemet. Så kommer vi til et enda større system—solsystemet. Her er sola navet og en mengde planeter går rundt den. Og det største systemet, *Brahma Cakra*, det Kosmologiske systemet; der er den Høyeste Bevissthet, *Parama Puruṣa*, kjernen, navet, og en mengde levende vesener, enkeltvesener (*jiiva*), går rundt Han med sine respektive samskáraer, sine reaktive kraftmomenter, drivkrefter. Er dere med? Utmerket. Hele det uttrykte universet, som jeg nettopp sa, er et nett av vibrasjoner med ulike bølgelengder, og disse vibrerende uttrykkene kom ut av, strålte ut av, det Høyeste Navet, den Høyeste Bevissthet. Hvert enkelt uttrykk utstrålt fra det Høyeste Navet er så absolutt et guddommelig uttrykk, og hvert eneste guddommelige uttrykk kalles en *deva*. Så disse 50 bokstavene er alle sammen *devaer*. De er guddommelige uttrykk, og derfor kalles de *mátrka varná*, forårsakende opphav: farge som fungerer som det forårsakende opphavet, universets mor—disse bokstavene er dette universets mødre.

Deva. Han er den høyeste *Deva*—*Eko Devah*. Han er alle *devaers* *Deva*. Han er Far til alle fedre. Han er ikke far (*pita*), Han er den Høyeste Far (*Parama Pita*). Akkurat som månen. Månen er alles morbror (*mamá*). Din morbror, din fars morbror, din farfars morbror; onkel måne (*Chandamáma*) er morbror til dem alle. Han er din morbror og også din morbrors morbror. Ettersom han er din morbrors morbror, er han ikke din bestefar på morsiden. Han er også din morbror. Er dere med? Så *Eko devah*—

Han er den Høyeste Deva; Mahádeva, alle devaers Deva, fellesnevneren for alt mangfold her i universet.

Skjult i de innerste fordypninger i alle skapte vesener (sarva-bhútesú gúḍha). Sarvabhúta: bhúta betyr skapte vesener. Bhúta innebærer fortid, det vil si at det er skapt. Og sarvabhúta. Hva er sarva? Hva betyr sarva på gujarati? «Alt». Ja, ja. Men hvorfor alt? Dere bør vite dette. Jeg sa nettopp at der det finnes uttrykk finnes det farge og lyd. Det kan være at fargen synes eller ikke. Den lyden kan være hörbar eller ikke. Veldig lange eller veldig små bølgelengder er ikke hørbare. Svært lange eller svært korte bølgelengder er usynlige. Vi kan bare høre eller se fra en bestemt bølgelengde til en annen. Så sarva betyr alt, og sarvabhúta betyr hvert eneste skapte vesen.

Men hvordan har det seg at ordet sarva betyr alt? Sarva består av tre bokstaver: *sa*, *ra* og *va*. *Sa* vil si dental s (*dantya sa*). Jeg sa nettopp at det finnes en bestemt lyd for hvert eneste vesen, og en bestemt farge. Det er slik at den akustiske roten, lyden, til det rene, sattviske prinsippet, skapelsens første prinsipp, skaperkraftens første prinsipp, det Operative Prinsippets første fase, er dental s. *Dantya sa sattvagun'ká biija mantra haen* (dental s er sattvagunás rotmantra, dens akustiske rot, grunnlyd). Så da skapelsen spirte fram av et av hjørnene i Shivánii Shakti, trekanten av krefter, startpunktet, så var dette startpunktet, dette toppunktet, i nær kontakt med den Høyeste Bevissthet. Dermed var det rent, sattvisk, av natur. Så alt kommer av det særlige punktet, av den grunnleggende positiviteten i skapelsen, av universets grunnleggende positivitet. Så startpunktet for hver eneste ting er *sa*. Det sattviske, rene prinsippet er startpunktet, den grunnleggende positiviteten.

Så kommer bokstaven *ra*. Ya, ra, * Ra er den akustiske roten for energi. Når kraft fungerer innen omfanget av materie kalles

* Ya, ra, la, va er en gruppe halvokaler i sanskrit-alfabetet.

den kraften for energi. Og den akustiske roten for energi, lyd-bølgen, lyden av bølgen, er ra. «Skapt av den rene sa, opprettholdt av energien ra.» Alt opprettholdes av energi, energien ra.

Og den tredje bokstaven er va. Va står for en bestemt tings kjennetegn. Hver eneste ting her i universet har sine egne særlige karakteristika. Ild brenner, vann fukter. Denne fuktingen eller brenningen er de særlige kjennetegnene for de tingene. Den akustiske roten for kjennetegn, grunnlyden for egenskap, for karakteristikk er va. Ya, ra, la, va.

Så «skapt av den rene sa, opprettholdt av energien ra, og med sin egne bestemte natur va»: sa, ra, va. Hver eneste ting her i universet er styrt av disse tre bokstavene sa, ra og va. *Sa ra va sarva ucyate*—«sa, ra og va kalles sarva; alt». Er dere med? Sarva betyr alt. Så *sarvabhútesú gúdhah*—«den Høyeste Erkjennelse ligger skjult i hvert eneste vesen». Eko Devah—«Menneskelig erkjennelse prøver å uttrykke Han».

«Han gjennomstrømmer alt, Han er alle veseners innerste selv» (*sarvavyápii sarvabhútarátmá*). *Sarvavyápii*: sarva vet dere hva er; *vyápii* betyr gjennomgripende. Det Høyeste Vesenet er ikke bare et skjult vesen, ligger ikke bare skjult i hvert eneste vesen, men er allestedsnærværende. Hvert eneste vesen har sin individuelle erkjennelse. Det kan ha et psykisk uttrykk eller ikke, det kan ha mentalt uttrykk eller ikke, men det finnes sjel (*átman*) i hvert eneste vesen.

Det er nemlig slik at ditt mentale legeme vet alt som blir gjort eller har vært gjort eller ble gjort av din fysiske kropp. Her er ditt mentale legeme det bevitnende motstykket til dine fysiske handlinger. Og på samme måte bevitner sjelen alt som sinnet ditt vet; der den mentale funksjonen er å vite er sjelen det bevitnende motstykket. Sinnets evne er å vite. Sjelens evne er å bevitne. Skjønner? Sinnet vet og sjelen bevitner det sinnet har fått å vite. Sinnet er den vitende. Er dere med? Sett at sønnen din har fått en mastergrad. Han har lært mye. Men du vet det.

Vet hva da? At «min sønn har fått en mastergrad». Denne bevitningen er sjelens evne og det å vite er sinnets evne.

Og alt som bevitnes av din individuelle sjel, individuell erkjennelse, bevitnes også av den Høyeste Erkjennelse. Så når sjelen din er den individuelle sjelen, *jiivátma*, for deg, er den Høyeste Bevissthets Átman *Antarátman* for deg; den indre Sjelen for deg. Fra tid til annen snakker vi om «indre stemme». Den indre stemmen er den Høyeste Sjel (*Paramátman*), *Antarátma*. Denne *Antarátma* kalles også *Pratyagátma* på sanskrit. *Pratiipa* betyr motsatt: «Det som inntar en motsatt posisjon til noe og bevitner det er *pratyak*» (*Pratiipam vipariitam áinçati vijánáti iti pratyak*;). Så Han er *Sarvabhútantarátma*.

Derfor er det sagt at du har to jeg. Det ene jeget er ditt lille jeg—jeg går, jeg gjør, jeg er eieren. Og det andre jeget er ditt store jeg. *Paramátman* er ditt store jeg. Det mindre jeget og det større jeget. Dere vet jo at alle slags vesener har mange slags jeg og mange mitt. Men det større jeget er ett eneste vesen. Alle disse personene, alle de uttrykte vesenene i hele dette universet, har ett eneste jeg, ett stort jeg og dette store jeget er den Høyeste Sjel (*Paramátman*). Han er alle jeks jeg. Dere elsker det lille jeget deres høyt, og uten å vite det elsker dere den Høyeste Sjel mer enn dere selv. Skjønner? Dere har næret en ukjent kjærlighet til den Høyeste Sjel og en kjent kjærlighet til de små jegene. Den kjærligheten til den Høyeste Sjel er ukjent. Og når en blir innvidd og mediterer blir denne ukjente kjærligheten kjent.

«Han presiderer over alle handlinger og er alle veseners endelige tilflukt» (*karmádhyaśa sarvabhútaádhivaśa*). *Karmádhyaśa*: Han presiderer over alle handlinger. Dere gjør en mengde ting og dere tror at dere har gjort dem. «Jeg har gitt så mye. Jeg har gjort ditt, jeg har gjort datt.» Dere sier sånt. Men hvor kommer denne energien fra? Det er ikke deres egen energi. Hvis dere ikke får mat eller vann på et par dager; hva skjer? Dere vil ha

null energi. Dere kan ikke skape noen form for energi. Via mat blir fysisk energi omdannet til din individuelle livsenergi.

Dere gjør noe i kraft av intellektet deres. Men hvor kommer intellektet fra? Fra Han. Han er den evige kilden til alle energier—fysisk, intellektuell eller åndelig. Dere er ikke eieren av noen energi eller noen kraft eller noen annen jordisk eller overjordisk ting. Det eneste dere kan gjøre er å tjene med Hans energi, Hans intellekt og Hans ånd.

Så karmádhyakśa. Han er alle handlingers Mester, ikke du. Du er bare en maskin. Du må ikke glemme dette faktum, at du simpelthen er en maskin. Du er ikke maskinoperatøren. Dere burde ikke være slik selvopptatthet. Dere burde ikke si at dere er maskinoperatøren, at dere har gjort ditt eller datt. Dere bør tenke at Han har gjort Sitt arbeid, og Han brukte denne fysiske strukturen som Sin maskin, som sitt medium. «Jeg er velsignet for Han brukte min struktur som Sin maskin Han brukte min struktur som Sitt medium.» Så Han er karmádhyakśa. Han er handlingens adhyakśa.

Sarvabhúádhyásah—Han er alle veseners endelige tilflukt. Han er adhyása for sarvabhúta. Han er ikke bare det Bevitnende Vesenet, ikke bare karmádhyakśa, ikke bare Antaratmá. Han er ikke bare det Allestedsnærværende Vesenet, *Viśnú*. (Allestedsnærværende Vesen heter *Viśnú* på sanskrit; *viśnú* betyr allestedsnærværende.) *Viśnú* Sarvabhúádhyásah—Han er adhyása for sarvabhúta.

26. September 1966 DMC, Surat

Hvordan konsentrere seg

I dag spurte en åndelig aspirant meg om den mentale konsentrasjonsprosessen. Spørsmålet hans var hvordan en kan konsentrere seg om det Høyeste Berøringspunktet. Svaret bør gjøres kjent for alle intuitive aspiranter.

Intellektuelt sett finnes det tre kategorier av mikrokosmoser. De er dyrisk sinn, menneskelig sinn, og guddommelig sinn. Intuisjonsbasert utøvelse består i å omdanne dyrisk sinn til menneskelig sinn og menneskelig sinn til guddommelig sinn.

I menneskesamfunnet vårt finner vi samtlige tre typer; dyriske mikrokosmoser i menneskelig skikkelse—dyr i menneskekropp; vi finner menneske i menneskelig skikkelse, og det finnes Gud i menneskelig skikkelse. Og i vårt sosiale liv blir alle problemer skapt av dyr i menneskelig skikkelse; og disse problemene oppleves av mennesker i menneskelig skikkelse; og disse problemene løses av guder i menneskelig skikkelse. Så en åndelig aspirant må løse samfunnsproblemene, ikke skape nye problemer.

Intuisjonsbasert utøvelse, *sádhaná*, er for alle. Dere vet jo at det finnes udyr i menneskelig skikkelse og udyr i dyrekropper, men den grunnleggende forskjellen på de to udyrene er at et udyr i dyrekropp ikke vet at han eller hun er et udyr i dyrekropp, mens et udyr i menneskelig skikkelse vet godt at han eller hun er et udyr i menneskelig skikkelse. Vedkommende burde gjøre noe nobelt.

Og konsentrasjonsprosessen er i første fase fysisk-psykisk, og i neste fase psykisk-åndelig. En person har en fysisk kropp, et sinn, og en ånd; så i den første fasen vil den intuitive utøvelsen være fysisk-psykisk, den vil begynne på det fysiske plan og kulminere der det fysiske og mentale møtes. Det vil si at

tilnærmingen er fysisk-psykisk. Og i den neste fasen vil tilnærmingen være psykisk-åndelig, og vil begynne på det psykiske plan og ende på det åndelige plan.

Menneskesinnet strekker seg mot en mengde tilbøyeligheter: det finnes mange tilbøyeligheter i menneskesinnet; og ut fra hvor komplekst sinnet er blir også den fysiske kroppen stadig mer kompleks. Et dyrs fysiske struktur er mindre kompleks enn en menneskekropp ettersom menneskesinnet er mer komplekst enn dyresinnet. Antallet kjertler i menneskekroppen er høyere enn i dyrekropper. Så den første fasen av prosessen er fysisk-psykisk—en trekker sinnet tilbake fra ulike fysiske ting og bringer det til et bestemt punkt, og retter det punktet mot sinnets plan. Og i neste fase trekkes sinnet tilbake fra diverse mentale ting og rettes mot den Høyeste Subjektivitet. Denne bevegelsesprosessen utgjør konsentrasjonsprosessen.

Konsentrasjon er en omfattende *sádhana*, en betydelig intuisjonsbasert *sádhana*. I tillegg finnes det visse bidragende *sádhana*er. *Ásana* og *pránáyama* er eksempler på bidragende ting. De er ikke *sádhana*, og kalles *sádhanaúnga*. Hvis sinnet blir tungt i denne bevegelsesprosessen vil det ikke kunne komme videre fram. Sett at du skal over en elv. Hvis båten blir tung fordi den slipper inn vann, vil du ikke komme over elven. Du må først få ut vannet.

Så hva vil det si å pumpe vannet ut, når vi snakker om menneskesinnet? Det er å befri sinnet fra verdslige urenheter. Og hvordan befri sinnet fra verdslige urenheter? Ved å tjene samfunnet uselvisk uten noe forbehold for kaste, tro, nasjonalitet eller kjønn. På samme måte må vi befri sinnet for tvangstanker på det mentale plan. Det vil si at første fase består av fysisk aktivitet (karma) og andre fase av psykisk-åndelig aktivitet. En vil måtte gjøre samfunnstjeneste om en vil bli frelst.

Hvordan kan en lykkes på dette handlingsplanet, hva er de essensielle faktorene for å lykkes? Da den Store Shiva ble spurt av *Párvatii* sa Han: «Du vet *Devii*, det er sju essensielle faktorer

for å kunne lykkes enten med fysisk-psykisk karma eller med psykisk-åndelig karma. Så det er sju essensielle faktorer, du må huske disse sju faktorene.» Hvilke faktorer er dette?

*Phaliśyatiiti vishvāsah siddherprathama lakśānam;
Dvitiyam śhraddhayá yuktam trtīyam gurupūjanam. Caturtho
samatābhāvo pañcamendriyanigrahaḥ; Śaśthaiṅca
pramitāháro saptamam naeva vidyate.**

Den første essensielle faktoren er «Jeg må lykkes i min misjon.» Denne faste beslutningen er den første essensielle faktoren.

For det andre, *dvitiyam śhraddhayá yuktam*—utøveren, den åndelige aspiranten, den intuitive aspiranten må utvikle *śhraddhá* for målet sitt. Og hva er *śhraddhá*? Dere kjenner til at det ikke finnes noe ord for *śhraddhá* på engelsk eller latin. *Śhraddhá* vil si *Śhrat Satyam tasmin dhīyate iti śhraddhá*—«Mitt mål...» Hva er målet? Den Høyeste Subjektivitet er målet her.

Det Høyeste Selv, det Transcendentale Vesenet, er alle subjektiviteters subjekt [jeget i alle jeg], og er dermed den Høyeste Subjektiviteten; men her, i psykisk-åndelig utøvelse, blir den Høyeste Subjektivitet målet (objektet). Så en må utvikle *śhraddhá* for denne Høyeste Subjektiviteten, det vil si for et objekt. Og hva er *śhraddhá*? *Śhrat Satyam*—akseptere det målet som Absolutt Sannhet. (*Śhrat* vil si *Satyam*.) *Tasmin dhīyate*—«å trekke sinnet tilbake fra alle andre ting, og lede det sinnet til det ene objektet som er blitt akseptert som den Absolutte Sannhet, er *śhraddhá*.» Det finnes ikke noe tilsvarende begrep på engelsk eller latin, eller på noe annet språk, kun på sanskrit. «For det andre må en utvikle *śhraddhá* for det objektet» (*dvitiyam śhraddhayá yuktam*).

* Fra *Shiva Samhita*.

For det tredje må en utvikle shraddhá for veilederen sin, for sin lærer» (trtiyam gurupújanam).

Det neste er at en må utvikle mental likevekt» (caturtho samatábhávo). «Han er en Brahman; han bør respekteres. Han der er en Ezhava* —han står under meg.» Slik tankegang er farlig. Hvis en oppmuntrer slik tenkning, vil en ikke være i stand til å oppnå den høyeste lykksalighet. Så «en må utvikle psykisk likevekt» (caturtho samatábhávo).

Og for det femte «må en ha kontroll over sine sensoriske og motoriske organer» (pañcamendriyanigrahah). «Jeg må ikke se det som kan tilgrise sinnet mitt. Jeg må ikke høre lyd som kan forurene sinnet mitt.» Dette er kontroll over sanseorganer og motoriske organer. Den Store Buddha sa: «Å sadhu, å åndelig aspirant, du må ha ordentlig kontroll over øynene dine» (cakkhuná samvaro sadhu).

«Kontroller øynene dine, å sadhu; sadhu, kontroller ørene dine; kontroller luktesansen, å sadhu; sadhu kontroller smaksansen; kontroller kroppen din, å sadhu; sadhu, kontroller talen din; kontroller sinnet ditt, å sadhu; sadhu, ha fullstendig kontroll.»

*(Cakkhuná samvaro sadhu, sadhu sotena samvaro;
Ghánena samvaro sadhu, sadhu jihbáya samvaro;
Káyena samvaro sadhu, sadhu vácáya samvaro;
Manasá samvaro sadhu, sadhu sabbattha samvaro.)*

Dette er på (språket) pali. «Du må ha full kontroll over de motoriske og sensoriske organene dine» (pañcamendriyanigrahah).

Det sjette er at «du må ha ordentlig kontroll over maten din» (śástḥaiṅṅa pramitáháro). Det vil si at maten din må være

* Brahminerne er den høytstående prestekasten i India, mens Ezhava-kasten i Kerala er fattige landarbeidere og driver med produksjon og omsetning av palmebrennevin.

næringsrik, men du må ikke være glupsk. Glupsk er å spise for mye. Śāsthainṇa pramitāhāro.

Det sjuende vil si: «Å Devii, jeg sa at det er sju faktorer, men nå sier jeg at den sjuende faktoren er ikke-eksisterende. Det er seks grunnleggende faktorer som bistår en sādḥaka i å etablere seg i handlingens verden for å oppnå den Kosmiske lykksalighet.» (Saptamam naeva vidyate; «det sjuende vites ikke».)

Jeg tror dere har skjønt det, og dere bør huske dette.

November 1966, Ernakulam

Rádhiká shakti

Sinn, det enkelte sinn, er oppstått av materie, og materie er oppstått av Kosmisk Sinn. Når det Kosmiske Vesen i Sitt sinn skaper denne puten* i Seg som noe ytre materielt noe, tenker vi at det faktisk er en pute, men for Makrokosmos er det Hans mentale skapelse. Dere kan skape noe i sinnet deres; i sinnet deres kan dere skape en elefant; for dere er elefanten et mentalt vesen, men for den mentale elefantføreren er ikke den mentale elefanten mental. Den er noe konkret, noe fysisk. Så de elefantene vi ser her i verden er mentale vesener for Han, men for oss er de ytre fysiske vesener. Skjønner dere?

Så dette er Hans viljehandlingsprosess. Av denne verden skapt av fem elementer oppstår mikrokosmosene, og etter at de er skapt må disse mikrokosmosene leve i Makrokosmoset, i det Høyeste Selvs sinn. De kan ikke fungere, de kan ikke forbli utenfor sinnet til Makrokosmos, så de må forbli i det, og de vil måtte bevege seg i det.

I vedaene er det sagt:

«Alle de enkelte vesenene, alle enkeltstrukturer, går rundt Kjernebevisstheten i den Kosmiske Skapelsessyklusen.»

(*Sarvájīve sarvasam̐sthe brhante;*

Tasmin ham̐so bráhm̐yate Brahm̐cakre.)

Dette mikrokosmoset, eller disse mikrokosmosene, beveger seg innen omfanget av Makrokosmoset og rundt dets kjerne. Sinnet til dette Makrokosmoset er så stort, men det finnes et styrende punkt i sinnet Hans, og dette punktet er navet i Hans

* Baba hadde gjerne en lang pute (pølle) eller to som armlene når han satt på et podium og snakket.

sinn, kjernen i Hans sinn. Denne Kosmologiske kjernen, kjernen i dette Kosmologiske systemet, kalles Høyeste Bevissthet (Purusottama) på sanskrit, og disse skapte mikrokosmosene beveger seg rundt denne Høyeste Bevisstheten med sine egne radier. Hvert enkelt mikrokosmos har sin egen radius. Og derfor finnes det ikke to like mikrokosmoser. Hr. X sitt mikrokosmos og hr. Y sitt mikrokosmos er ikke like, for begge går rundt det Kosmologiske Navet med hver sin radius. Det er forskjellen på radiene deres som gjør dem forskjellige.

Som dere vet, finnes det et bestemt system for enhver eksistens. Alle, hvert eneste vesen, må følge et særlig system og dette systemet er deres egenskap, deres dharma, deres egenart. Og vi kan føle eller forstå et bestemt vesen ut fra dets dharma, eller egenskap, ut fra dets særlige radius. Hvorfor har vann sin fuktende egenskap? Fordi det har en særlig radius. Hvorfor har ild sin brennende egenskap? Fordi det har sin radius.

Så overalt er det et system, i hvert eneste vesen. Og hvis vi kan endre radien, gjennom en styrt prosess, en vitenskapelig prosess, vil det særlige elementet bli omdannet til et annet element, til noe annet. Gjennom en slik styrt prosess kan vi omdanne gull til kvikksølv, vi kan forvandle platina til radium; alt er mulig ved å forandre radien og ved å endre bølgelengden. Og overalt der det finnes et slikt system, et vesen som går rundt en kjerne, vet dere at det er to krefter i sving—en sentripetal og en sentrifugal. Selv i det minste atomsystemet går elektroner rundt kjernen. Og der elektroner beveger seg, er disse to kreftene garantert aktive, den sentripetale kraften og den sentrifugale kraften: den sentrumsøkende kraften—den konsentriske kraften—og den eksentriske kraften. Og dere vet at i vårt romsystem er jorda kjernen og månen går rundt denne jorda. Der er det også to krefter som virker. I et større system, i solsystemet vårt, er sola kjernen og en mengde planeter går rundt sola. Også der virker disse to kreftene; hver eneste planet har sin egen radius.

Og det største systemet vårt er det Kosmologiske systemet. Området for dette Kosmologiske systemet er det uttrykte univers, *Saguña Brahma*, og kjernen i dette Kosmologiske systemet er den Høyeste Bevissthet. Så hvert eneste mikrokosmos går rundt denne Høyeste Bevisstheten hver med sin radius.

Også her, med det Kosmologiske Navet og med mikrokosmoser som går rundt dette Kosmologiske Navet, virker disse to kreftene, *kendrátigá* og *kendránuga*, eksentrisk og konsentrisk. I det Kosmologiske systemet kalles den konsentriske kraften for *vidyá shakti* og den andre for *avidyá shakti*.

Hva er *vidyá* og hva er *avidyá*? Det er en kamp mellom sentient og statisk; og når, som et resultat av denne kampen mellom sentient og statisk, resultantkraften går i favør av det sentiente, det lyse og rene, sier vi at det er opplysningskraft (*vidyá shakti*). Og når resultantkraften, som en følge av denne kampen, går i favør av det statiske prinsippet, sier vi at det er verdslig (*avidyá shakti*).

Så vet dere at disse to kreftene, opplysningskraften og den verdslige kraften, har hver sin virkning på menneskesinnet, på mikrokosmoset, og når et mikrokosmos påvirkes av den verdslige kraften forsøker det hele tiden å komme seg bort fra Navet og prøver å holde seg skjult slik at det Kosmologiske Navet ikke skal kunne se det. Den Høyeste Bevissthet ser alt, bevitner alt. Men når en person drives av slik mørkekraft vil dette mikrokosmoset forsøke å komme seg bort fra Navet, øke sin radius, og prøver å holde seg skjult, tildekket, gjemt for det Kosmologiske Navet. Det tenker: «Når jeg gjør sånn som dette vil kanskje ikke det Kosmologiske Navet, den Høyeste Bevissthet, kunne se meg.» En slik ide følger denne typen tenkning. Den første innskytelsen, å flykte vekk, bevege seg bort fra Navet, skyldes den bortstøtende kraften (*viksépa shakti*). Og det å forsøke å gjemme seg for det Høyeste jeg skyldes tildekkingskraften (*ávaranii shakti*). *Avaraná* betyr å skjule, tildekke.

Likeledes, når menneskesinnet er påvirket av opplysningskraften, hva skjer? Med ett føler en at «jeg burde gjøre noe. Jeg er i menneskelig skikkelse, jeg er et menneske. Jeg burde foreta meg noe. Jeg bør opptre som et menneske. Jeg må forsøke å komme meg til det guddommelige plan, det er min dharma. Jeg må følge dharma. Jeg må følge retningslinjene til dharma nøye.» Denne tanken er opplysningskraftens gave, og dette særlige uttrykket for opplysningskraft kalles samvittighetskraft (*samvit shakti*). Når samvittigheten vekkes plutselig kalles det samvit. «Jeg burde gjøre noe, jeg burde gjøre noe.» Så snart det kommer i kontakt med samvittighetskraften tenker du i neste øyeblikk: «Jeg bør gjøre noe praktisk. Teori vil ikke være til hjelp, jeg bør gjøre noe konkret. Jeg bør gjøre noe praktisk.» Og når denne trangten til å gjøre noe praktisk oppstår i sinnet kalles denne skapte kraften gledesytt ledsagende kraft (*hládinii shakti*) eller *Rádhiká shakti*. Ved hjelp av denne *Rádhiká shakti* kan en bevege seg mot det Kosmologiske Navet.

Dette Kosmologiske Navet kalles *Krśná* fordi Han attraherer alt. *Krśná* betyr «den største sjarmøren», «den største tiltrekkeren», som tiltrekker Seg alle med Sin—hva? Hans høyeste fløyte. Den høyeste fløyten er *Krśná*. Han skaper universelle lydbølger, og de bølgene bringer folk til Han; derfor kalles Han *Krśná*. Og mikrokosmoser kommer i kontakt med *Krśná* ved hjelp av dette særlige uttrykket for ren opplysningskraft kjent som *Rádhiká shakti*. Og når mikrokosmoser ved hjelp av *Rádhiká shakti* kommer i kontakt med navet *Krśná* den Høyeste Bevissthet kan vi si at det er foreningen av *Krśná* og *Rádhá*. (*Krśná* er ikke en mannsperson fra Vrindavan og *Rádhá* er ikke en dame; dere bør forstå dette ordentlig.) Denne *Rádhiká shakti* er den kognitive evnen, emnet for dagens foredrag; den er den kognitive evnen; og den er den guddommelige kraften, og den er det hengivne prinsippet, den er hengivelse.

Så kan en si: «Jeg skjønner alt, og jeg føler at hengivelse er noe himmelsk, det er et himmelsk vesen—men hvordan får en den?» Menneskelige uttrykk, menneskelige vesener (og ikke bare menneskelige vesener, alle vesener) går fra mangelfullhet til fullkommenhet. Den uopphørlige bestrebelsen etter å gå fra ufullkommenhet til fullkommenhet, fra begrensethet til det Ubegrensede Vesenet; denne høyeste mystikken er liv. Det er en uopphørlig prosess, en uendelig marsj. Og derfor er det sagt at livet er en uopphørlig innsats for å gjenopprette en ustabil likevekt.

I denne livsmarsjen—og særlig i menneskelivet—er det tre slags uttrykk; og de tre uttrykkene, eller de tre faktorene, er kunnskap (*jñána*), handling (*karma*) og hengivelse (*bhakti*). Hengivelse er det høyeste. Og hvordan får man hengivelse, hvordan skaffer man seg hengivelse? Sett at det finnes en hr. X. Hr. X har ingen kunnskap, han er analfabet; men han har gjort 200 grader tjeneste, uselvisk tjeneste, til samfunnet. Så hans beholdning av handling er 200; og kunnskap er null; 200 minus 0 = 200; han får 200 grader hengivelse. Og sett at hr. P.K. Nair er en intellektuell person, med mastergrad i ti fag; og han har 500 grader kunnskap. For at han skal få 200 grader hengivelse må han skaffe seg—500 + 200; 700 grader handling. Han vil måtte gjøre temmelig mye samfunnstjeneste, uselvisk tjeneste til samfunnet.

En analfabet får 200 grader hengivelse ved å gjøre 200 grader handling. Men den intellektuelle personen må gjøre 700 grader handling for å få 200 grader hengivelse. Så i hans tilfelle er kunnskap ikke annet enn en byrde. En byrde! Og derfor vil dere fra tid til annen se at folk som er analfabeter, fullstendig analfabeter, lett utvikler hengivelse.

Så formelen er: handling minus kunnskap er lik hengivelse. Dere må huske dette. Så denne hengivelsen er Rádhiká shakti, denne hengivelsen er den kognitive evnen. I vedaene er det sagt: «Du kan ikke oppnå det Høyeste Vesenet med høytravende

snakk» (*náyamátma pravacanena labhyah*). Na medhayá—
«Ikke med ditt intellekt». Na bahuná shrutena—«Eller ved å
lese eller pløye gjennom en mengde bøker eller foredrag».

«Det Høyeste Vesenet er bare oppnåelig hvis det Vesenet,
ved Sin nåde, åpenbarer Seg for den higende sjelen.»

(*Yamevaesá vrnúte tena labhya,*
Stasyaesá átma vivrnúte tanúm svám.)

Din framgang i det åndelige rike, på det intuitive plan, av-
henger av Hans nåde—vi sier Hans særlige guddommelige
nåde. Vedaene sier at det avhenger av guddommelige nåde, *Guru*
krpá.

Hva er nåde? Som dere vet var Ramakrishna Paramahansa
ingen lærd mann i verdslig forstand. «Å Ramakrishna, folk sier
at alt avhenger av Hans nåde. Så hva vil nåde si?»

Ramakrishna sa: «Dere vet, jeg er analfabet, men som jeg ser
det består *krpá* (nåde) av to stavelser, *kr* og *pá*. *Kr* vil si *Karo*,
karo, *karo*—gjør, gjør, gjør—Gjør din åndelig utøvelse
(*sádhaná*), gjør din åndelig utøvelse, gjør din åndelig utøvelse.
Og på vil si *Páo*—Få. 'Få den, få den, få den.' Det vil si å få nåden
i kraft av ens *sádhana*'—*Kr- pá*.»

Og jeg sier at den guddommelige lykksaligheten, den gud-
dommelige nåden, den guddommelige barmhjertigheten, alltid
strømmer over dere, over hvert eneste levende vesen, over hver
eneste levende og død ting—men dere føler det ikke, dere blir
ikke gjennombløte av det guddommelige vannet, dere blir ikke
dyvåte av den guddommelige dusjen fordi dere holder selvopp-
tatthetens paraply over hodene deres. Hvis dere ønsker å bli
gjennombløte av den guddommelige dusjen av nåde må dere
fjerne den paraplyen av selvopptatthet over hodene deres; bare
ta den vekk og bli gjennombløt. Og hva er åndelig utøvelse? Ån-
delig utøvelse er nettopp det å fjerne den paraplyen over hodene
deres.

Det Høyeste Selv, Navet, er svært nært; Han er i deg, for det mikrokosmiske navet og det Makrokosmiske Navet er det samme—«som juveler på en snor» (sútre maṇigaṇá iva)—sentrum i en mengde blomster berører den samme tråden i en krans. Har dere sett det? Midten i en mengde blomster har den samme tråden gjennom seg. Og denne høyeste tråden kalles den Store Krsṇas *vajrayantiimálá*. Som juveler på en snor. Han er nær dere, men dere kan ikke føle Han fordi dere holder på den paraplyen av selvopptatthet. Og hvis dere fjerner paraplyen av selvopptatthet—hva vil dere oppleve? Dere vil føle at Han er med dere, akkurat som:

«Han ligger skjult i alt, som olje i sesamfrø, som smør i melk, som vann i tørre elveleier, som ild i flint. Bare de som holder seg strengt til sannhet og utøver åndelige øvelser kan kjerne sinnet og virkeliggjøre det Høyeste Vesenet av dette.»

(*Tilesú taelam dadhiniiva sarpi,*
Rápah srotahsvaraṇiisu cágnih;
Evamátmátmani grhyate'sao,
Satyenaenam tapasá yo'nupashyati.)

Det er olje i sesam, men hva må dere gjøre for å få den oljen? Dere må presse sesamen. Og hva vil skje da? Oljen og urenhete vil bli skilt. Fordi Han er gjemt, Han ligger skjult i sinnet ditt. Bare press det med åndelig utøvelse. Da vil Han, den Høyeste Bevissthet, og dine mentale urenheter bli atskilt.

«Han er som ghee skjult i yoghurten» (dadhiniiva sarpi). Hvis dere vil ha gheen opp til overflaten må dere kjerne yoghurten. Og hva blir resultatet av kjerningen? Smøret og urenhete vil være skilt. Urenhetene i yoghurten kalles takra på sanskrit. I et vers er det sagt:

«Når vedaene og alle skriftene blir kjernet, blir essensen av all kunnskap assimilert av yogiene, og den uvesentlige delen blir fortært av de lærde (panditene).»

*Mathitvá caturó vedán sarvashástrán' caeva hi;
Sárantu yogibhíh píitam' takram' pivanti pandítáh.*

«Alle skrifter er som hav av melk, eller hav av yoghurt. Og etter å ha kjernet dette havet, hva skjer? Sjelen, det vil si smøret, og urenheterne vil være skilt. Og de som er yogier, og de lærde—mahámopádhyaya, smrititiirtha, kávyatiirtha*—vil krangle om de urenheterne! Men de åndelige utøverne vil nyte.» Dette ditt sinns hav er den yoghurten. Etter å ha kjernet sinnet vil du få det smøret, og når du får det smøret vil du føle at det, uten at du visste det, var tatt av den Mákhancora†. Han tar det smøret fra deg uten at du vet det.

«Som smør i melk, som vann i tørre elveleier» (dadhiniiva sarpi rápah srotásu). Til visse tider på året blir noen vannveier tørrlagt, en ser bare stein og sand, elven er som en ørken. Men det finnes vann, det er en underjordisk strøm av vann der. Hvis dere vil ha det vannet, hva må dere gjøre? Dere må fjerne sanden. Og når dere fjerner sanden vil dere se at det finnes en underjordisk strøm av vann; klart, filtrert vann.

November 1966, Ernakulam

* Sanskritlærdes oppblåste titler.

† Krsná kalles noen ganger for Mákhancora, Smortyen, med henvisning til historiene om at han som lite barn stjal smør.

Det Høyeste Vesens storslagenhet

Emnet for dagens foredrag er det Høyeste Vesens storslagenhet. Her vil det Høyeste Vesen si det Høyeste Kognitive Prinsipp. I virkeligheten er dette kognitive prinsippet det Høyeste Vesen og ikke det Operative Prinsipp (skaperkraften), fordi det Kognitive Prinsipp er et transcendentalt vesen, og det Operative Prinsipp, eller det Kreative Prinsipp er Hans prinsipp som fungerer under Hans myndighet.

Alt fungerer i Han, ingenting kan fungere utenfor Han. Dette universet er skapt av det Operative Prinsipp innen myndigheten, innen området for det Transcendentale Vesen, det Kognitive Prinsipp. Og når dette operative prinsippet skaper noe konkret, der Bevissthet under Hennes påvirkning blir om-dannet til abstrakt, eller abstrakt blir forvandlet til vår verden av fem elementer, da kalles det operative prinsippet, eller dette stadiet av det operative prinsippet, for det Kreative Prinsipp, skaperkraften. På sanskrit kalles dette kreative prinsippet for *Máyá*, og samlingen av dette kreative prinsippets fungerende egenskaper utgjør naturen.

Så det Kreative Prinsipp og naturen fungerer inne omfanget av Bevissthet. Skaperkraften, Prakrti, fungerer, Shakti fungerer på Shivas bryst.* Her er Shakti et iboende prinsipp. Hun kan danse, Hun kan fungere bare når Hun har tillatelse til å gjøre det fra den Bevisstheten, fra Paramashiva. Så det Høyeste vil si Paramashiva, den Høyeste Erkjennelse.

I Sin rolle som det bevitnende vesenet bevitner det Kognitive Prinsipp hele universet, både Makrokosmos og

* Dette henspiller på en mytologisk framstilling der Shakti i menneskelig skikkelse danser på brystet til en utstrakt Shiva.

mikrokosmos. Makrokosmoset er det psykiske motstykket til den Høyeste Erkjennelse, og mikrokosmoset er det direkte psykiske motstykket til enkeltbevissthet og indirekte psykisk motstykke til den Høyeste erkjennelse. Dette universet bestående av fem elementer er, som jeg nettopp sa, en forvandlet form, en omdannet form av Makrokosmoset. Jeg sa at det er resultatet av Makropsykisk vilje til handling (konasjon). Og mikrokosmoset, det enkelte sinn, *jiivasinnet*—sinnets til Per, Pål, Kari og Ola—er ikke Makrokosmos' direkte skapelse; at det ikke er skapt direkte av det Kosmiske Sinn, det er skapt av universet bestående av fem elementer, det er skapt av materie. Det betyr at materie er skapt av det Høyeste Sinn, materie er skapt av Kosmisk Sinn, men det enkelte sinn er skapt av materie.

Når den ytre kraften, som følge av indre konflikt og samhørighet (klæsj og kohesjon) begynner å fungere innen omfanget av materie, og får sitt aktivitetssentrum innen omfanget av den materielle strukturen, sier vi at den ytre kraften er blitt omdannet til vitalitet, til livskraft. Vi ser liv i den materien. Og når materie blir malt ned i videre indre konflikt og samhørighet, kalles den materien for sinn. Slik oppstår sinn, det uutviklede, underutviklede sinnets til enkeltceller (protozoa). Når det, som følge av videre konflikt og samhørighet, oppstår flercellede (metazoiske) strukturer, får vi mer kompliserte sinn. Og dermed får vi til slutt i vår egen verden den menneskelige struktur, og på grunn av dens fysiske kompleksiteter og komplikasjoner blir sinnet også komplekst og komplisert. For ordentlig å kunne uttrykke det komplekse sinnet har vi fått en rekke ulike hormoner i menneskers fysiske kropp, produsert fra ulike kjertler og bikjertler, og de kjertlene og bikjertlene, de hormonene styrer hver eneste tilbøyelighet i menneskesinnet. Og dette er grunnen til at en når en åndelig aspirant ønsker å kontrollere sinnet sitt eller noen av sine tilbøyeligheter, bør vedkommende kontrollere respektive kjertel eller bikjertel i kraft av sin

intuisjonsbaserte utøvelse. Og dette er hva vår *sádhana* eller intuisjonsbaserte utøvelse er, det er en vitenskap.

Nå er det slik at hele denne verden bestående av fem elementer er styrt av det Operative Prinsippets funksjonsevne som kalles naturen. Dermed kan den ikke nå utover, kan ikke gå hinsides det Transcendentale Vesens område. Og når enkeltsinnet, mikrokosmet, ideerer på det Høyeste Sinn, blir det omdannet til det Høyeste Sinn. Og hva skjer når aspiranten utvikler blind tro på og kjærlighet til den Høyeste Far? Vedkommendes sinn opphører å fungere. En overgir seg foran alteret til det Høyestes storhet og blir ett med den Høyeste Erkjennelse, den Høyeste Kognisjon. Aspirantens følelse av enhet med den Høyeste Erkjennelse kalles *nirvikalpa samádhi* på sanskrit. Og aspirantens enhet med Makrokosmet kalles *savikalpa samádhi* på sanskrit.

En person kan være intellektuelt utviklet, men selv da fungerer ens mikrokosmos innen den fysiske strukturen med et visst punkt i hjernen som sin kjerne. Og for at mikrokosmos skal kunne fungere ordentlig må en ha ulike fungerende nerveceller og indirekte diverse nervetråder også. Så en er henvist til å fungere under bestemte omstendigheter. Og det er derfor det kalles et mikrokosmos.

Disse mikrokosmosene skaper sine egne verdener. I sinnet ditt kan du skape mange ting, men de tingene er helt psykiske for deg og har ingen verdi for andre. I sinnet ditt kan du ha skapt en elefant. Det er bare du som kan bevitne den elefanten og ingen andre vil bevitne den, så den er bare din. Ingen andre har noe å gjøre med den. Men ettersom alt forblir innen omfanget av Makrokosmet blir alt Han tenker fysisk for alle. Den fysiske elefanten du ser i det ytre er Makrokosmos sin indre skapning. Han tenker på elefanten i Sitt sinn og for deg er den virkelighet. Og når du skaper en elefant i ditt sinn og du skaper et menneske i sinnet ditt, blir elefanten i ditt sinn virkelighet for det mennesket i ditt sinn.

Så Makrokosmoset kan skape alt Det ønsker i overensstemmelse med Sin viljekraft, men mikrokosmoset må virke fungerende under bestemte omstendigheter. Av natur er dette mikrokosmoset motivert for å oppnå mange mål, men kan bare gjøre en ting av gangen. Og Makrokosmoset har bare ett mål, men kan gjøre mange ting på en gang.

Mikrokosmoset er motivert for å oppnå mange ting. Du ønsker å bli rik, du vil være lærd, du vil bli en god lege, du vil tjene samfunnet. Du vil gjøre en mengde ting, du har så mange lengsler. Du nærere en mengde lengsler i ditt hjerte, men du fungerer sånn at du bare kan gjøre en ting av gangen, bare ett arbeid av gangen. Makrokosmosets motivasjon derimot er ensrettet. Hans eneste motiv er helhetlig framskritt. Det er den eneste hensikten. Så Han har ensrettet motivasjon, men er mangesidig i handling.

Han gjør masse for deg, for alle, for hele universet, for hvert eneste vesen. Du bevitner bare din egen mentale evne, dine egne mentale tanker, men Han bevitner alt: Hans Makrokosmiske eksistens så vel som den mikrokosmiske eksistensen til utallige levende vesener (jiiiver). I det kollektive Makrokosmiske Vesenet kalles Hans bevitnende evne *prota yoga*, og Hans forhold til hver og en især kalles *ota yoga*.

Særlig forhold (*ota*) og generelt forhold (*prota*). Han har et direkte, spesielt forhold til hver og en og Han har et generelt forhold til hele den felles verden. Derfor er det sagt at Han er mangesidig i handling. Og derfor er det sagt i *Purusásúktam* i *Rigveda*:

*Sahasrashiirsá Purúsáh sahasráksáh sahasrapát;
Sa bhúmim vishvato vrtvátyatishádasháungulam.
Purusá evedam sarvam yadbhutam yacca bhavyam;
Utámrta vasyesháno yadannenátirohati.*

Sahasrashiirśa: Mikrokosmoset fungerer ved hjelp av bare en hjerne. Og hjernekapasiteten er ikke større enn kraniets kapasitet. Men «Han fungerer ved hjelp av utallige hjerner,» fordi alle hjernene er Hans skapninger, og potensialet i så mange hjerner ligger skjult i dette umåtelige Makrokosmoset. Dermed kan ikke Makrokosmos' autoritet bestrides.

Sahasrākśa: Alt du ser, ser du med dine to øyne som har begrenset syn. Din opplevelse av verden avhenger av flere faktorer: synet ditt, din okulære* kraft din optiske styrke, og en rekke andre ting. Men Han, som er allestedsnærværende, i kraft av å være det Transcendentale Vesenet, bevitner alt uten hjelp av noe fysisk organ. Så det er sagt at Han er sahasrākśa—«Han har en mengde øyne».

Sahasrapāt: Når du skal til et sted går du med de to føttene dine. Men «Han har utallige bein» fordi Han er allestedsnærværende. En fot er her, en annen er i Bengaluru og en annen i Delhi og en annen i New York. For Han finnes det ingen romfaktor. Derfor er Han sahasrapāt.

«Han er det allestedsnærværende Vesenet» (sa bhūmim' vishvato vrtvā'tyatiśhaddashāmgulam), ikke bare innen omfanget av denne verden bestående av fem elementer, men hinsides den. Utover det er Han Sitt opprinnelige Selv.

Atyatiśhaddashāmgulam. Jeg har allerede sagt i Dharma Mahācakra at punktet som styrer mikrokosmos i menneskekroppen er hypofysen som er styrt av *trikuṭi* [mellom øyebrynene] og som i sin tur direkte styrer bevisstheten, indirekte underbevisstheten, og ytterligere indirekte ubevisstheten. Men Han bevitner ikke bare ditt fysiske eller abstrakte uttrykk; utover det blir ditt styrende sentrum også bevitnet av Han. Så

* «... indre syn betyr å se med din indre okulære synskraft, og dette er forskjellen på optisk og okular. Optisk er alltid fysisk, og okular er fysisk-psykisk og samtidig psykisk-fysisk.» - Fra «Den Store Buddhas grunnprinsipper» i del 4 av denne serien *Ord på veien*.

ikke bare er Han allestedsnærværende i de fysiske og psykiske verdener, men din egen erkjennelse blir også styrt og bevitnet av Han. «Han er ti finger over» (atyatiśhaddashámḡulam) hypofysens verden, over epifysen, konglekjertelen. Fire... tre... to.* Ja, dette er epifysens styrende punkt—atyatiśhad-dashámḡulam—over det abstraktes og fysiskes verden, «Han er ti fingre over» sinnets styringspunkt.

Puruśa evedam sarvam yad bhútam yacca bhavyam.. Dette Høyeste Vesen, denne Høyeste Puruśa—Puruśa vil si *Pure shete yah sah puruśah*—«Han som bor i denne *dehapura*, i denne fysiske strukturen, er Puruśa.» Ettersom de tre grunnleggende relative faktorene—romfaktoren, tidsfaktoren og den personlige faktoren—alle er skapt innen Hans område, er alt som ble gjort av disse tre faktorene, alt som blir gjort av disse tre faktorene, og alt som vil bli gjort av disse tre faktorene kjent for Han. Her i dette diktet (*shloka*), i dette rk (*verset*) er det sagt: «Bevisstheten vet alt som tidligere er blitt gjort og Bevisstheten vet alt som vil bli gjort i framtiden» (Puruśa evedam sarvam yad bhútam yacca bhavyam).

Da kan det være du sier: «Så Puruśa kjenner ikke nåtiden? Han kjenner fortid og Han kjenner framtid, men ingenting er sagt om her og nå—nåtiden.» Men dere vet, filosofisk og psykologisk finnes det ingen nåtid. Det finnes fortid og framtid. Det jeg sier, når jeg sier det, er framtid for dere. Og når dere hører det, når luften bærer denne lyden, når dere faktisk hører det, er det fortid for meg. Min tale og deres lytting skjer ikke samtidig, det er en forsinkelse. Skjønner dere? Så derfor sier verset: «alt som tidligere er blitt gjort, og alt som vil bli gjort.»

Nå er det sånn at for oss, for mikrokosmoser, er den delen av fortiden og den delen av fortiden som enkelt kan forbindes av mikrokosmoset kalt «nåtid». Så filosofisk og psykologisk er ingenting nå. Vi har fortid og fremtid. Og derfor er det sagt i

* Her teller Baba opp det siste stykket fra midt i pannen til issen.

dette verset at den Høyeste Bevissthet kjenner fortiden, Han kjenner framtiden. «Det som er skjedd, det som vil skje» (*yad bhútam yacca bhavyam*).

«Han er Herre over skapelsens bunnpunkt, Han er Herre over skapelsens høydepunkt» (*utámrtatvasyesháno yadannenátirohati*). En person kan tro at han eller hun er et dårlig menneske, en fordervet person, at han eller hun er et dyr i menneskeskikkelse. En kan tenke sånn. Men en må huske at dyr også er skapt av den Høyeste Far, de er barn av den Høyeste Far. Faren kan ikke hate Sin dyresønn. Så Han er Herren, Han er høydepunktets så vel som bunnpunktets Far.

Dere vet at i tantra, når en person begynner med åndelig utøvelse (*sádhaná*), i den fasen er vedkommende som et dyr. Skikkelsen er menneskelig, men i det indre er en som et dyr. Så når det «dyret» begynner med åndelig utøvelse ber vedkommende til det Høyeste: «Å Herre, det kan være jeg er et dyr, kanskje er jeg et udyr, kanskje er jeg *pashu* (dyr), men Du er min Herre. Jeg er *pashu*, Du er *Pashupati*, dyrenes Herre.

I denne livsmarsjen, og særlig i menneskelivet, finnes det tre slags uttrykk. De tre uttrykkene eller faktorene er kunnskap (*jñána*), handling (*karma*) og hengivelse (*bhakti*). Hengivelse er det beste, det høyeste. Og hvordan skaffer man seg hengivelse, hvordan får en hengivelse? Den enkle formelen er: handling minus kunnskap er hengivelse. Sett at vi har en hr. X. Hr. X har ingen kunnskap, han er analfabet; men han har ytet 500 grader tjeneste, uselvisk tjeneste til samfunnet. Så i hans handlingskammer finnes det 500; og kunnskap er null; 500 grader minus 0 = 500; han får 500 grader hengivelse. Og derfor ser vi at med mindre utdannede folk skjer utviklingen av hengivelse svært raskt. De såkalte intellektuelle lider under sitt intellekt. De lider av en slags mental lidelse, mental sykdom. De tenker: «Jeg vet ditt, jeg vet datt. Jeg vet ditt, jeg vet datt;» men de vet ingenting. En gang sa jeg at hvis en mann tenker at han har en Master i geografi og hvis jeg spør ham, «Å min herre, kan du si meg

hvor mange mursteiner det er i Bengaluru by?» vil han ikke være i stand til å gi et tilfredsstillende svar; men dette spørsmålet hører til geografi.

Sett at et menneske er Master i 20 fag, og at han har 400 grader kunnskap, men han har ytet 500 grader uselvisk tjeneste til samfunnet. I så fall er hans bhakti-saldo: 500 minus 400 = 100. Så her er kunnskap ikke annet enn en belastning. Og hvis han ønsker å få 500 grader hengivelse som den analfabeteten har, hva må han gjøre da? Han må yte 900 grader sosial tjeneste: 900 minus 400 er lik 500. Så jeg vil ikke forsøke å avskrekke intellektuelle fra å skaffe seg kunnskap, selv om jeg selv ikke er noen intellektuell, men jeg vil oppfordre de intellektuelle til å yte mer tjeneste til samfunnet.

Nå betyr hengivelse å trekke sinnet tilbake fra grove objektiteter. Det psykologiske prinsippet for å oppnå frelse er det samme—å trekke sinnet tilbake og lede det mot det Høyeste Selv. Så i bunn og grunn er det ingen forskjell på det to.

Nå vet dere at det finnes et antall former for hengivelse. Det finnes såkalte hengivne og det finnes virkelig hengivne. Såkalt hengivelse finnes i tre former: statisk hengivelse, omskiftende hengivelse og ren hengivelse.

Hva er statisk hengivelse? En sier: «Å Herre, å Náráyána, hr. X er fiende av meg, vær så snill å drep ham.» Er dette hengivelse? Jeg sier at det vil ikke være mulig for en person å oppnå Náráyána med den slags hengivelse. Hvorfor? Ens lengsel var å få hr. X drept og ikke å oppnå Náráyána. Så kanskje Náráyána etterkommer anmodningen, kanskje ikke, kanskje dreper Han hr. X, kanskje ikke, men fordi ens ønske ikke var å oppnå Náráyána vil en med sikkerhet ikke oppnå Náráyána.

Den andre formen for hengivelse er omskiftende hengivelse. Den hengivne med omskiftende hengivelse sier ikke: «Å Gud, å Náráyána, drep ham,» men sier: «Å Náráyána, jeg er Din hengivne. Jeg vil gjerne lykkes med denne masteroppgaven.» eller «Datteren min er gifteklar, vær så snill å fiks en brudgom for

henne.» Denne typen hengivelse kalles omskiftende hengivelse. Men også her er lengselen ikke for Náráyána, ikke for Gud, men for å få noe fysisk. Så noe fysisk blir kanskje gitt av Náráyána, kanskje ikke, men ettersom en ikke ville oppnå Náráyána vil en garantert ikke oppnå Han.

Og den tredje formen for hengivelse er ren hengivelse. Hva sier folk med ren hengivelse? «Å Gud, nå er jeg blitt gammel. Jeg kan ikke fordøye god mat sånn som jeg gjorde før. Hvorfor leve et så trist liv? Vær så snill å enten helbrede sykdommen min eller ta imot meg.» Denne typen hengivelse utvikles i alderdommen etter at en er blitt pensjonist. Og noen ganger sier folk: «Å Gud, sett meg fri, frels meg.» Det vil si at en ønsker seg frigjøring og frelse, og ikke Náráyána. Også her kan en kanskje få frigjøring eller frelse—det er det Náráyána som avgjør—men en vil helt sikkert ikke oppnå Náráyána. Disse er alle såkalte hengivelser, de er ikke hengivelse i det hele tatt. Dette er selvisk bønn, ikke annet enn selvisk bønn.

Som dere vet, finnes det to former for ekte hengivelse. En er: «Å Náráyána, jeg elsker Deg. Jeg vil ikke ha noe av Deg, jeg vil ha Deg. Jeg elsker Deg fordi det gir meg glede å elske Deg. Derfor elsker jeg Deg. Jeg vil ikke ha noe av deg.» Slik hengivelse kalles ubetinget hengivelse (*rágánugábhakti*).

Når en åndelig aspirant utvikler ubetinget hengivelse føler han eller hun til å begynne med, i det første stadiet, at ens Høyeste Far, det Høyeste Vesenet alltid er med en. En føler Hans eksistens over alt, i det indre og i det ytre, i sinnet og også i den fysiske verden. En føler at uansett hva en foretar seg, uansett hva en tenker så blir det bevitnet av den Høyeste Far. Vedkommende kan ikke gjøre noe i hemmelighet. Når den slags følelse utvikles i en åndelig aspirants sinn sier vi at hun eller han har oppnådd oppfyllelse av her og nå (*sálókya samádhi*). En føler at alle ens handlinger blir bevitnet av det Høyeste Veset. En lever med det Høyeste her og nå: *sálókya*—i samme verden og til samme tid.

Etter det føler en gradvis, i kraft av sin *sáadhaná*, at en kommer stadig nærmere det Høyeste navet, det Høyeste sentrumet i hele den Kosmologiske verden. En kommer nærmere, nærheten øker. Denne typen dynamisk erfaring kalles oppfyllelse av nærhet (*sámiipyá samádhi*).

Og igjen, hva er det som skjer som resultat av videre *sáadhaná*? En føler at en er i nær berøring med Han. I glede og ubehag føler en alltid at en er i nær berøring med Han. Ser dere, føler dere ikke Hans eksistens når dere straffes av Han? Føler dere ikke Hans berøring? Dere føler Hans berøring. Så dette kalles oppfyllelse av nærkontakt (*sáyujyá samádhi*). Både i glede og ubehag føler dere at dere er i kontakt med Han.

Og det neste stadiet av denne *rágánugá samádhi* (her betyr *rágánugá samádhi*, *rágánugá bhakti*: «Å Gud, å *Náráyána*, jeg vil ikke ha noe av deg. Jeg elsker Deg fordi det å elske Deg gir meg glede) er *sárúpyá*; «Du og jeg er ett; vi er en enhet». I *sárúpyá* føler en: «det er nesten ikke forskjell på meg og min Herre.» Dikteren *Vidyapati* fra *Mithila* sa: «I det *Rádhá* konstant husket *Mádhava* ble hun *Mádhava Selv*» (*Mádhava Mádhava anukhana sumari Sundarii Mádhava bhelii*). Her vil *Sundarii* (den skjønne) si *Rádhá*. Hun ideerer alltid på *Mádhava*. Hva betyr *Mádhava*? *Má* betyr «det Operative Prinsipp», og *dhava* betyr husbond, styrer.» Det Operative Prinsipp er *Paramá Prakrti*, skaperkraften, og hennes *dhava*, husbond er den Høyeste Bevissthet, *Parama Purúsa*. Så *Mádhava* betyr skaperkraftens husbond, den Høyeste Bevissthet. Så *Rádhá* ideerer alltid på *Mádhava* og hva fører det til? Til slutt føler *Rádhá* at hun er blitt *Mádhava*. Dette er det som kalles oppfyllelse av Du og jeg i enhet (*sárúpyá samádhi*). Og dette er siste stadium av ubetinget hengivelse.

Og hva skjer etter ubetinget hengivelse? Det endelige stadiet av hengivelse utvikler seg i en åndelig aspirant. Og hva er den hengivelsen? Det er hengiven hengivelse (*rágátmiká bhakti*). «Å Gud, å *Náráyána*, å *Krsná*, jeg elsker Deg. Hvorfor elsker jeg

Deg? Ikke for min egen skyld. Jeg elsker Deg for jeg vil gi Deg glede. Jeg vil at min kjærlighet skal gi Deg glede. Derfor elsker jeg Deg.» Dette er hengiven hengivelse.

Hva blir resultatet av denne hengivne hengivelsen, av denne høyeste formen for hengivelse? Det første stadiet er *sársáhi* og det siste stadiet er *kaevalya*. I det utøveren innleder denne formen for hengivelse nyter vedkommende oppfyllelse av dyp enhet (*sársáhi samádhi*). Utøveren og hans eller hennes Herre er den samme, men det finnes et anstrøk av tosidighet. Og på det endelige stadiet, *kaevalya*, finnes det bare ett vesen: du kan kalle det *Krásna* eller du kan kalle det utøver. Dette er stadiet av den høyeste glede. Når en person opplever et lite anstrøk av glede, bittelitte grann glede, kommer vedkommende i ubalanse. En finner det vanskelig å bevare den mentale balansen. Og når en utøver nyter den høyeste glede i det høyeste oseanet av gudommelig nektar glemmer vedkommende seg selv. Dette stadiet av den høyeste forglemmelse, dette stadiet av å glemme alle det lille mikrokosmosets gleder og ubehag, er *kaevalya*-stadiet. Det er resultatet av den høyeste hengivelse. Så når hengivelse utvikles i en utøvers sinn kan det være at den utøveren, den hengivne har en eller annen lengsel etter frelse eller ikke, men vedkommende vil garantert nyte den frelsen, den høyeste lykksalighet.

Dere er alle utøvere. Dere bør huske at dere må utvikle hengivelse. Og hvordan utvikles hengivelse? Handling minus kunnskap = hengivelse. Og etter at dere har utviklet hengivelse kan det være at dere lengter etter frelse eller ikke, men dere vil garantert nyte den høyeste lykksalighet, dere vil nyte den frelsen.

Kalyānamastu [Må dere være velsignet].

15. november 1966 DMC, Bengaluru

Ordliste

ÁCÁRYA hankjønn, eller ÁCÁRYÁ hunkjønn; «en som lærer andre ved sitt eksempel.» Ananda Margas acaryaer underviser i åndelig meditasjon og livsførsel.

AHAMÁTATTVA Handlingsjegg, ego, den andre mentale subjektiviteten.

ANÁHATA CAKRA Det fjerde psykisk-åndelige sentrumet, nettverket, eller plexus; det “yogiske hjertet”, midt i brystet.

ÁNANDA Gudommelig lykksalighet.

ÁNANDA MÁRGA «Lykksalighetens vei.» Sosial-åndelig bevegelse grunnlagt av Shrii Shrii Anandamúrti i 1955. Organisasjonens navn er Ananda Marga Pracaraka Samgha.

ANANDA MARGII En som utøver Ananda Marga-meditasjon, følger bevegelsens retningslinjer og regler for livsstil, og er aktiv i organisasjonens tjeneste.

ANNAMAYA KOŚÁ *Anna* betyr mat; menneskets fysiske kropp bestående av de fem grunnleggende elementene.

APARÁVIDYÁ Kunnskap om det jordiske.

ÁTMAN Bokstavelig talt «ånd, essens»; det enkelte vesenets bevitnende, allvitende vesen eller kjerne—sjelen. Menneskets sjel bevitner menneskets eksistens i fortid, nåtid og framtid. Den Kosmiske Sjel bevitner den enkelte skapnings sjel; kjenner alle skapningers fortid, nåtid og framtid.

AVADHÚTA (hankjønn) eller AVADHÚTIKÁ (hunnkjønn). Bokstavelig talt «en som er grundig renset mentalt og åndelig»; en munk eller nonne i en orden nært forbundet med Shaeva Tantra-tradisjonen.

AVIDYÁMÁYÁ Utadrettet, ekstrovert, eksentrisk (bort fra sentrum) kraft; aspekt av det Kosmiske Operative Prinsipp, Skaperkraften, som leder fra det subtile til det grove.

BETINGET FRIGJØRING Mukti; å gå opp i Saguná Brahma.

BHÁVA Idé, ideasjon, mental strøm.

BHÚTATATTVA Teori om de fem grunnleggende elementene.

BRAHMA «Det som er Stort og gjør andre Stort;» det Høyeste Vesen bestående av både Bevissthet (Puruśa) og skaperkraft (Prakṛti).

BRAHMACAKRA Det kosmologiske system.

CAKRA Syklus, sirkel; psykisk-åndelig sentrum, pleksus. Cakraene i menneskekroppen finnes langs *susúmná*-kanalen som går gjennom hele ryggspylen og når opp til toppen av hodet.

CITTA Gjort jeg, objektivt jeg, objektivt sinn, sinnstoff, sinnsskiven. Sinnstoffet i menneskesinnet er der alle innkommende sansninger og inntrykk danner seg som avtrykk i sinnet. «For å kunne kjenne det Høyeste Vesen, den Ene Velgjøreren, må en holde sinnsskiven sin helt ren i intens åndelig utøvelse (*sádhana*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, *Subhásita Samgraha* 5.

DADA Eldre bror (respektfull betegnelse)

DEVA «Vibrerende evne»; guddommelig. Se foredraget «Den Høyeste Betrakteren og den Store Tyven» i del 4 i denne serien.

DEVATÁ Deva i menneskelig skikkelse, en guddommelig person.

DHARMA Grunnverbet *dhr* «holde» + endingen *man* «etablering»: iboende karakteristikk. «I videste forstand betyr dharma guddommelig natur, og dette er den dharma menneskeheten bør følge. Hva er den grunnleggende betydningen av ordet dharma? ... Dharma betyr 'det som holder', 'styrende vesen'; dharma vil si karakteristisk egenkap (*svabháva*).» - Shrii Shrii Ánandamúrti, «Jaeva Dharma and Bhágavata Dharma», *Subhásita Samgraha* 21.

DHARMA MAHA CAKRA (DMC) «Stor dharmisk samling». DMC ble gjerne holdt over to til tre dager der Baba blant annet holdt

Ordliste

foredrag, møte margier personlig, velsignet nylig inngåtte ekteskap, og ledet organisatoriske møter. På selve DMC-kvelden holdt han et særlig DMC-foredrag og velsignet deltakerne.

DHYÁNA Ren meditasjon på det Høyeste Vesen, sjette leksjon i Ananda Margas grunnleggende meditasjonssystem.

DIDI Storesøster (respektfull betegnelse)

EKTOPLASMA Individuelt sinnsstoff, citta.

ENDOPLASMA Den ytre overflaten av ektoplasma (citta), hinnen som gir sinnet dets grunnleggende følelse av egen identitet; individualitet. «Endoplasma er den ytre overflaten av ektoplasma. Denne generelle formen for alle ektoplasmaer befester følelsen av individualitet—jegfølelse. Med veksten i det enkelte ektoplasma øker dets mengde og omfang, og endoplasmaet vil også utvide seg og til slutt bryte. Med dette går det individuelle jeg opp i det Kosmiske jeg.» - Fra «Questions and Answers on Psychology» i *Yoga Psychology*.

GJORT-JEG Kosmisk gjort-jeg er det skapte kosmos; universet. Menneskesinnets gjort-jeg er alle avtrykk som har festet seg i sinnsstoffet som følge av handlinger, samt ennå uforløste reaksjoner—reaktive drivkrefter eller kraftmoment (*samśkára*)—på handlinger fra tidligere liv.

GJØR-JEG Kosmisk gjør-jeg er den delen av kosmisk sinn som skaper det psykiske og fysiske kosmos. Menneskesinnets gjør-jeg er ego, den delen av menneskesinnet som har utførende vilje og som erfarer det som det utfører. Gjør-jegets hovedsakelige sysler er tenkning og handling.

GUÑA Bindende faktor eller prinsipp; egenskap; kvalitet. Skaperkraften (Prakṛti), det Kosmiske Operative Prinsipp, består av sattvaguña (det rene prinsippet), rajoguña, det forandrende prinsippet, og tamoguña, det statiske prinsippet.

GURUMANTRA Selvsuggestjon ved hjelp av et mantra med ideasjon om at en aktuell begrenset gjenstand er et uttrykk for det Uendelige. Andre leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

IDEASJON *Bhāvo hi mānaso dharmā manasāeva sadābhyāset*: «Ideasjon er en mental tendens. Ideasjonsstrømmen kan foranlediges ved repetisjon.» -Tantra. Ideasjon skjer naturlig i alle menneskers liv i form av opprettholdte psykisk-fysiske og også rent psykiske mentale strømninger. F.eks. vil det å se for seg at en skaffer seg og gleder seg over en kostelig fysisk ting, mens en jobber iherdig og sparer og tenker på dette over tid, frembringe grov ideasjon ettersom sinnet da blir omgjort til dette fysiske som skal tilfredsstille en selv. Eksempler på rent psykisk ideasjon kan være: «Vi mennesker er delvis dyr og delvis noe høyere, så hva er egentlig et sant menneske?» «Livet er en evig berg-og-dalbane, så hva er meningen med det hele?» Når slike begreper som «sant menneske» og «meningen med livet» blir dvelt ved over tid, blir de gjenstand for rent psykisk ideasjon. Psykisk ideasjon kan igjen føre til psykisk-åndelig ideasjon, f.eks. «Et sant menneske søker meningen med livet, som er å virkeliggjøre det Høyeste eller Gud i form av å tjene andre.» I åndelig utøvelse gjøres ideasjon metodisk ved bruk av mantra og høyere former for fokusert meditasjon. Slik psykisk-åndelig ideasjon omgjør grovere sinnstoff til intuitivt og åndelig sinn.

IISHVARA *Iish + varac = iishvara*. Endelsen varac brukes for å indikere noe som er iboende. Grunnverbet iish betyr «å herske» eller «å styre». Så en hvis natur er å herske eller kontrollere er iishvara ... Om Iishvara sies det: *Sa iishavara anirvacaniyah paramapremasvarūpah*: «Han er den Høyeste Styrelsen, den uforklarlige, legemliggjøringen av den høyeste kjærlighet.»

IISHVARA PRANĪDHĀNA Overgivelse til den Kosmiske Styrelsen i meditasjon; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

INDRIYA Organ; ett av de ti sanse- og motororganene (ører, hund, øyne, tunge og nese; og stemme, hender, føtter, kjønnsorgan og avførringsorgan). For eksempel består øyeorganet av selve øyet, synsnerven, væsken i nerven og stedet i hjernen der visuelt inntrykk formidles til sinnstoffet.

INDRIYATATTVA Teori om de fem sanseorganene og fem motororganene.

INFERENS Med inferenser—*tanmātra*—mener Baba ørsmå deler av bølger som fysiske ting gir fra seg og som menneskets sanseorganer

kan oppfatte mer eller mindre. Det er slike inferenser som gjør at vi kan oppfatte fysiske gjenstander—lukt, smak, form og farge, følelsen de gir, og lyden av dem. Slike inferenser kategoriseres i fem hovedgrupper: faste, flytende, lysende, luftige og romlige ut fra ting eller gjenstander av respektive kategori.

«Den ørlille delen av en bølge som en ting stråler ut og som mottas av sanseorganene kalles tanmatra eller inferens.»

- «What is Dharma?», *Ananda Marga Elementary Philosophy* (1955).

ÍSTÁ Den eller det som elsker deg mest; ens personlige guddom eller mål her i livet.

ÍSTÁMANTRA Mantra som fører til det Høyeste Målet. Et personlig mantra i første leksjon i Ananda Margas meditasjonssystem.

JADÁ Fortettet energi, fast materie.

JAPA KRIYÁ Gjentakelse av mantra.

JIIVA Det enkelte vesen; levende skapning.

KAOLA Utøver av meditasjon som reiser sin kulakunđalinií.

KAOSÍKII Yogisk dans med mange helsefordeler.

KARMAYOGA Handlingens vei, en av de tre anerkjente hovedveiene for å oppnå yoga. Ordet *karma* kommer av grunnverbet *kri* + endingen *man*. *Kri* betyr å gjøre noe og *man* betegner etablering.

KIIRTAN Gudshengiven sang: *Baba nam kevalam*, «den næreste og kjærestes navn er det eneste.»

KULT Ens betydende med sádhaná; utøve åndelig meditasjon. Forfatteren bruker ordet også mer generelt om praktisk tilnærming til enhver form for kultivering, dyrking og utøvelse; kjærlighetskult, hengivelseskult, kunnskapskult, handlingskult, osv.

KUNĐALINIÍ «Sammenslynget slange,» sovende guddommelighet; kraften som slumrer i den nederste virvelen i ryggraden, som når den vekkes reiser seg oppover i ryggraden og utvikler alle ens åndelige potensialer.

LIVSENERGIORGAN Se práńendriya.

LOKA Verden; plan.

MANAH Sinn.

MÁNUŚÁ Menneskelig vesen, levende vesen med utviklet sinn.

MARGII Se ANANDA MARGII.

MÁYÁ Den manifesterte skaperkraften.

MIKROVITUM (entall), mikrovita (fl.tall). Mikroliv som beveger seg uhindret gjennom universet. «Et eneste karbonatom består av milliarder av mikrovita.» Negative mikrovita virker inn på det fysiske, positive mikrovita både på det fysiske og psykiske.

MOKŚÁ Varig tilbakevending til Nirguńa Brahma; ubetinget frigjøring—Nirvikalpa Samádhi.

MUKTI Å gå opp i Saguná Brahma; betinget frigjøring—Savikalpa Samádhi.

MÚLÁDHÁRA CAKRA Det laveste, eller grunnleggende, psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset som finnes rett over der ryggsøylen begynner.

NIRGUŃA BRAHMA Uendelig umanifestert, kvalitetsløs, gjenstandsløs tilstand av bevissthet og potensiell skaperkraft.

NIRVIKALPA SAMÁDHI Ubetinget samádhi, uten egenskaper eller kvaliteter; å gå opp i Nirguńa Brahma.

NIYAMA Utadrettet kontroll; fem grunnleggende prinsipper eller leveregler: 1. Indre og ytre renhet (shaoca). 2. Tilfredshet (santośa). 3. Utholdenhet i subtilt engasjement (tapah). 4. Praktisk filosofisk forståelse (svádhyáya). 5. Å akselerere mot det Høyeste (iishvara pranídhaná). Se også YAMA.

NYHUMANISME (*neohumanism*); filosofi formulert av Baba i 1982. Nyhumanisme er et verdenssyn kjennetegnet av kjærlighet til det Høyeste. Når en til å begynne med utvikler åndelig hengivelse, vil nyhumanistiske prinsipper—som å avstå fra alle fordommer mot andre raser, grupper, religiøse retninger og mindre utviklede skapninger—sikre og styrke utviklingen av denne hengivelsen. Og etter

Ordliste

hvert som følelsen av hengivelse for det Høyeste utvikler seg, vil den strømme over og nå alt den Høyeste har skapt. En vil spontant begynne å elske alle vesener og ting som en elsker det Høyeste, uten å gjøre forskjell. Samtidig, når en kjemper for et nyhumanistisk samfunn vil en måtte ta i bruk alle sine fornuftsevner og alle tilgjengelige kilder til informasjon. En må ha en modig, nøktern tilnærming til å identifisere og bekjempe selviske krefter og interesser.

OTAYOGA Det Kosmiske Vesens unike forbindelse med det enkelte vesen.

PAINĀCABHŪTAS De fem grunnleggende elementene.

PANDIT «Dere vet, noen ganger kaller vi folk «pandeya» eller Pandit, men alle de er ikke panditer. Fra gammelsanskrit, det vil si eldre vedisk, har vi ordet *Pāndá*. Fra dette har vi *Pandaya: Ahaḿ Brahmásmi Iti Buddhih Tám Itah Prátap Pándítah*. Panda betyr kunnskap om en selv— «jeg er Brahma». En som har oppnådd denne virkeliggjøringen, en som har virkeliggjort selvet er en pandit. Ingen blir pandit ved å sette ordet Pandit etter navnet sitt. En som higer etter å oppnå denne Panda, som har en ubendig trang til å oppnå selvrealisering kalles Pandeya. -Fra «Service to Humanity Is the Supreme Ideology of Life» i *Ananda Marga Karma Yoga in a Nutshell* og i *Ánanda Vacanámrta* 15.

PARÁ SHÁNTI Fullkommen fred, den høyeste salighet.

PARAMA PRAKRTI Skaperkraften. *Pra karoti iti Prakrti*; «Prakrti er den som skaper»; det Kosmiske Operative Prinsipp, hvis tre bindende kvaliteter er den rene sattviske kraften, den forandrende rajasiske kraften, og den statiske tamasiske kraften.

PARAMÁTMAN Den Høyeste Bevissthet i rollen som bevitner av Sin egen makropsykiske vilje eller streben. Paramátman omfatter: (1) Puruśottama, den Makrokosmiske Kjernen; (2) Puruśottamas forbindelse med hele skapelsen i Sin utadrettede bevegelse (prota yoga); og (3) Puruśottamas forbindelse med hver enkelt skapning individuelt (ota yoga) and (4) med alle i fellesskap (prota yoga) i Sin innadrettede bevegelse.

PARAMA PURUŚĀ Den Høyeste Bevissthet; «Den som finnes i alt, som ser alt.» *Pure shete ya sa Puruśāh*: «Bevissthet er det vesen som ligger ubevegelig i den psykisk-fysiske formen til et annet vesen.» *Purasi tiśhāti ya sa puruśāh*: «Bevissthet er det vesen som finnes før alle andre vesener.»

PARĀVIDYĀ Åndelig kunnskap, kunnskap om det Store.

PRAKRTI Se PARAMA PRAKRTI

PRĀNĀH Livsenergi.

PRĀNĀYĀMA Øvelse for å regulere livsenergi gjennom å styre åndedrettet; en leksjon i Ananda Marga-meditasjon.

PRĀNĒNDRIYA Livsenergiorganet i anahata cakra midt i brystet som samordner kroppens fysiske energier med sinnet. Indriya betyr organ. Forfatteren påpeker (i «Sinn, livsenergiorgan og tilbøyelighet», *Ide og ideologi*) at denne funksjonen ikke kan sammenliknes med noe menneskelig organ, og foreslår at informert eller opplyst skjelnevne (*bodha vivikti*) vil være en bedre betegnelse.

PRATISAINÇARA Den trinnvise innadrettede og subtiliserende prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der bevissthet blir omdannet fra grov materie til Kjernebevissthet. Det er i denne fasen at levende vesener med sinn—mikrokosmoser—oppstår. *Prati* betyr kontra eller imot, *saiçara* betyr bevegelse.

PROTAYOGA Det Kosmiske Vesens generelle forbindelse med alle skapninger.

PURUŚĀ Bevissthet. Se PARAMA PURUŚĀ

PURUŚABHĀVA Kognitiv virkning, stilling eller aspekt av Bevissthet.

PURUŚADEHA Hele den skapte substansen, forårsakende (kausal), subtil og grov, av Makrokosmos; Kosmisk jeg, Kosmisk Ego og Kosmisk gjort jeg.

Ordliste

PURUŚOTTAMA *Puruśa* (bevissthet) + *uttama* (beste, høyeste); Parāma Puruśas tilstand eller funksjon som den høyeste bevissthetsformen i den uttrykte skapelsen.

RAJAH Skaperkraftens forandrende prinsipp.

RAJASISK Forandrende; dominert av det forandrende prinsippet, skaper handling.

RASA Flytende væske; det fordøyde næringsinnholdet av mat. Også: strøm, flyt.

RŚI Vis person; en som ved å finne opp nye ting gjør framskrittets vei bredere for menneskene.

RÚPATANMÁTRA Inferenser som formidler syn, dvs. sansning av form. Se TANMÁTRATATTVA.

SÁDHANÁ Åndelig utøvelse, inkludert aktiviteter som bidrar til åndelig utvikling, som moralsk livsførsel, yogaøvelser, godt kosthold, åndelig meditasjon osv. Grunnverbet *sádh* på sanskrit betyr vedvarende innsats; å fullføre reisen.

SÁDHAKA Mannlig utøver av *sádhana*.

SÁDHIKÁ Kvinnelig utøver av *sádhana*.

SÁDHU «Den som oppløfter andre på alle livets områder, som hjelper andre i deres fysiske, psykiske og åndelige utvikling» - Fra «Keep Company with the Virtuous», *Ánanda Vacanámrtam* 2.

SADVIPRA Moralsk og åndelig opplyst revolusjonær. Sad kommer av *sat*, kosmisk sannhet, og *vipra* betyr intellekt; «en hvis intellekt er forankret i kosmisk sannhet».

SAGUNÁ BRAHMA Uendelig manifestert bevissthet og uttrykt skaperkraft.

SAHASRÁRA ÇAKRA Det høyeste psykisk-åndelige sentrumet eller pleksuset, som finnes øverst i hodet. Se ÇAKRA.

SAINÇARA «Bevegelse». Den trinnvise utadrettede og forgrovede prosessen i det Kosmiske Kretsløpet der den Høyeste Bevissthet blir

omdannet til Kosmisk Sinn og Kosmisk Skapelse—Makrokosmos med det fysiske universet bestående av fem elementer.

SAMÁDHI «Filosofisk sett er samádhi forening eller sammensmelting av det enkelte sinn med det Kosmiske Sinn. Til vanlig utfører det bevisste sinnet fysiske handlinger ved hjelp av sanseorganer, nerveceller og nervefibre, mens det underbevisste tenker, minnes, osv., og det ubevisste er allvitende. I samádhi blir disse tre kamrene i sinnet ett. I samádhi har sinnet full kunnskap (*prajñā*). Dette er en positiv tilstand; selv om sinnet forblir uvirksomt er det likevel fullt av kunnskap.» - «Samádhi and Mrtyu,» *Ánanda Vacanámrtam* 33.

SAMÁJA CAKRA Sosialt kretsløp, syklus.

SAMSKÁRA Oppsamlete reaksjoner på tidligere handlinger (*karma* betyr handling). Virkninger av tidligere handlinger kalles *samskaraer*, som gir sinnet drivkrefter og impulser til nye handlinger. Mentalt reaktivt moment, potensiell mental reaksjon.

SATSAUNGA God omgang, godt selskap; *sat* (sant, godt) *saunga* (selskap, omgang).

SATTVAGUNÁ Skaperkraftens rene, opphøyende prinsipp.

SATTVISK Ren, opphøyd, virker for alles velferd; overveiende preget av *sattvaguna*.

SAVIKALPA SAMÁDHI Betinget samádhi, å gå opp i *Saguna* Brahma.

SELVSUGGESJON Innprenting i det indre ved hjelp av å gjenta et mantra med en ide.

SENTIENT Se SATVISK

SENTIMENT Følelsesladet holdning, emosjonelt forhold til noe eller noen.

SHAKTI Energi, kraft.

SINNSSKIVEN Citta.

SJEL Se ÁTMAN.

SVABHÁVA Ens egenskaper, natur, vesen.

Ordliste

TAMAH Skaperkraftens statiske prinsipp.

TAMASISK Statisk; dominert av det statiske prinsippet.

TÁNDÁVA Hoppedans for menn. *Tánd* (sanskrit) betyr «å hoppe»; *tanúdu* «som gjerne hopper»; *tańdava* betyr «å mestre hopping». Denne dansen påvirker kjertelsystemet på en måte som ikke anbefales kvinner, som i stedet anbefales å danse den yogiske dansen *kaosikii*.

TANMÁTRATATTVA Teorien om inferenser. *Tanmátra* (på sanskrit) betyr bokstavelig talt den minste ørlille delen av *det*, dvs. av et gitt grunnleggende fysisk element. Dette oversettes også som generisk essens. Tattva betyr teori. Se INFERENSER.

TANTRA En åndelig tradisjon som oppsto i India i forhistorisk tid, systematisert av Shiva for 7000 år siden. Tantra fremhever utvikling av menneskelig livskraft, bade gjennom meditasjon og gjennom konfrontasjon med vanskelige ytre situasjoner, for å overvinne all angst og svakheter. Ordet tantra viser også til skriftene som utlegger denne tradisjonen.

TÁRAKA BRAHMA Den Høyeste Bevissthet i Sitt frigjørende aspekt.

TÁTTVIKA Lærer i Ananda Marga som er kvalifisert til å undervise i filosofi og lære bort enkel meditasjon. Innledningsvis ble medlemmer av organisasjonen først utdannet som tattvika for at læren skulle kunne spres. Siden ble mange av dem utdannet som meditasjonslærere, *ácarya* (hankjønn) og *ácaryá* (hunkjønn). Det samme systemet følges i dag; først blir lærere utdannet i filosofi og siden som meditasjonslærere.

UBETINGET FRIGJØRING, FRELSE Se MOKŚA

VAEŚŃAVA En som dyrker Vishnu (det aspektet av Gud som ivaretar eksistensen).

VAEKUNŢHA «Vaekunŧha er ikke et fjerntliggende land. *Kunŧhá* betyr sammentrekning. Folk er for eksempel sammentrukket i kulde; de trekker seg sammen i redsel eller skam ... Når det ikke finnes sammenrekning i sinnet ditt, demrer vaekunŧha i sinnet ditt ... Hvorfor forblir

ikke det Største der? Det er sant at når de ikke trekker seg sammen oppnår de hengivne det Største, ettersom sinnet ikke er sammentrasket. Men der er det ingen utstrømming av kiirtanbølger. Bare én person vil føle det, vil få den lykksaligheten. Det vil ikke være mulig for vedkommende å gi lykksalighet til alle. Derfor sier Han *náham tishámi vaeunáthe*: jeg holder ikke til i Vaeunátha.» -Fra «Wherever My Devotees Sing», i *Samágitá: Song, Dance and Instrumental Music*, og i *Ánanda Vacanámrta* 9.

VET-JEG Den delen av sinnet som vet. Kosmisk vet-jeg, ren kosmisk jeg-følelse, er erfaringen av å eksistere i og være ett med alt. Menneskesinnets vet-jeg er intuisjon. Se også ÁTMAN.

VIDYÁMÁYÁ Innadrettet, konsentrisk (mot sentrum) kraft; aspekt av Skaperkraften som leder bevegelser fra grovt til subtilt.

YAMA Innadrettet kontroll; fem prinsipper eller leveregler: 1. Ikke skade noe harmløst vesen eller hindre dets utvikling (*ahimásá*). 2. Ren sannhet; bruk av ord og tanke rettet mot velferd (*satya*). 3. Ikke stjele verken fysisk eller psykisk (*asteya*). 4. Åndelig ideasjon (*brahmacarya*). 5. Nøktern livsstil (*aparigraha*). Se NIYAMA.

YTTRE SUGGESJON Ytre innprenting i form av god omgang, godt selskap, *satsaunga*.